

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mayıs 2025 Sayı: 130

Fiyatı: 20 TL

1 Mayıs'ı geride bıraktık. Ama yankıları sürmeye devam ediyor.

Komünist Enternasyonal'in 1889 yılında "işçi sınıfının birlik, dayanışma mücadelesinin günü" ilan ettiği günden bu yana, 1 Mayıs tüm dünyada kutlanıyor. Dünya halkları, işçi ve emekçiler, ulusal, dinsel, mezhepsel farklılıkları bir yana bırakarak alanlara çıkıyor, ortak taleplerini haykırıyor.

Birbirinin tekrarıymış gibi görünse de, bu kutlamaların hiçbiri önceki ile aynı değildir. Her 1 Mayıs'ın ayrı bir dinamiği, ruhu vardır. İçinde bulunduğu dönemi, koşulları yansıttığı gibi, geleceğe dair önemli mesajlar verir.

2025 1 Mayıs'ı da öyle oldu. Düşük ücretler işçi ve emekçilerin en temel sorunuydu. Onun için ücret talebi öne çıktı. Bu durum, dünyanın dört bir yanında çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaştığını gösteriyordu.

Siyasal yönden ise, ABD emperyalizmine ve İsrail Siyonizmine tepki öne çıktı. Filistin bayraklarıyla alanları dolduranlar, Filistin'le dayanışma mesajlarını iletiler. Bu aynı zamanda emperyalist paylaşım savaşına tepkinin ifadesiydi. Kitleler ABD başta olmak üzere emperyalistlere ve savaşa karşı olduklarını belirttiler.

Ülkemizdeki 1 Mayıs gösterilerinde de gerek Filistin, gerekse savaş karşıtı slogan ve simgeler öne çıktı. Ama daha baskın olanı, AKP-MHP gerici-faşist yönetimine duyulan tepkiydi. Dünyada olduğu gibi düşük ücretler ve çalışma koşulları, keza emeklilerin "ölüm sınırı"ndaki aylıkları öne çıkan sorunlardı.

Sayfa 2'de sürüyor

1 Mayıs'ı ve Taksim'i kazandık!

DİRENİŞİ ÖRGÜTLEME, BÜYÜTME ZAMANI!

Ama her yerde ve her alanda görülen adaletsizlik, ekonomik sorunların bile önüne geçebildi.

Bu 1 Mayıs, 19 Mart'ta açığa çıkan öfke patlamasının devamı; aynı zamanda onu ileriye taşıyan bir gün oldu. 19 Mart direnişinin sadece talepler bakımından değil, mücadele ruhu bakımından da 2025 1 Mayıs'ını belirlediğini söyleyebiliriz.

Bunu en açık haliyle yıllardır 1 Mayıslara kapatılan Taksim Meydanı'nı zaptetme isteğinde ve çabasında gördük. Ayrıca hemen her yerde 1 Mayıs gösterileri daha kitlesel ve coşkulu geçti.

1 Mayıs'tan iki gün önce yapılan baskınlar, kitlesel gözaltılara, 1 Mayıs günü Taksim çevresinin geniş bir şekilde bariyerlerle çevrilmesine, onbinlerce polis yığınağına rağmen, binlerce insan Taksim'e çıkmak için yollara çıktı. Özellikle Mecidiyeköy'ün sokakları ve meydanı "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı", "Meydanlar Halka Kapatılmaz" sloganlarıyla inledi. Polis nereye koşacağını, kimi durduracağını şaşırdı.

Taksim'e çıkma iradesini ve cüretini ortaya koyanlar, haklı olmanın verdiği yüksek bir morale sahiptiler. Polis çemberi altında saatlerce direndiler, slogan attılar. Hem meydanlarda, hem de gözaltında ve mahkemede Taksim'i ve 1 Mayıs'ı savundular.

Taksim çevresinde son yılların en kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs'ı yaşandı. Buna karşın Kadıköy ve Kartal'da yapılan yasal mitingler beklenen kitleselliğe ulaşmadığı gibi, coşkusuz ve sönük geçti.

Yıllardır "kitlesellik" gerekçesiyle icazetli alanlara gidenler, yine 30-40 bin kişiyi ancak toplayabildiler. Kitleler, bir tarafta Taksim için direnenler varken, icazetli alanlara gitmedi, götürülemedi.

İstanbul'da 1 Mayıs'ın tek alanının Taksim olduğu, 2025 1 Mayıs'ı ile yeniden tescillendi. Ve Taksim'in önü açıldı.

Diğer yandan 19 Mart'la başlayan direniş ateşinin sönmediğini gösterdi. 19 Mart'tan farklı olarak 1 Mayıs'a damgasını vuran, komünist ve devrimcilerdi. 19 Mart'ı ileriye taşıyacak olan da, komünist ve devrimcilerin yeni güçlerle buluşmasıydı. 2025 1 Mayıs'ı,

bu yönde atılan büyük bir adım oldu.

2025, egemen sınıflar için de çok önemli bir yıldır.

Ekonomik ve siyasi kriz dünya çapında giderek derinleşiyor. Emperyalistlerin yaşadığı sıkışmayı en son ABD-Çin gümrük tarifeleri geriliminde, Hindistan ile Pakistan'ın savaşın eşliğine gelmelerinde, Suriye'nin devletsizleştirilmesinde, Filistin'in yokedilme çabasında görebiliyoruz.

ABD'de burjuvazi bizzat devlet yönetimine geliyor, eski tip sömürgecilik hortlatılıyor, kendi kurallarını çiğneyen bir keyfilikle halkı yönetmeye çalışıyorlar, başta Avrupa olmak üzere faşizm güç kazanıyor.

Bu koşullarda 2025 1 Mayıs'ının nasıl geçeceği çok önemliydi. Hem ülkemizde hem dünyada, işçi ve emekçiler, ezilen halklar emperyalizme ve faşizme karşı her yerde, her biçimde direneceklerini ortaya koydular. 2025 1 Mayıs'ı, burjuvaziye iyi bir yanıt oldu.

İki sınıf bir kez daha en keskin haliyle karşı karşıya. Bu amansız kavgada zaferi yakınlaştırmak, örgütlü bir güç olmaktan geçiyor. 1 Mayıs'ta direnişçi bir güç olduğumuzu bir kez daha ortaya koyduk. Şimdi bunu örgütlülükle birleştirme zamanı...

1 Mayıs'ta yine gördük ki, örgütlü bir halkın karşısında hiç bir güç duramaz!... Doğada gelişen her patlama gibi toplumsal patlamalar da önündeki tüm engelleri yıka ılerler... Yasaları, polisleri, mahkemeleri, halkın coşkun seli karşısında çaresiz bırakır...

2025 1 Mayıs'ı, bize bu tabloyu resmetti. Önümüzdeki dönemin yükseliş yılları olacağını muştusunu verdi. Aynı zamanda büyük bir görev ve sorumluluk yükledi. Bunu üstleneceğiz ve başaracağız!..

Okurlara...

Merhaba,

Mayıs sayımız, doğal olarak "1 Mayıs özel sayısı" haline büründü. 2025 1 Mayıs'ının özgünlüğü, bu durumu koşulladı biraz da...

Bilindiği gibi her 1 Mayıs'ta "kitlesellik mi-Taksim mi" tartışması yürütülür. Ve "kitlesel" olması beklenen mitingler, birkaç 10 bin kişiyi geçmez. Çünkü kitleler, Taksim direnişi sürerken icazetli miting alanlarına gitmezler.

Bu yıl ise saflaşma çok daha keskin biçimde yaşandı. Binlerce insan Taksim ve çevresinde çeşitli biçimlerde direndi, "Taksim 1 Mayıs'ın bir parçası oldu.

19 Mart'tan buyana süren direnişin gücü ve devamıydı bu tablo. Üstelik de 19 Mart direnişinde olduğu gibi, kitlelerin kendiliğinden CHP mitinglerine katılması biçiminde değil, tam da 1 Mayıs'ın özüne uygun biçimde, komünist ve devrimcilerin çağrısıyla yaşanmıştı.

Önümüzdeki dönemde, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi baskısının artacağını, ekonomik krizin yaşamla-rımızı daha da zorlaştıracığını görmek zor değil. Tüm bu baskı ve zor politikalarına karşı, 19 Mart ve 1 Mayıs'tan aldığımız güçle direnişi büyütmele karşı karşıyayız.

Şimdi direnişi daha bilinçli, iradi ve örgütlü hale getirme zamanı...

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

130. Sayıda

3	Toplumsal direniş sürecektir
5	2025 1 Mayıs'ı: Reformizmin su yüzüne vurması
6	Gözaltında değil 1 Mayıs alanı Taksim'deydik
7	"1 Mayıs Taksim'dir" diyenler kazandı
8	Binlerce insan Taksim'den vazgeçmedi
9	Birlikte direndik, birbirimize güvendik
10	İlk gözaltım, Taksim gururum
10	Direnenlerin gücüyle Taksim'e inancımızla
11	Taksim'i zorlayan binlerce yürek
11	Geleceği de belirleyecek bir direniş
12	Üniversiteli gençliğin Taksim ısrarı
12	1 Mayıs Taksim tartışmaları üzerine
14	Artvin, Adana, Samsun, Mudanya'da 1 Mayıs
15	Antakya, İsviçre, Fransa'da 1 Mayıs
16	İstanbul depremi
17	Tüpraş, Erlau ve Şişli belediyesi işçi eylemleri
18	Şimdi sıra liseli gençlikte
19	Öğrenciler tartışıyor
20	Selçuk Kozağaçalı yeniden tutuklandı
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Kürt ulusal konferansı ve Suriye

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın, Sayı:130, Mayıs 2025, 20 TL(KDV %0)

CHP Genel Başkanı Özgür Özel, Sırrı Süreyya Önder'in AKM'de yapılan anma töreninden çıkarken saldırıya uğradı. Kalabalığın içine karışan saldırgan, tören çıkışı Özgür Özel'in yüzüne şiddetli bir tokat atmayı başardı.

Bu durum, "güvenlik zaafiyeti" üzerine daha fazla durulmasına yol açtı. Özel'in korumalarına "halkla arama girmeyin" dediği için önüne geçemedikleri söylendi. Daha önemlisi, **Özel'in makam arabasının AKM'nin garajına alınmadığı, polislerin buna izin vermediği öğrenildi.** Özel, arabasına doğru yürürken saldırıya uğrayınca, bu işte bir kasıt olup olmadığına dair soru işaretleri doğdu. Emniyet Müdürlüğü ise, "otoparkın yeterli olmadığı" şeklinde bir açıklama yapmakla yetindi.

gerçekten bu süreci baltalamayı hedeflemiş olabilirlerdi.

Özgür Özel de saldırı sonrası yaptığı ilk açıklamasında, saldırının öne çıkartılıp Önder'in ve "toplumsal barış" atmosferinin gölgede kalmasına izin vermeyeceklerini, önceden planladıkları gibi cenazeye de katılacağını belirtti. Ardından Levent Barbaros Camisi'nde kılınan cenaze namazına katıldı. Özel'in saldırıdan hemen sonra cenaze törenine gitmesi, oradakiler tarafından alkışlarla karşılandı.

Aynı gün İstanbul CHP il merkezinde ve akşam saatlerinde Ankara'da CHP Genel Merkezi'nde kitleler toplandı. Özel buradaki konuşmalarında saldırının kendilerini yıldıramayacağını ifade etti. Ayrıca bu saldırının İmamoğlu ve

AKP yönetmiyormuş gibi, hiç üzerlerine almadı.

Saldırganın açığa çıkan kimliği, bu sözleri yalanlıyordu oysa. Saldırgan 2004 yılında, yani AKP döneminde iki çocuğunu vahşice katletmiş, 2020 yılında -yine AKP döneminde- "pandemi" bahanesiyle serbest bırakılmıştı. Üstelik iki kez müebbet cezasına çarptırılmış olduğu halde...

Bu **katiller, tecavüzcüler, uyuşturucu baronları serbest bırakılırken, siyasi davalardan 30 yıldır yatanların tahliyeleri, "idare ve gözlem kurulu" tarafından sürekli ertelendi, erteleniyor.** Devrimci tutsaklar "kuyu tipi" cezaevlerinde çürümeye terk ediliyor. Gezi'ye katılanlar, Demirtaş gibi siyasilere, yıllardır hapis tutuluyor. Kısa sürede serbest bırakılan katiller ise bu "cezasızlık" ortamında yeni suçlar işlemeye devam ediyorlar. Yanı sıra istihbarat örgütleri tarafından kullanılan ihbarcılar, "tetikçiler" haline geliyorlar...

Özel'e saldıran katilin de Hrant Dink'in katili Yasin Hayal ile cezaevi arkadaşı olduğu, yıllardır işsiz gezmesine rağmen bankada 380 bin parası olduğu ve Beyoğlu'nda bir otelde kaldığı ortaya çıktı. Her sabah saat 10'da otelden çıkıp gece yarısı döndüğü, aylardır telefonla aranmadığı veya aramaların silinmiş olabileceği söyleniyor. **Bütün veriler, saldırganın devlet tarafından kullanılan bir piyon olduğunu gösteriyor.** Buna rağmen (belki tam da bu nedenle) hiç araştırma yapılmadan iki gün içinde tutuklandı.

Hatırlanacaktır, 2019 yılında dönemin CHP Genel Başkanı **Kılıçdaroğlu'na da Ankara-Çubuk'ta linç girişimi yapılmıştı. Oradaki saldırgan ise, "inek hırsız" çıkmıştı.** Saldırgana 1 yıl 5 ay gibi komik bir ceza verdiler, o ceza da "hükümün açıklanmasının geri bırakılması" kararıyla işleme koyulmadı. Kılıçdaroğlu'nun sığındığı evin önünde "yakın o evi" diye bağırarak, arabasına büyük bir taş fırlatan kadına da aynı işlem yapıldı. Böylece hiçbiri hapis bile yatmadı. Hatta bazı MHP'li yetkililer, "inek hırsız"nın elini öpmek için sıraya girmişlerdi.

Özgür Özel'e saldıran katilin durumu da farklı olmayacaktır. Zaten "gençleri sokaka çağırdığı için vurdum", "önceden planlamadım, karşımda görünce öfkelenim" gibi -ezberletildiği belli olan- ifadelerle, mahkemenin vereceği cezayı şimdiden belirlemiştir. Bunu değiştirecek tek şey, sadece ve sadece kitlelerin tepkisi olacaktır.

Saldırının amacı

Asıl önemli olan soru; saldırıyı

Özgür Özel'e saldırının amacı ne olursa olsun TOPLUMSAL DİRENİŞ SÜRECEK!

AKP-MHP yönetimi halka yönelik saldırılarını arttırarak, CHP ve düzen partileri ise, toplumsal muhalefeti sınırlamaya çalışarak yükselen direnişi durduramaz. Gerek 19 Mart, gerekse 1 Mayıs, yaşanan sorunlardan kurtuluşun, sandıktan değil sokaktan geçtiğini ve kitleler tarafından bunun giderek daha fazla kavrandığını, dillendirildiğini ortaya koydu. Kitleler her iki olayda da yasal sınırları aştı; yasaklara-engellere rağmen kendi belirlediği yerde ve biçimlerde eylem yapacağını gösterdi.

Saldırganın daha önce iki çocuğunu vahşice öldürdüğü, farklı suçlardan 3 sabıkası olduğu, buna rağmen "şartlı salıverilme"den yararlanıp serbest bırakıldığı anlaşıldı. Bir kez daha "hukuk" ve "adalet" kavramları tartışıldı.

4 Mayıs günü gerçekleşen saldırının ardından, saldırının amacı, saldırganın kimler tarafından yönlendirildiği, neyi hedefledikleri üzerine tartışmalar sürüyor.

"Toplumsal barış" mı?

Sırrı Süreyya Önder'in cenazesinin kaldırıldığı bir günde böyle bir saldırının gerçekleşmesi, birçok siyasetçi tarafından "toplumsal barışa saldırı" olarak nitelendirildi. Çünkü cenaze töreninde en çok vurgu yapılan konu "toplumsal barış" olmuştu. Hatta Pervin Buldan konuşmasında, Sırrı Süreyya Önder'in her kesim tarafından sahiplenmesine atıfta bulunarak, ölümüyle "toplumsal barışı" sağladığını iddia etti.

Bu sözlerden yaklaşık bir saat sonra AKM önünde yapılan saldırı, "toplumsal barış" diyenlere sıcağı sıcağına bir tekzip gibiydi. Saldırıyı düzenleyenler seçtikleri yer ve zamanla, belki de

İBB yöneticilerinin hapse atılmasından bağımsız olmadığını söyledi. **İlk açıklamasından farklı olarak, CHP'ye yönelik saldırıların bir parçası olduğunu belirtti.**

Resmi kınamalar ve "hukuk"

Saldırının ardından başta Erdoğan ve Bahçeli olmak üzere birçok parti başkanı ve bakanlardan geçmiş olsun ve kınama açıklamaları yapıldı. Özgür Özel ve bazı CHP'li yetkililer de bu kişilere teşekkür ettiler. Hatta Erdoğan'ın saldırıyı kınamasını öne çıkararak memnuniyetlerini bildirdiler.

Oysa Erdoğan saldırıdan birkaç gün önce, "bakalım daha kaç CHP'li cumhurbaşkanlığı hevesi yolunda telef olup gidecek" demişti ve buna büyük bir tepki gösterilmişti. Erdoğan'ın bu sözlerini hatırlatarak, saldırının zeminini onun hazırlandığını söyleyenler de oldu.

Her zamanki gibi resmi ağızlardan, saldırgan hakkında "hukuk önünde cezasını çekecektir", "adalet yerine getirilecektir" gibi kimsenin inanmadığı sözler sarfedildi. Adalet Bakanı, saldırganın serbest bırakılmasını "önceki infaz yasasından yararlanmış" diye açıkladı; sanki 23 yıldır

kimlerin organize ettiği ve bununla neyi amaçladıklarıdır. Yoksa **bu tür olaylarda “tetikçi” olarak kullanılanlar, çoğunlukla adli suçlardan sabıkalı, psikopat kişiler çıkarlar.** Daha doğru ifadeyle devletin “kirli” işleri için bu kişiler kullanılır.

O yüzden **“tetikçi”nin kimliğinden ziyade arkasında kimlerin durduğu, kimlerin azmettirdiği önemlidir.** Saldırı sırasında saldırganın *“ben Osmanlı torunuyum”* diye bağırması, bir mesaj olacağı gibi, dikkatleri farklı yöne çekme girişimi de olabilir.

AKP-MHP yönetiminin *“Terörsüz Türkiye”* adını verdikleri yeni *“çözüm süreci”* ne egemen kesimler içinde karşı olanların bulunduğu sır değil. Farklı emperyalist güçler ve işbirlikçileri arasındaki çıkar kavgası böyle zamanlarda daha da keskinleşir. Ümit Özdağ’ın tutuklanması da bununla bağlantılıdır. Ayrıca tam da Sırrı Süreyya Önder’in cenaze töreni sırasında saldırılması, *“süreç”*e karşı olan kesimler tarafından yaptırılmış olma ihtimalini arttırmaktadır.

Bununla birlikte, **19 Mart sonrası CHP’nin dozunu arttırdığı muhalefet tarzından AKP-MHP yönetiminin duyduğu rahatsızlık ortadadır.** Erdoğan’ın *“telef”* sözü de bunun göstergelerinden biriydi. Keza Bahçeli, bu dönem DEM Parti ile ilişkilerini sıcak tutarken, CHP’yi hedefe çakmış durumda. Dolayısıyla bizzat AKP ya da MHP tarafından organize edilmesi de mümkündür. CHP’ye *“ayar vermek”*, yeniden ılımlı bir muhalefete çekmek için yaptırmış olabilirler.

Şu ya da bu burjuva kliğin farklı amaçlar güderek saldırıyı gerçekleştirmesi bir yana, bizi asıl ilgilendiren; **bu tür saldırıların artan toplumsal muhalefeti demoralize etme, sindirme amacı taşımasıdır.** 19 Mart’tan itibaren başta gençlik olmak üzere toplumun tüm kesimlerinden yükselen eylemler, 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkma iradesiyle daha büyük bir direniş dalgasının gelmekte olduğunu gösterdi. Hangi klikten olursa olsun, egemenlerin en büyük korkusu yükselen bu toplumsal muhalefettir.

CHP ise yükselen muhalefeti bir yandan arkasına almaya çalışırken, bir yandan yatıştırmaya, kendi çizgisinde tutmaya çabalamaktadır. Mesela Özgür Özel, Sarıyer’de gençlere 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkacağı sözü vermişken, sendikaların kararını bahane ederek vazgeçmiş, CHP izinli Kadıköy 1 Mayıs’ına sınırlı bir katılımı yetinmişti. Keza **her hafta İstanbul’un bir ilçesinde, hafta sonu bir ilde yapılan mitingler, ülke genelinde yükselen ivmeyi düşürmek içindir.** 19 Mart ve sonrası günlerde ülkenin dört bir yanında kitleler her gün sokağa çıkarken, şimdi yerellere sıkışmıştır.

Direniş büyüyerek sürecek

AKP-MHP yönetimi halka yönelik saldırılarını arttırarak, CHP ve düzen partileri ise, toplumsal muhalefeti sınırlamaya çalışarak yükselen direnişi durduramaz. **Başta ekonomik koşullar olmak üzere işçi ve emekçilerin yaşadığı devasa sorunlar, bu direnişin durmak bir yana giderek yükseleceğini ortaya koydu.** 2025 1 Mayısı bunun en açık göstergesi oldu.

Gerek 19 Mart, gerekse 1 Mayıs, yaşanan sorunlardan kurtuluşun, sandıktan değil sokaktan geçtiğini ve kitleler tarafından bunun giderek daha fazla kavrandığını, dillendirildiğini ortaya koydu. **Kitleler her iki olayda da yasal sınırları aştı; yasaklara-engellere rağmen kendi belirlediği yerde ve biçimlerde eylem yapacağını gösterdi.**

Sonuç olarak; Özgür Özel’e kimler hangi saiklerle saldırmış olursa olsun, yükselen muhalefeti durdurmayı başaramayacaklar! Çünkü günümüz koşulları Kılıçdaroğlu’na linç girişimindeki gibi değil. Özel’in başlangıçta olayı yatıştırmaya çalışmasına rağmen, tepkiler üzerine İstanbul’da ve Ankara’da toplanan kalabalıklar karşısında konuşmanın içeriğindeki değişiklik bile bunun göstergesi...

İçinde bulunulan koşullar düzen muhalefetini dahi daha radikal olmaya zorluyor. **Devrimci hareketlerin içine düştüğü parlamentarizmden ve yasalıcılıktan hızla çıkması gerekiyor.** Yükselen halk hareketinin bastırılmasına veya CHP üzerinden ehlileştirilmesine olanak tanımamak, bu nesnel değişimi kavrayıp devrimci tarzda müdahaleyi zorunlu kılıyor.

1 Mayıs’ta Taksim’e yürüyenler...

1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak isteyen devrimci demokrat kurumlar, sabah saatlerinden itibaren Mecidiyeköy ve çevresinde toplandılar. Saat 10’da Tertip Komitesi, polisleri yürüyeceklerini bildirdi. Kısa bir görüşmenin ardından grubun etrafı polisler tarafından çevrildi. O andan

itibaren meydan *“Yaşasın 1 Mayıs”*, *“1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı”* sloganlarıyla inledi. Aralarında PDD’nin de olduğu grup, pankartlarını ve dövizlerini açarak çember altında sloganlarını haykırmaya devam etti.

Onlar polis çemberi altında iken, Mecidiyeköy’ün her caddesinden yeni gruplar elerinde pankartları, flamaları ve sloganlarıyla meydana çıktılar. Polis nereye yetişeceğini şaşırdı. Çemberin dışında kalan ama Taksim’e gitmek için oraya gelen kitle de çıkan gruplarla birlikte slogan atmaya başladı. Mecidiyeköy *“1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı”* sloganıyla inledi. Meydana bakan çeşitli caddelerden çıkan gruplar, tüm engellere rağmen 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama iradesini gösterdiler.

İlk çembere alınan grup başta olmak üzere Mecidiyeköy’e çıkan gruplar gözaltına alındılar. Aralarında PDD temsilcisi Zeynel Sarar ve Gülümser Seyitcemaloğlu, ayrıca DSB ve PDG’liler de vardı. Gözaltına alınanların bir kısmı 2 Mayıs sabahı, bir kısmı da 2 Mayıs akşamı serbest bırakıldı; 8 kişi tutuklandı.

29 Nisan sabaha karşı polis ev baskınları düzenlemiş, 100’den fazla kişiyi gözaltına almıştı. Aynı gün PDD bürosu da basılmış, kapısı kırılmış, eşyaları dağıtılmıştı. Yazı işleri Müdürü Çağdaş Büyükbaş ise, evinden gözaltına alınmıştı. Ama ne gözaltılar, baskınlar, ne de engeller, yasaklar, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama iradesini yok edebilirdi. Binlerce kişi yine 1 Mayıs’ta Taksim’e gidebilmek için yollara döküldüler.

İşlerine gitmek isteyen halk da polisin kuşatmasına büyük tepki gösterdi. Bazı CHP milletvekilleri de oradaydı, polislerle tartışmalar yaşandı.

İstanbul trafiği bu 1 Mayıs’ta da adeta felç edilmişti. Taksim ve çevresindeki tüm duraklar iptal edilmişti ve polislerle doldurulmuştu. Ona rağmen binlerce kişi 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak için yollara çıktı ve Mecidiyeköy’e ulaşanlar, sloganlarıyla meydana doldurdular. Bir kez daha 1 Mayıs alanının Taksim olduğunu dosta düşmana gösterdiler. Taksim Meydanı’nın 1 Mayıslara ve işçi-emekçi kesimlere açılmasının yolunun buradan geçtiğini ilan ettiler.

Taksim dahil tüm engeller, direne direne, birleşe birleşe aşılacaktır! 2025 1 Mayıs’ı bunun bir kez daha kanıtı olmuştur!

Büromuz basıldı, yazıişleri müdürümüz gözaltına alındı!

29 Nisan sabah saatlerinde Proleter Devrimci Duruş bürosu ve derginin yazıişleri müdürü Çağdaş Büyükbaş’ın evi basıldı, Çağdaş Büyükbaş gözaltına alındı.

Aynı gün çok sayıda devrimci kurum ve partilerden

de yaklaşık 100 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. Gözaltındakiler 2 Mayıs günü serbest bırakıldı. Gözaltıları ve baskınları kınıyoruz. Ve bir kez daha *“baskılar, gözaltılar bizleri yıldıramaz”* diyoruz.

2025 1 Mayısı: Reformizmin su yüzüne vurması

1 Mayıslar uzun süredir ülkemizde bir saflaşma süreci olarak cereyan ediyor. Bir başka ifadeyle **varolan saflaşmanın en kristalize olmuş hali 1 Mayıs'da yaşanıyor**. Herkesin gerçek rengini ortaya çıkaran “turnusol” işlevi görüyor adeta.

1 Mayıs ne bir günden, ne de “alan” tartışmasından ibaret. Onun için “süreç” diyoruz. 1 Mayıs öncesi, 1 Mayıs günü ve sonrası olmak üzere üç bölümden oluşan bir süreç... Ve elbette “alan” değil, bir anlayış sorunu... 2025 1 Mayısı bu gerçeği tüm çıplaklığı ile bir kez daha ortaya serdi.

1 Mayıs'a hazırlık Mart ayından itibaren başlar çoğu kez. Bu yıl da 1 Mayıs, 19 Mart'tan itibaren gündemde olan bir konuydu. “**Saraçhane buluşmaları**”nda özellikle gençliğin Taksim ısrarı, **2025 1 Mayısı'nın nerede kutlanacağıнын ilanıydı** aslında. Sonraki günlerde CHP, ülke geneline yayılan fiili direnişi, yerel mitinglere hapsederek geriye çektiyse de, üniversitelerin ardından liseli gençliğin hareketlenmesiyle direniş hep canlı kaldı. Ardından **birçok üniversitede 1 Mayıs Taksim'de kutlama kararının alınması, bu doğrultuda gençlerin DİSK protestosu, 2025 1 Mayısı'nın özgün yönüydü**.

Yıllardır 1 Mayıs Taksim'de kutlamakta ısrar eden komünist ve devrimci yapılar var. Küçük gruplar halinde de olsa, Taksim çevresinde eylemler yaparak devletin Taksim yasağını tanımadıklarını ortaya koyuyorlar. Fakat **bu yıl 19 Mart direnişiyle birlikte ülke genelinde değişen hava, Taksim 1 Mayısı'nın daha kitlesel geçeceğini gösteriyordu**. Ve 1 Mayıs günü, bunun somutlanması oldu.

Üstelik 1 Mayıs'tan iki gün önce, aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumlara ve evlere baskınlar yapıldı; yazışmaları müdürümüz dahil 100'ü aşkın kişi gözaltına alındı. 1 Mayıs Taksim'de kutlama çağrısı yapmak “suç” sayıldı. 1 Mayıs günü önceki yıllara kıyasla daha geniş bir alan araç trafiğine kapatıldı. Taksim'e çıkan bütün yollar polis bariyerleriyle çevrildi. İnsanlar kilometrelerce yürümek zorunda bırakıldı, vb...

Ama bütün bu engeller, 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak isteyenleri durduramadı. Mecidiyeköy başta olmak üzere Okmeydanı, Beşiktaş gibi Taksim'i çevreleyen her yerde eylemler yapıldı. Özellikle Mecidiyeköy'ün neredeyse her sokağından eylemci gruplar çıktı. Polisi şaşkına çeviren bu tablo, 12 Eylül sonrası ilk Taksim çıkışı olan 1989'da benziyordu.

1989, 12 Eylül karanlığının yırtılıp yükseliş döneminin, yeni atılımların

başlangıç yılıdır. 2025 ise, 23 yıllık AKP dönemine son verecek kitlesel bir yükseliş yılı oldu. 2025 1 Mayısı, 1989 1 Mayısı gibi bir “dönüm noktası” niteliğine büründü.

1 Mayıslar, varolan süreci resmettikleri gibi, geleceğe dair önemli ipuçları da sunar. **2025 1 Mayısı, 19 Mart direnişinin bir sonucu olduğu kadar, yeni bir yükseliş döneminin başladığının habercisidir.**

Bu yıl yaşanan Taksim-Kadıköy ayrışmasının, önceki yıllardan farkı da buradadır. Bugüne dek sendikalar, reformist partiler ve onların arkasına dizilen kimi devrimci, demokrat kurumlar, “kitle-sellik” bahanesiyle yasal 1 Mayıs mitinglerini tercih ettiler. Bu bazen Maltepe oldu, bazen Bakırköy veya Saraçhane...

2013 yılından itibaren İstanbul'da “iki 1 Mayıs” kutlanıyordu zaten. Dolayısıyla bu ayrışma yeni değil. **Bu yılı farklı kılan, başta gençlik olmak üzere kitlelerdeki uyanışla birlikte, 1 Mayıs Taksim'de kutlama isteğinin daha meşru ve yaygın hale gelmesidir.** Dahası, bu yıl fiilen Taksim'e girmenin zeminin oluşmasıdır.

Sendikaların başına çöreklenen bürokratları ve reformist partileri bir yana bırakalım; onlar ideolojik-siyasi bakışlarının ve misyonlarının gereğini yerine getiriyorlar. Fakat **devrimci saflardaki kimi kurumların, 19 Mart direnişi yaşanmamış gibi, Taksim'in “marjinal” kalacağını düşünüp çok kitlesel geçeceğini sandıkları Kadıköy'ü tercih etmeleri, en hafif ifadeyle siyasi körlüktür.**

1 Mayıs sonrası yaptıkları değerlendirmelerde; “*Kadıköy, Taksim'in gölgesinde kaldı*” veya “*Taksim'de kutlamanın nesnel koşulları vardı, bunu göremedik; büyük bir fırsat kaçı*” türü sözleri, -samimi bir itiraf, özeleştirel bir yaklaşım olarak görülse bile- pratikte hiçbir anlamı olmadığını ve yapılan yanlışlığı düzeltmediğini söylemek gerekir. **Devrimci siyaset, zamanında doğru tespitler yapmayı ve ona uygun davranmayı gerektirir. Burada kritik unsur “zamanında”dır!** İş isten geçtikten sonra değil.

“Kitlesellik” adına Kadıköy tercihinin yapanlar, bu yönden de hüsrana uğradılar. 1 Mayıs öncesi toplantılarda 1 milyon kişiden söz ediyorlardı; oysa Kadıköy'e yaklaşık 40 bin kişinin geldiği söyleniyor! Zaten Gezi Direnişi sonrası yasal 1 Mayıs

mitinglerinin tümünde, beklenenin çok altında kitle gelmişti. **Bir tarafta Taksim için direnenler varken, kitleler (örgütlü ya da örgütsüz olmaları farketmiyor), yasal bir mitinge gitmediler.** Dahası, bu mitinglerin tümü ruhsuz ve coşkusuz geçti.

Reformizm, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama isteğini ve iradesini, her zaman “alan” tartışması şeklinde sundu. Onun arkasında yatan özü bilinçli şekilde çarpıttı. 1 Mayıs kutlamalarında tek kriterleri “kitle-sellik” oldu. Sanki 1 Mayıs Taksim'de kutlamak isteyenler kitlesel 1 Mayıs'a karşıymış gibi! En kitlesel 1 Mayıslar Taksim'de gerçekleşmemiş gibi...

1 Mayıs'da iki uzlaşmaz sınıf karşı karşıya gelmiyor sadece. İki uzlaşmaz ideoloji, iki farklı bakış açısı da karşı karşıya geliyor. Devrim ve düzen! Devrimcilik ve reformizm!

Durgunluk ve yenilgi yıllarında bunlar arasındaki ayrım çok farkedilmeyebilir veya önemli görülmebilir. Fakat mücadelenin keskinleştiği yükseliş yıllarında ayrışma iyice belirginleşir ve aradaki mesafe açılır. 2025 1 Mayıs'ı somutunda yaşanan budur.

Şimdi **deniyor ki, “Kadıköy, Maltepe değildir; aynı muamele yapılamaz!” Bunu söyleyenler de şunu anlamıyorlar; 2025 1 Mayısı, 2024, 23, 22 1 Mayısı değildir!**

1 Mayıs öncesi yazılarımızda bunu belirttik. Kadıköy, önceki yıllar için ileri bir adım sayılabiliirdi. Ama 2025 koşullarında geriye temsil eder; kitlelerin gerisinde düşmek demektir. Kaldı ki, **bu 1 Mayıs'ta Kadıköy'e gidenler, 2022'de Maltepe'ye de gittiler.** O yıl Maltepe ne idiye bu yıl Kadıköy odur. Ayrıca Kadıköy'ün önünü açanlar da, yasal 1 Mayısçılar değil, her koşulda Taksim'i zorlayanlar olmuştur. Bu yıl Kadıköy'e gidebildilerse, Taksim'de ısrar edenler sayesinde.

2013'ten bu yana Taksim dışında bir yerde 1 Mayıs kutlamasını doğru bulmadığımızı söylüyoruz ve her 1 Mayıs'ta Taksim'i zorluyoruz. Çünkü 1 Mayıs'lara yasaklanan Taksim Meydanı, kan ve can pahasına 2010 yılında kazanıldı. Buradan artık geri adım atılamaz. **Kazanılan mevziler direnişsiz terkedilemez!** Bu bizim tarihe kanla yazdığımız geleneğimizdir.

Pandeminin yaşandığı 2020 1 Mayıs'ında birçok siyasi parti ve kurum, “*bu koşullarda 1 Mayıs kutlanamaz*” derken ve internet üzerinden “sanal” kutlamayı savunurken de, “**her koşulda 1 Mayıs**” diyerek, bulunduğumuz semtlerde sokağa çıktık, bazı devrimci kurumlarla birlikte Taksim çevresinde eylemler yaptık.

Bugün reformist partilerden sarı sendikalara kadar her kesim “*Taksim 1 Mayıs alanıdır*” diyorsa; komünist ve devrimcilerin Taksim'den vazgeçmeyişlerinden dolayıdır.

Sonuç olarak **yaşanan ayrım, devrim-reform ayrımıdır. Hakların devrimci tarzda mücadeleyle elde edileceği bakışıyla, yasalci, icazetçi, teslimiyetçi anlayıştadır.**

2025 1 Mayısı, bu farkı tüm çıplaklığı ile ortaya seren bir gün olmuştur.

1 Mayıs Alanı Taksim'dir!

“Gözaltında değil, 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'deydik!”

1 Mayıs yaklaştıkça heyecanım da artıyor haliyle. Geçen yıllarda olduğu gibi Taksim hedefli 1 Mayıs kutlamak, engelleri aşmak için neler yapılabileceği üzerine kafa yoruyorum diğer yoldaşlar gibi. Materyallerin çıkarılması, en yakın noktanın bulunması, aksilik olursa ikinci, üçüncü planların yapılması... Yani bir nehrin önüne engel koyduğunda nasıl yolunu buluyorsa öyle işliyor beyin...

28 Nisan günü işlerimi hallettikten sonra eve geçtim. Gece yatarken düşüncemde defalarca kez Taksim'e çıkıyorum ya da gözaltına alınıyorum. Sert adımlarla ve marşlarla, sloganlarla büyük kortejler halinde yürürken dalıyorum uykuya. 29 Nisan'ın sabahına doğru kapı vurulması ve bizim kortejin adımları birbirine karışıyor. Birden yataktan sıçıyorum ve kapı açılmadan hemen üzerimi giyiyorum. Bu saatte gelen olsa olsa polistir. Kapıda 7-8 polis var. Galoşlarını giymişler, ellerinde bir dosya. “Niye geldiniz” dedim, Çağdaş'ı aradıklarını söylediler. “Benim, dosyaya ve arama iznimize bakmadan içeriye sokmam” dedim. Dosyada ne olduğunu görmek istiyorum. “Tamam” dediler ve gösterdiler. En son 2014'te gelmişlerdi, o zaman daha saldırgan bir tutumla girmişlerdi içeriye. Özel hareket ile birlikte sokağı kapatmışlardı. Şimdi görece daha “nazık”ler!

Benim odamdan başlıyorlar aramaya. Dergi ve afişlerden birer tane alıyorlar. Derginin önlüklerini ve henüz yeni basılmış pankartlarımızı alıyorlar. “En azından kullanabilmiş olsaydık” diye geçiriyorum kafamdan. Aslında beklediğim bir durumdu, ama ertesi gün için. Bu işler “randevu”yla olmuyorsa da tecrübelerim böyle diyordu. Öyle üstünkörü bir aramadan sonra çıkıyoruz evden.

Polis otosuna giderken yolda insanlarla günaydınlaşıyorum. Dışarıda insanlar Taksim'e yürürken bu yıl mahrum olmanın hüznü alıyor yüreğimi. Artık gözaltında kutlayacağız 1 Mayıs'ı. Ama dışarıda polis barikatının üzerine yürüyenlere yakışır bir şekilde...

“Suç”lama örgüt üyeliği ve 1 Mayıs'a Taksim'e çağırarak. Sansasyonel bir operasyon yaparak kitlelerin yüreğine korku salacaklarını sanıyorlar her zamanki gibi. Emniyete gittiğimde birçok kişinin gözaltına alındığını gördüm. Selamlaşıyoruz, çoğu tanıdık devrimciler. Hal hatır soruyoruz. İşlemlerde herhangi sert bir uygulama olduğunda hemen sloganlar atılıyor. “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek”, “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz”, “Yaşasın 1 Mayıs, Biji yek gulan!”

İşlemler bittikten sonra nezarethanelere koyuyorlar hepimizi. Gözaltı süresi bir günlük ama her gün uzatacaklar. Yani 1 Mayıs sonrası için programlamak gerek. Hatta buradan tutuklama dahi çıkarabilirler. **Taksim bizim için nasıl bir irade savaşı ise devlet için de öyle. Kitleler özellikle 19 Mart'ta başlayan eylemler sürecinde Taksim hedefini gözlerinde meşrulaştırmıştı.** Milyonlarca insanın Taksim'e çıkacağı korkusu devleti panikletmiş, böyle azgınca saldırılarına neden olmuştu.

Nezarete 4-5 kişi vardı girdiğimde. Sonrasında bu sayı 12'ye, bir gün sonra ise Limter-İş Başkanı Kamber Saygılı'nın getirilmesiyle 13'e çıktı. Dikkatimi çeken noktalardan biri devletin hazırlığıydı. Sandviçler, sular parmaklıklara bırakılmış şimdiden!

Kaldığım yerde BDSP'den iki, ESP'den iki, Kaldıraç'tan iki, Partizan'dan bir, Grup Yorum'un eski üyelerinden bir ve sordumuzda kendine “Halkız” diyen üç kişi vardı. Bu Halkız diyen arkadaşlar, daha sonra öğrendik ki, ikisini Mücadele Birliği ile, birini de Partizan'la “iltisaklı” olarak getirmişler. Herkes nezarete geldikten sonra polis yemek isteyenleri sordu. Hasta olanlar ve “Halkız” diyenlerin dışındakiler **açlık grevi yapacağımızı söyledik.** Polis hücrelerin kapısını kapatmamıştı. Bu kadar kişinin tuvalet ihtiyacı için kapıyı aç-kapa yapmak istememiş olacaklar ki, böyle bir yöntemle baş vurmuşlardı. Daha güzel oldu tabi ki. Hücre kapıları açık olunca daha coşkulu bir ortam doğdu. Öyle ki Taksim'e buradan yürüyebilirdik! Epey esprili senaryolar döndü. Mesela bu yıl “Kadıköy” diyen kurumlardan da gözaltına almışlar. “Sizi anladık da bizi neden getirdiler?” diye esprili sorular sordular, esprili yanıtlar verildi.

Bizi 2 Mayıs'a kadar her sabah hastaneye götürdüler ve önceki yıllara göre rahat bir gidiş geliş olduğunu söyleyebilirim. Avukatlar da görüş yapmak için gelmişti. Onlarla ara ara hepimiz görüştük. Bir ara Grup Yorum üyesi arkadaş yukarıya çıkardılar. Bize “avukat görüşü” denildi, ama arkadaş daha sonra geldiğinde “avukat yoktu, benimle sohbet etmek için çağırılmışlar” dedi. Konuşmak istememesine rağmen kapıyı kapattıkları için bir saat kadar tuttuklarını söyledi.

30 Nisan'da Taksim için açıklama yapan Tertip Komitesi'ni de getirdiler. Masada olanları getirmişler. 30 Nisan akşamı 1 Mayıs'ı nasıl kutlayacağımızı konuştuk. 1 Mayıs sabahı 8.30'da programı başlatacaktık. Diğer hücrelerdeki de duyuruyu yapıyoruz. Yine marşlar, türküler ve oyunlarla zamanı geçiriyoruz. Sabah bizi hastaneye götüreceklerini söylüyorlar. Artık gidip geldikten sonra başlayacağız. Bu arada şekerimiz ve suyumuzu da avukatlar temin ediyor. O gün şekerimiz bittiği için polislerin amirine iletiyorum. “Bilgin yok, ama söyleyeceğim” diyor. Kendisi bir gün bile oruç tutamazken bizim günlerce aç kalmamıza şaşıtığını ekliyor. “Biz devrimciyiz” dedim. O da “saygı duyuyorum” dedi.

Hastaneden sonra nezarete geldiğimizde hemen 1 Mayıs programını başlatıyoruz. **Saygı duruşuna çağırdık tüm koğuşları. Ardından 1 Mayıs ve Taksim'in önemi üzerine bir konuşma yapıldı.** “Biz içeride olsak da Taksim iradesini, 1 Mayıs iradesini durduramayacaklar” şeklinde özetleyebileceğim bir konuşma. Biter bitmez “Yaşasın 1 Mayıs, Biji yek gulan”, “Her yer Taksim her yer direniş”, “1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm”, “Taksim meydanı 1 Mayıs alanı” sloganlarını atıyoruz ve dalga dalga yayılıyor emniyetin içinde. Ardından marşlar ve halaylarla devam ediyoruz. Bundan ala 1 Mayıs mı olur! Dışarıda Grup Yorum konseri yasak, ama biz burada hem 1 Mayıs yapıyoruz, hem de Grup Yorum konseri düzenliyoruz!

Bu program bittikten sonra, her saat başı akşama kadar 1 Mayıs sloganları atma kararını duyuruyoruz. Öyle de yapıyoruz. İşte yine 1 Mayıs ve biz! **Her yerde her koşulda kutluyoruz!** Daha önce seyrettiğim 1 Mayıs

görüntülerinde Peru'daki bir hapishanede tutsakların yaptıkları müthiş disiplinli ve ihtişamlı kutlama geliyor gözümün önüne. Orak-Çekiç şeklini alıyor kitle.

Bugün 1 Mayıs ve haliyle birçok gözaltı olacak. Dışarıda nasıl geçiyor acaba? İlk kimler gelecek? Toplanılabilecek mi? Merak ve tahminler peşpeşe geliyor. Avukatlarımızı bekliyoruz ki haberleri alalım. Avukat görüşünde gelen bilgileri hemen paylaşıyoruz. Akşama doğru 400'e yakın gözaltının olduğunu öğrendik. **İnsanlar polis barikatlarına, tüm yaşamın felç edilmesine rağmen akmışlar ve grup halinde yürümüşler. 1 Mayıs akşamı da türküler ve marşlarımızla coşturuyoruz ortalığı.** Polislerden biri “sizin enerjiniz hiç bitmiyor mu” diyor.

2 Mayıs'ta hepimizi çağırıyorlar, hastaneden sonra adliyeye gideceğimizi söylüyorlar. İki otobüs var erkekler için, sayımız fazla olduğundan oturarak ve ayakta 25 kişi bir arabadayız. Hastanede defalarca sayıyorlar polisler ama sayıyı tutturamıyorlar bir türlü. Ayakta duran devrimcilerden birini de polis sanıyorlarmış meğersel.. (Bayrampaşa Hastanesi'ndeki doktorları da anmadan geçmeyelim. Polisleri kendileri dışarıya çıkarttılar ve bizleri ayrıntılı muayene ettiler.) Adliye yine sloganlarla giriyoruz. Nezarethanenin diğer tarafında kadınlar vardı, onlarla selamlaşıyoruz. Ardından **nezarethanede sloganlar ve halaylarla bekleyişimiz sürüyor.**

Zaman ilerliyor ve hala savcılığa çıkartmıyorlar. Bir arkadaş çok sakın bir biçimde ne zaman çıkartılacağımızı sorduğunda, bir polisin “bekleyeceksiniz, işiniz ne” demesiyle protestolar başladı. Kapılara vuruyoruz. Sonrasında amirleri geldi. “Yanlış anlaşılma olmuş, kendilerinin de bilmediğini” söyledi ve gitti. Bir ara CHP Milletvekili Mahmut Tanal nezarethaneye geldi, o da savcının dosyaları incelediğini, ne yapacağına karar veremediğini söyledi. Birkaç saat sonra Mecidiyeköy'den alınan yoldaşları da yanımıza getirdiler. 29 Nisan operasyonunda başka yoldaşlar için de arama kararı varmış ve 1 Mayıs'tan alınca “mevcutlu” olarak buraya getirilmişlerdi. Onlardan son haberleri alıyoruz.

Akşama doğru polisler bazı isimleri okuyarak kimlik bilgilerinin istendiği bir kağıt veriyorlar. Benim de adım var ve savcı hiç ifade almaya bile gerek duymadan adli kontrol ve tutuklama talep ederek mahkemeye sevk etmiş. Tutuklanması istenenler arasında ben de varım. **Her giden “Yaşasın devrimci dayanışma sloganı” ile uğurlanıyor.** Ben de öyle uğurlanıyorum. Aslında dosyayı emniyette avukatla birlikte ifadeye çıkardıklarında gördüm. Biz ifade vermediğimiz halde “alın dosyaya bakın” dediler. Ben de ona göre kafamda bir savunma hazırladım, zaten ortada suç olan bir durum yoktu. Tam tersine suçu işleyen devletin kendisiydi. Sulh ceza mahkemesinin önüne çıktığımızda gruplar halinde avukatları

1 Mayıs Alanı Taksim'dir!

da gördük. Onlarla konuştuk. Avukatıma, “açık açık her şeyi savunacağım; çünkü ben bu derginin sahibiyim, yazı işleri müdürüyüm. Ortada herhangi bir şey yok” dedim. O da “ben de senden sonra savunma yapacağım. Tutuklanmadan çıkalım” dedi. Bizden önce Mücadele Birliği'nden 3 arkadaş girdi. Onlar, “her şey olabilir” dediler. Bu arada diğer mahkemelerde tutuklanma kararı çıkanları da sloganlarla uğurluyoruz.

Sonrasında biz giriyoruz mahkemeye. Özcesi, **dosyaya konulan hiçbir şeyin suç teşkil etmediği, tam tersine yasal bir derginin sahibi olduğumu, bunları paylaşmanın doğal olduğunu söyledim.** Hiçbir toplatma kararı yoktu, hatta daha önce aynı içerikte bir dosyadan yargılandığımı da belirttim. **Taksim 1 Mayıs'ının yasak olmadığını, tam tersine bu yasağı kaldırmak için çağrı yapıldığını, yasaların da buna izin verdiğini söyledim. Avukatlarım da tarihsel süreçten alarak güzel bir savunma yaptılar.**

Ama karar uzadıkça uzadı. İlk olarak Mücadele Birliği'nden arkadaşlar girdi ve çıktılar. Onlara tutuklama çıktı. Onlarla konuştuk ve mücadele alanlarında tekrar görüşeceğimizi söyledik. Sonra ben girdim ve adli kontrol verdi mahkeme. Partizan'daki arkadaş da öyle. Ardından adliyenin önüne geçtik, yoldaşlar ve ailemle görüştük.

1 Mayıs'ı yıllardır hiç kaçırmamıştım, ilk kez bu yıl gidememiş oldum. Bir burukluk oldu tabi ki. Ama gözaltında bile 1 Mayıs'ı en iyi şekilde geçirmeye çalıştık. “Durduramayacaklar halkın coşkun akan selini” şiiri dergimizin arka kapağındaydı. Gerçekten de hiçbir koşulda o seli durduramıyorlar. Tam tersine o sel büyüyor ve ulaşması gereken yere ulaşıyor. **Biz Taksim'e çıktık ve çıkmaya devam edeceğiz.** Bunu ne caddelere koyduğunuz bariyerler, ne gözaltılarınız, ne de duvarlarınız engelleyemedi, engelleyemeyecek.

“1 Mayıs Taksim'dir” diyenler kazandı

“Direnişin gücüyle 1 Mayıs'ta Taksim'e” sloganıyla 1 Mayıs faaliyetlerimize Nisan ayının ilk günlerinde başladık. İstanbul'un her iki yakasında merkezi yerlere, E-5 çevre yolu üzerine, emekçi semtlere afişlerimizi yaptık, bildirimlerimizi dağıttık. Ajitasyon propaganda faaliyetimiz önceki yıllara göre daha fazla ve yaygın oldu.

Her yıl 1 Mayıs yaklaştıkça, bir yandan heyecan ve coşku, bir yandan gerilim ve stres artar. Bu yıl bu duyguları daha yoğun yaşıyoruz. Nasıl yaşanmasın? **Bir taraftan**

“Taksim 1 Mayıs alanıdır” üzerinden devletle bir irade savaşı veriyoruz. **Bir taraftan da, işbirlikçi sendikacılar ve reformist akımlarla ideolojik-politik mücadeleyi sürdürüyoruz.** Bir de “Taksim 1 Mayıs alanıdır” deyip, “ortak irade çıkarsa bizde Taksim'de oluruz” diyerek, **siyasi cesaret gösteremeyen, tavır koyamayan devrimci örgütlerle verdiğimiz ideolojik mücadeleyi eklemek gerek.** Bütün bunların toplamında, stresi kadar heyecanı ve coşkusu yüksek bir şekilde giriyoruz 2025 1 Mayıs'ına...

Ve beklenen gün geldi...

Sabah erken belirlediğimiz yerde buluşuyoruz yoldaşlarla. Buradan ortak belirlenen toplanma yerine gideceğiz. Buluştuğumuz andan itibaren her yerde polisler var, bazı yerlerde GBT uygulaması yapıyorlar. **Dikkatli davranıyoruz. Hiçbir şey yapmadan gözaltına alınmak istemiyoruz.** En çok endişelendiğim, eylem yapmadan gözaltına alınmak. Bu yüzden dikkatli, kontrolü bir şekilde eylem alanına doğru yürüyoruz. İlerledikçe polis ablukası artıyor.

Mecidiyeköy meydanı bariyerlerle tamamen kapatılmış. Zayıf noktalar bulup meydana çıktık. Bizim gibi bir yolunu bulup meydana çıkanlar bir hayli fazla. Herkes toplu durmak yerine dağınık bir şekilde başlama saatini bekliyor. “Müzakere ekibi” emniyet yetkilileriyle görüşmek için polis bariyerlerinin önüne gitti. Bu arada polisler kalkanlarla kitleyi çembere almak için geldiler. **Bazı yoldaşlar ablukanın içinde kaldılar. Ben de onların yanına gitmeye çalıştım.** Polisler bırakmayınca, “Yaşasın 1 Mayıs” sloganını atmaya başladım. Gözaltına alacaklarını sandığım esnada, amirleri “açın girsin” dedi.

Şimdi ablukanın içinde yoldaşlarla ve dostlarla. Bir yandan hızlı bir şekilde önlüklerimizi giyiyoruz, bir yandan sloganlarımızı atıyoruz. **Flamamızı çıkarıp dalgalandırıyoruz. Flama sopası olmayınca mecburen iş kollara düşüyor.** Kollarımı kısa süreliğine

indirip yeniden kaldırıyorum. CHP ve DEM partiden bazı milletvekilleri de yanımızda. Önümüzde ve arkamızda 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için gelen grupların da ablukaya alındığını görüyoruz. Ablukanın dışında kalan insanlar da gözaltına alınıyor.

Avukatlar ve milletvekilleri gözaltına alınanlara müdahale etmek için gidip geliyorlar. Yarım saate yakın abluka içindeyiz ve bu sürede sloganlarımız, ajitasyon konuşmalarımız hiç susmadı. Bu arada **barikata yükleniyoruz. Polisler korkuyor, panikliyor “takviye ekip takviye ekip” diye bağırıyorlar. Kalkanların bazıları kırılıyor.** Takviye ekip getirilerek ablukayı güçlendiriyorlar.

Çok geçmeden gözaltılar başlıyor.

Birbirimize kenetlenmişiz. **Tek tek kopararak gözaltına alıyorlar. Her bir gözaltı dakikalara yayılıyor.** Her bir gözaltı, meydan muharebesini andırıyor. Bir sürü polisin üzerine çullanması, tekmelerin yumrukların vücuduna inmesi, boğazının sıkılması, ters kelepçenin takılmasıyla sonuçlanıyor. Tabi ki kelepçeleri de çok sıkıyorlar, bileklere oturuyor. Kelepçelerin sıklığı hastaneye kadar devam ediyor.

Önce hastaneye, oradan Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük. Vatan'da gözaltı aracının içinde akşamın geç saatlerine kadar bekletildik. Gözaltı aracında saatlerce bekletilmek ayrı bir işkence. Saatlerce susuz kaldık, avukatlarla görüştürülmedik. Tuvalet ihtiyacımızın giderilmesi için dakikalarca tartıştık. Polisler, neden arabanın içinde bu kadar bekletildiğimizi itiraf ettiler. Kendi aralarında “*bunlar yeniden gidip eylem yapmasınlar diye işlemler saat 12'den sonra başlayacak*” şeklinde konuşuyorlardı. Bu ne büyük bir korkuydu!

İfade vermediğimiz için işlemler hızlı bitti. Bizim de içinde olduğumuz bir grup, “terörle mücadele”ye götürüldü. Burada da önce hastane sonra gözaltı işlemleri yapılarak hücreye atıldık. Neredeyse sabah olmuştu...

29 ve 30 Nisan günlerinde alınan arkadaşlar hala buradalar. Onları sabahleyin adliyeye sevk ettiler. Biz de öğleden sonra önce ifade işlemleri için çağrıldık, ifade vermedik. Önce hastane oradan da adliyeye getirildik. Adliyenin hücreleri oldukça kalabalıktı. **Kitlesel gözaltı olunca, adliye hücreleri eylem alına dönüşüyor. Marşlar, halaylar, espriler, hoş sohbetler...** Her mahkemeye çağrılan alkış ve sloganlarla uğurlandı. Tutuklu da verdik, ama çoğunlukla tahliye olduk.

Tahliye olanlarda adliyenin bahçesinde büyük bir coşkuyla ve sloganlarla karşılandı. Bir 1 Mayıs'ı daha böyle militan eylemlerle, gözaltılarla geçirdik. “1 Mayıs Taksim'dir” diyenler kazandı.

İstanbul'daki gözaltılar için Adana'da ve Paris'te protesto

İstanbul'da 29 Nisan sabahı gerçekleştirilen gözaltılar,

Adana Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından protesto edildi. Açıklamada “Taksim 1 Mayıs alanıdır, Taksim yasağı

kaldırılmalıdır. Gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar bizleri yıldıramaz” denildi.

Aynı gün **Paris'te** içinde PDD'nin de olduğu devrimci kurumların yaptığı açıklamada ise Türkçe-Fransızca mesajlar okundu, saldırıların durdurulması, gözaltıların derhal serbest bırakılması istendi; her ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama iradesinin engellenemeyeceği belirtildi. Paris'teki eylem yaklaşık yarım saat sürdü.

1 Mayıs Alanı Taksim'dir!

“Binlerce insan Taksim’den vazgeçmedi”

Tertip Komitesi buluşma yerini ve saatini Şişli Camii-10:30 olarak açıklamıştı. Ancak bir gün öncesinde devletin yayınladığı yasaklar metni neticesinde o noktaya teker teker ulaşamayacağımızı biliyorduk. Şişli Camii’ne ve Taksim’e ulaşmak için 10:00’da Mecidiyeköy viyadük çevresinde toplanılacaktı.

Sabahın erken saatlerinde Perpa civarında buluşarak dikkatli adımlarla toplanma alanına ulaşmak üzere yola çıktık. **Yürüyüşümüz boyunca gördük ki; devlet kritik olan her noktayı barikatlarla kapatmıştı ve yoldan geçenlere, alana ulaşmaya çalışanlara, işine gidenlere rastgele gözaltı yapıyordu.** Toplanma alanına ulaşmadan gözaltına alınmak istemiyorduk. Böyle bir durumda eylemi gözaltı yediğimiz alanda başlatacaktık, ancak diğer kurumlarla bir araya gelebilmek, nicelik ve Taksim iradesinin görünürlüğü açısından daha iyi olacaktı. **Dikkatli adımlara uzun bir yolu yürüdük.**

Saat 10:00’a doğru toplanma alanına ulaştık, kitle toplanmaya başlamıştı. Tertip Komitesi polisle görüşme yapmak için barikata doğru ilerledi, biz 10-15 metre aralarında hazır bir şekilde bekliyorduk. Görüşme başlayalı beş dakika olmamıştı ki çevik kuvvet etrafımızı çevirdi, ablukaya alındık. Etraftan geçenleri, slogan atanları da ablukanın içine doğru ittiler.

Ablukanın içinde bizimle birlikte ESP’den, Mücadele Birliği’nden, Umut-Sen’den, DGD-Sen’den, Yapı-Yol İş Sendikası’ndan, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası’ndan arkadaşlarımız vardı. Önlüklerimizi giydik, bayrağımızı yükselttik ve sloganlarımızla eylemi başlattık:

“1 Mayıs alanı Taksim Meydanı” “1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak” “Gezide düşene, dövüşene bin selam” “Taksimde düşene, dövüşene bin selam!”

Mecidiyeköy’ü sloganlarımızla, ajitasyonlarımızla inletiyorduk. Yaklaşık yarım saat bu şekilde devam ettik. Polise “kask tak” komutu gelince müdahale olacağını anladık. O sırada CHP milletvekilleri ve il başkanı ablukanın içine girip polis amiriyle yaptıklarının hukuksuz olduğuna dair konuşmalar yaptılar. **Tertip Komitesi gözaltına alınmaya başladığı sırada CHP’liler ablukanın içinden çıktılar ve bize de saldırı başladı.** Ablukanın içindekileri tek tek çekerek gözaltına almaya çalıştılar. Uzun süre direndik, arkadaşlarımızı vermedik. Ablukanın içindeki bir arkadaşımız bayıldı. **Gözaltına almaya çalıştıkları arkadaşımızı çekmemeleri için sarılmıştım, en sonunda ikimizi birden çekerek açtıkları koridordan geçirdiler.** Gözaltı aracına kadar birbirimize kenetlenmiş vaziyette, sloganlarımızla gittik.

Araca ulaştığımızda hala sarılıyorduk, bizi ayırmak için boğazlarımıza sarıldılar. Kolumu arkaya kıvrıldılar ve yanlarında kelepçe olmadığı için bir süre o şekilde beklettiler. O sırada bizden sonra alınan yoldaşla göz göze geldik, gülümsedik birbirimize. 1 Mayıs’ta güçlü bir Taksim iradesi göstermenin mutluluğu ve gururu vardı üzerimizde.

Ters kelepçe işkencesi uygulandıktan sonra araçlara bindirildik, sloganlarımız bu esnada da eksik olmadı. “Her yer Taksim, her yer direniş!”

Araca bindirildikten sonra yoldaşın yanına oturdum

ve biraz zorlayarak kelepçemi çıkardım. **Bizden önce araca alınan arkadaşların halini hatırlını sorduktan sonra, araca bizden sonra alınan arkadaşlarımızı sloganlarla karşıladık.** Araç dolduktan sonra da (18 kişi) uzun bir süre alanda beklemeye devam ettik. Ablukanın içinde olmayan, yoldan geçerken gözaltına alınan, ilk defa gözaltına alınan öğrenciler de vardı aramızda. Herkesin morali yüksekti, doğru noktada olmanın gururu vardı herkesin üzerinde.

Araç, hastaneye gitmek üzere harekete geçtiğinde, biraz ileride başka bir grubun ablukaya alındığını gördük, Mecidiyeköy’ün her noktasından Taksim iradesi fişkıryordu (Sonradan öğrendiğimize göre, saat 15:00’a kadar Taksim zorlanacaktı.)

Hastaneye ulaştığımızda hala ters kelepçeli olan arkadaşlarımızın da kelepçesi çıkartıldı. Teker teker muayeneye götürülmeye başlandık. Muayene için araçtan indirildiğimde önümdeki yoldaşla birlikte slogan atmaya başladık, hastaneye girene kadar sloganımız devam etti. Hastaneye girmeden önce koluma girmiş olan polis, hastaneye girince boynumdan tutup başımı eğmeye çalıştı. Direndim. O sırada kolumu kıvrıp belimden eğdi vücudumu. İşkenceci olduğunu söyledim, cevap vermedi. Benden önce hastaneye sokulan arkadaşlar ve hastanedeki insanlar işkenceciye tepki gösterdi. **“Normal tutuş bu” şeklinde, işkenceci polislere yakışır bir yanıt verdi.**

O şekilde epey dolaştık hastanenin içinde. Muayene sırası bana geldiğinde odaya girdim ve kapıyı kapattım. Görevli doktora yaşadığım işkenceyi anlattım ve rapora eklettim. Muayenem bitip odadan çıktıktan sonra başka bir polis beni araca götürmeye yeltendi. Az önceki işkenceci **“onu bırak, ben alacağım onu”** dedi. Araca doğru ilerlerken tekrar başımı eğmeye çalıştı, beceremedi. **Üzerimde “Devrimci Sendikal Birlik” önlüğüm, başım dik bir şekilde araca ilerledim.**

Herkesin muayenesi bittikten sonra Vatan Emniyet’e doğru yola çıktık. Vatan’a ulaştığımızda bizden önce gelen 3 gözaltı aracı daha olduğunu gördük.

Adı konulmamış işkence bu şekilde başladı. Aracın klimasını açtılar, içeriyi iyice ısıttılar. Adeta “hamam”a dönen araç içinde, uzun süre o şekilde beklettiler. Tepkilerimiz sonucu klimayı kapattırdık, zaman zaman aracın kapısını açtılar. Yaklaşık 14 saat aracın içinde tutulduk. Su verilmedi. Su hakkımızı isteyince ve diretince, saat 19.30 gibi biri kadın iki polis arabasının ön kapısından girdiler. Kadın polisin elinde kamera vardı: **“Kayıt alıyorum. Su, yemek, tuvalet ihtiyacınız var mı?”** Onun sözü bittiği anda yanındaki erkek polis **“Hayır yok”** dedi ve çıktılar. **Bu göstermelik “kayıt” psikolojik işkence için yapılmıştı.** Bu olay iki saniye sürmedi bile. Tepki gösterdik. İşkenceci olduklarını yüzlerine vurduk. Bireysel münakaşaya girmeye çalışan bir polisi diğer polisler kolundan tutup araçtan indirdi.

Bir süre sonra kendisine minnet edeceğimizi düşünen bir polis iki-üç şişe su getirdi. Kendisinden bir şey

istemediğimizi, avukatlarımıza ulaşılmasını, avukatlarımızın su ihtiyacımızı karşılayacağını söyledik. (Daha sonra öğrendiğimize göre o sıralarda avukatlarımız da içeri alınmıyor ve polis saldırısına uğruyormuş.) Gece saat 12’ye doğru su ve talep edenler için yiyecek geldi.

Gece 01:15 gibi emniyetin içine alındık ve ifade işlemlerinin olacağı kata çıkartıldık. Avukat arkadaşlarımızla kucaklaştık, ayak üstü sohbet ettik. Herkesin yüzü gülüyordu. İfade işlemleri başladı; **işkenceyi tutanaklara işlettik ama ifade vermedik ve imza atmadık.** İfade işlemleri bitip tekrar araca götürülürken iki yoldaşımızı, başka dosyaları olduğu gerekçesiyle bizden ayırıp TEM’e götürdüler.

Son sağlık kontrolüne girip işkenceyi tekrar kaydettirdikten sonra, gece 03:00 gibi hastaneden serbest bırakıldık. Avukat arkadaşlarımızdan bizden sonraki aracın da ifade işlemlerinin başladığı ve hastaneye gönderileceklerini öğrendik ve götürülecekleri hastaneye geçip onları karşıladık, kucaklaştık.

Herkesin üzerinde yorgunluk ve güçlü bir Taksim iradesi ortaya koymanın mutluluğu vardı. **İşkencelere rağmen yüzler gülüyordu. Sonraki saatlerde yorgunluk yerini gurura, sevince bıraktı.** Kimse evine gidip uyuyamadı, 1 Mayıs coşkusu hala devam ediyordu. **Devletin, sarı sendikaların, sendika ağalarının, reformistlerin bütün çabalarına rağmen 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama iradesi kırlamadı.** Seneye 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamanın önü daha güçlü bir şekilde açıldı. Bir milyon olacağı öngörülen Kadıköy mitinginin 35-40 bin bandında çok zayıf bir şekilde geçmesinin karşısında Mecidiyeköy’de binlerce insan Taksim’den vazgeçmedi, iradesini bu yola koydu. Taksim mutlaka bizim olacak!

6 Mayıs’ta Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan idam edildi. 18 Mayıs’ta İbrahim Kaypakkaya işkencede katledildi. 30 Mart’ta Mahir Çayan ve on’lar çatışarak şehit düştüler. PDD imzalı aşler emekçi semtlere ve merkezi yerlere yapıldı.

1 Mayıs Alanı Taksim'dir!

“Birlikte direndik, birbirimize güvendik...”

1 Mayıs sabahı, Şişli'den Taksim'e yürümek üzere arkadaşlarımızla toplandık. Taksim'de 1 Mayıs'a yalnızca bir kez gitmiştim, o da henüz yasaklanmadan önce. Bu sefer ise Taksim yine yasaklıydı. Ama bizimle birlikte orada olan yüzlerce insan gibi ben de, 1 Mayıs'ın yerinin Taksim olduğuna inananlardandım.

Şişli'de polis barikat kurmuştu. Barikat açılmadı ve kısa sürede bir abluka içine alındık. Uzun bir bekleyişin ardından polis ablukada-kilere şiddet uygulamaya ve gözaltı yapmaya başladı. **Direndik. Arkadaşlarımızı vermemek için elimizden geleni yaptık.** Ancak beni de aldılar. Öncesinde montumu ve çantamı yırttılar. Çantam parçalanmıştı, tutacak hiçbir yeri kalmamıştı. Zorla bindirildiğim araçta üstüm arandı, ters kelepçeye alındım.

Bir arkadaşımı araca bindirirken kafasını bilerek araca çarptılar. Polis o kadar aceleci ve amatördü ki kelepçe takarken kendini bile kelepçeledi. Kelepçe öylesine sıkılmıştı ki, arkadaşımın kolu morarmaya başlamıştı. **“Kangren olacak, çıkarın!”** diye bağırdım ama beni susturmaya çalışıp etrafına bağırmaya devam etti. **“Yorum yapma artık çıkar şu kelepçeyi” dedim. En sonunda yan keskiyle çıkardılar.**

Sağlık kontrolüne götürüldük. Kelepçelerin çözülmesini istedik, önce reddettiler, sonra tepkilerimize dayanamayarak açtılar. Doktorun yanına da polisle girmemizi istediler, buna da direndik.

Vatan Emniyet'e götürüldüğümüzde ise aç, susuz ve yorgunduk. Avukatlarımız aracılığıyla su istedik ama dinleyen olmadı. Karşımızda oturup su içtiler, yemek yediler. Alay eder gibi kendi sularını bize teklif ettiler. Ama biz işkencelerin suyunu içmedik.

İletişim kurmamız yasaktı, telefonlarımız alınmıştı. Ama kolumdaki akıllı saat sayesinde dışarıyla haberleşmeyi başardık. Saatimi fark ettiler, bir arkadaşımın çantasında da telefon vardı. Halbuki o telefonu orada tutmasını bizzat bir komiser söylemişti. Buna rağmen üst araması bahanesiyle bizi aşağı indirdiler. Şiddetle üzerimize geldiler. Erkek bir komiser bağırarak yürüdü üzerimize. **“Arama yapılırsa burada yapılırsın”** dedik, araçlara binmeyi reddettik. Arkadaşımıza ters kelepçe tehdidiyle telefonunu vermesini söylediler. Diğer arkadaşlarımızı riske atmamak adına geri çekilmek zorunda kaldık.

Saatimi güzel bir örgütlenmeyle sakladık. Ayakkabımın içine kadar arandım ama saat alınmadı. Araçta tartışma devam etti. Bir arkadaşımıza yine şiddet uygulandı. **Polisin kolunu tutup “Yapamazsın!” dediğimde, üzerime yürüdü.** Diğer polisler onu durdurdu. **“Bu neyin kinyıdı böyle”** dedim.

Gerginliğin içinde kendi aramızda gülme-ye başladık. Bir polis **“Susun!”** dedi. **“Hayır,**

susmayacağız! Ne haddine, karışamazsın” dedim. Çünkü bu yaşadığımız her şeyin içinde tek gücümüz birbirimizdik. Gülüşümüz bile direnmenin bir yoluymuştu.

Tuvalet ihtiyacımızı bile eziyete çevirdiler. Her seferinde ikişer ikişer götürdüler. Yorulmuşlardı ama ya biz? Saatlerdir dayak, hakaret, kelepçe, açlık ve susuzluk içindeydik. Tuvalete giderken yine laf sokmalar, yine aşağılama... Dönüşte polislerden biri beni hedef aldı. **“Neden bu kadar sinirlisin?”** diye sordu. **“Ben iyiyim,”** dedim, **“asıl sinirli olan sizsiniz.”** Gerçekten de öyleydi. **Sinirli, öfkeli ve bizden korkuyorlardı.** Arkadaşlarımızın ne durumda olduğunu sordum. Başka bir şey umurumda değildi. Sadece onların iyi olduğunu bilmek istiyordum.

Araçlar sivildi, dışarıdan kiralananmıştı. Emniyetin otoparkı doluydu. Daha sonra başka bir araca alındık, koşullar insani olmaktan çok uzaktı. Saatler geçmişti, ifademiz hâlâ alınmamıştı. Uyuymamışım. Gözaltına alınmamızdan bu yana 15 saat geçmişti, biz hâlâ bir araçta bekletiliyorduk.

Avukatlarımızla buluştuk, içime ferahlık geldi. Bizim işkencelerin sularını ve yemeklerini yemeyeceğimizi bildikleri için bize su ve yemek almışlardı. Halbuki polisler kameralarla araca binip **“Yemek için kumanya gelecek, ilaç içmesi gereken var mı?”** diye sözde sorularla ara ara gelmişlerdi. Halbuki ilacını tok karnına içmesi gereken arkadaşlarımız vardı.

İfadesi biteni koridora alıyorlardı. Bir arkadaşımız tuvalete gitmek istedi diye hakaret yedik. Ardından tekrar hastaneye götürüldük ve sonunda serbest bırakıldık. Saat sabah 5.30'du.

18 saatti. Şiddet, hakaret, açlık, susuzluk, belirsizlik... Ama umurumda değildi. Arkadaşlarım dışarıdaydı, ben dışarıdaydım. **Bizi işkenceyle, baskıyla, tutuklamayla susturabileceklerini sanıyorlardı, yanılıyorlardı. Çünkü biz vardık. Birbirimiz için direnen, birbirini kollayan, birbirine güvenen insanlar.**

“İlk gözaltım, Taksim gururum”

1 Mayıs sabahı Taksim'e çıkan bütün yollar kapatılmış, ulaşım felce uğramıştı. Polis engeline rağmen ara sokakları arşınıyorum. Amacım Mecidiyeköy'e ulaşmak...

Mecidiyeköy Meydanı'nı hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Genelde iş çıkışlarına kaldığım bu meydan insanın içini sıkıyor, üstüne üstüne gelirdi. 1 Mayıs'ta ise bambaşka bir heyecan hakimdi. **Polis adeta meydanı gözaltına almıştı. Bazı eylemcileri eylem başlamadan almayı başarmıştı, fakat belli ki kalabalık başını döndürüyordu.**

Ve sonunda beklenen oldu. Göle ilk taş atıldı ve bir anda Mecidiyeköy eylem alanına dönüştü. Taksim iradesi ile devleti temsil eden polisler karşı karşıyaydı. Önce küçük bir abluka oluşturuldu, sonra gelen gruplar da ablukaya dahil edildi. Ben ablukanın dışında kaldım. Polis zincirinin arasından sızarak bir kafeye girdim. Hemen ardından polis de peşimden girdi. Lavaboya girip önlüğümü giydim ve flamamı hazırladım. Polis kafeden çıkmıştı ama kapı hala tutuluyordu. Saat 10.30'da **yoldaşlarımızın gözaltına alındığını görünce, kapıyı zorlayarak polisi püskürttüm. “Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan” sloganıyla yürümeye başladım...**

Şimdi gözaltı aracının önündeydim. Beraber alındığımız arkadaşlarla devrimciliğimizin olanca sıcaklığıyla kenetlendik. Bir eşliği daha aşmış olmanın gururuyla yoldaşlarıma gülümsedim. Bu benim ilk gözaltımdı. Ters kelepçeye alınıp araca bindirildik. Bundan sonra yaşamı devrimci tarzda yeniden örgütleyecek ve direnmis olmanın verdiği güvenle sorumluluklarıma dört elle sarılacaktım.

Ters kelepçeyi açamadım. Zorladıkça bileklerim kesiliyordu. Sağlık kontrolü için araçtan inerken **“Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan”** “Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganlarını attık. Kelepçelerimiz açıldı, gördüğümüz işkenceyi tutanaklara geçirdik. Ardından Vatan Emniyet'e getirildik. Getirildiğimizde saat 11.30'du. Yaklaşık 14 saat araçta bekletilecektik.

Açlık grevinde olmamıza rağmen su verilmedi. Avukatlarımızla görüşme talebimiz reddedildi. Karşılığında lütuf gibi iki şişe su vermeye kalktılar, kabul etmedik. Daha sonra yaptığımız görüşmelerde avukatların bizleri görmek için öğle saatlerinden beri Vatan'da beklediğini, fakat izin verilmediğini öğrendik. Aracın arka kısmı havasız kaldığı için kapının açılmasını talep ettik, kabul edilmedi. Kabul edilmediği gibi klimadan sıcak hava üfleme devam ediyordu. Kapıyı açma ısrarımız üzerine klimadan soğuk hava da verilebildiğini öğrendik. Uzunca bir süre lavaboya çıkartmadılar. Otobüs kapısından, biri elinde kamera olan iki polis bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Cevap vermemizi beklemeden çıkıp gittiler. Suçlu olduklarını bildiklerinden olsa gerek, itirazlarımıza açıklama yapma gereği bile duymadılar. Her türlü psikolojik işkenceyi üstümüzde deniyorlardı.

01.15'te avukatlarımızla görüştük, ardından ifadeye aldılar. Önüme hangi partiye üye olduğumdan eylemlere neden katıldığımıza kadar bir dizi sorunun olduğu bir kâğıt uzattılar. Okuma gereği bile duymadan kâğıdı geri uzattım. **İşkence gördüğüm için susma hakkımı kullandığımı, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının**

meşru olduğunu, bunun anayasa tarafından güvence altına alındığını ve bütün sorulara aynı cevabı yapıştırması gerektiğini söyledim. Tekrar hastaneye sevk edildik. İşkenceyi kayda geçirdikten sonra kimlik ve telefonlarımızı aldık ve serbest bırakıldık.

Yakınlarımız ve arkadaşlarımız bizleri coşkuyla karşıladılar. Beraber alındığımız arkadaşlarla Taksim hedefli 1 Mayıs'ları büyütmek dileğiyle vedalaştık.

1 Mayıs Alanı Taksim'dir!

“Direnenlerin gücüyle, Taksim’e inancımızla”

“Kadıköy mü, Taksim mi” tartışmalarını sosyal medyadan şaşkınlıkla takip ettiğimi hatırlıyorum. Kadıköy’ü savunan kişi ve örgütsel birliklerin çoğu ağız birliği yapmış gibi kendilerinin bile inanmadığı argümanları “Taksim” diyenlere dayattı; hatta **Taksim’i işaret edenler için “daha fazla devrimci görünme hevesi” gibi küçümseyici paylaşımlar sistematik biçimde yapıldı.** Bazıları kitlenin hazır olmadığını, bazıları işçi ve emekçinin taleplerinin en katılımcı şekilde dile getirilmesinin önemli olduğunu, bazıları ise Taksim ısrarının erken ve bölünmeye sebep olduğunu vurgulayarak “Kadıköy’e çağrı yaptı. Fakat tuhaftır ki **açıkça Kadıköy bile diyemedi çoğu; Taksim diyemedikleri için!** O yüzden daha “makul” bir çağrı şekli geliştirildi: 1 MAYIS’TA ALANLARDAYIZ!

Sadece 1 Mayıs’ta değil, her zaman alanlarda olmalıyız, alanlar bizimdir! Fakat 1 Mayıs geldiğinde mücadele ruhu da taleplerimizin görünürlüğü de barikatların ardındadır.

19 Mart ile başlayan geçtiğimiz bu kısacık süreçte kelepçeler, polis işkenceleri, hukuksuz tutuklamaların ardı arkası kesilmedi. Öğrenciler sokaklara döküldü, çoğu “geleceğini yakmayı” göze aldığını biliyordu. Bütün tuşlara basar gibi her koldan bu zulüm silsilesini durdurmak istediler. Boykotu sosyal medya üzerinden kararlı bir biçimde organize ettiler. AKP Bakanlarını Karamel Makiyato içmeye zorlayan başarılı bir boykot gerçekleşti. Gezi zamanındaki abilerine ablalarına, sol örgütlere, sendikalara seslendiler: “Nerdesiniz? Bizi neden yalnız bırakıyorsunuz?” diye sordular. Beni de çok düşündürmüştü bu soru; sonra dinledim ve fark ettim ki örgütlülük yetmiyor, tek “çıkart” yol Taksim olmalı.

1 Mayıs büyük bir fırsattan öteydi bu yıl özelinde. **Taksim’e çıkılamasa, barikatlar aşılamasa bile 1 Mayıs 2025’in hafızalara kazınacağını hissettirdi bana.** Kadıköy’deki cıvıllığın sebebi olarak Taksim gösterilmeden evvel yaklaşık 500 kişinin gözaltına alındığı günün, Taksim’e çıkılmışçasına ses getirdiği unutulmamalı. Çeşitli noktalardan yürümeyi deneyenlerin kararlı duruşları seneye kendisini daha güçlü, daha kararlı ve daha örgütlü olmaya itecektir.

Örgütlü hareket etmenin güçlü bir pratik olduğunu biliyorum. 30 Nisan gecesi arkadaşlarımızla birlikte en güçlü taleplerimizden birini pankarta yazdık. Sabah erkenden heyecanlı bir şekilde yola çıktık. Bir noktadan sonra ikili şekilde birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranarak toplanma noktasına ulaşmaya çalıştık. Yanımızdan siviller geçmesi ihtimaline karşı yol boyunca arkadaşımın gündem dışı konuştuk. Valilik kararı sonucu İstanbul’da ulaşım felç olmuştu. Her zorluğa rağmen

Mecidiyeköy’deki toplanma noktasına ulaştık. Polisin ani şekilde bizi ablukaya aldığı dakikalarda tanıdık tanımadık herkes birbirini sağlam tutmaya, sakinleştirmeye çalıştı. Bazı vekillerin de olduğu ablukadan en sert şekilde tek tek alınarak araçlara götürüldük. Birbirimizi bırakmamak için direnmekle başlayan inadımız tüm gün sürecek bir açlık ve susuzlukla devam etti.

Ters kelepçe ile alındık, bileklerimiz kesildi ve polisler göre bu işkence değildi.

“Siz yine iyisiniz, şükredin halinize” diyorlardı ısrarla ve o an kalkıp bağırarak sordum “*bu ne demek, bizi hangi koşullarla kıyaslıyorsunuz?*” diye. İtiraf niteliğindeki bu andan, arabadan inerek kurtuldular.

Kafalarındaki fiziksel işkence modelini uygulayamayan polis, bizi sözleriyle aşağılamaya, ezmeye çalıştı. Araçta büyük bir psikolojik savaş hakimdi. Hastanede odada bulunmak istedikler, baskı devam etti. Öğlen 3-4 gibi Vatan’a götürüldüğümüzde ifade için gece 3.30’a kadar bekletileceğimizi bilmiyorduk. Aç, susuz, havasız şekilde geçen saatler boyunca tuvalet konusunda da polislerden işkence gördük. Sigara içmek istediğimizde içirmediler en sudan sebep bahanelerle. Hiçbir isteğimizde inisiyatif almak istemediler. Biz bunları yaşarken **avukatlarımız içeri alınmıyormuş, gözaltı listelerine erişememişler hatta polis şiddetine onlar da maruz kalmış.** Her şeye rağmen direnenlerin gücüyle, Taksim’e olan inancımızla gülebildik de. Yanımızdaki polis varlığına rağmen mizahımızı eksik etmedik çünkü izahı olmayan şeyler yaşıyorduk.

İfadeler sabah 5 gibi bitti; yeniden hastaneye götürüldük. Yakınlarımız ve arkadaşlarımız sıcağı bir coşkuyla karşıladı bizi.

Önümüzdeki 1 Mayıs yeniden ve daha örgütlü şekilde işçi ve emekçinin kitlesel gücüyle ve iradesiyle barikatları açacağız, bayramımızı kutlayacağız, en renkli, en güçlü, en orijinal pankartlarla taleplerimizi anlatacağız. Görünürlüğümüzün ve irademizin en güçlü alanı Taksim’dir, Taksim kalacak!

“Taksim’i zorlayan binlerce yürek...”

*“ve cellat uyandı yatağında bir gece
tanrım dedi bu ne zor bilmece
öldükçe çoğalıyor adamlar
ben tükenmekteyim öldürdükçe”* (Ataol Behramoğlu)

Bazı yollar vardır. Yürüdükçe anlaşılır kıymeti harbiyesi. Gördükleriniz sizi çoğaltır. Gördükleriniz sizi büyütür. Gördükleriniz sizi hüznendirir ya da coşkulandırır. Ve yolun sonuna geldiğinizde, başladığınız kişiden farklı bir kişisinizdir artık.

1 Mayıs 2025 birlik mücadele ve dayanışma gününün, takvimsel bir yolculukta, oldukça kritik bir noktaya denk gelmiş olması tam da bundandır işte. 2025 1 Mayısı bence, çok uzun bir süreden sonra işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin, sokakları, meydanları, okulları,

kampüsleri, fabrikaları arşınlamakta hız kazandığı bir tarih aralığına denk geldi.

Ve 2013’ten itibaren “*Taksim meydanı halkındır*” diyerek verilen mücadelede, bu yıl “halkın”, yani emekçilerin, öğrencilerin, kadınların, devrimcilerin, demokratların meydanı oldu. Halka yasaklanan, kapatılan bir Taksim bugün değilse ne zaman adımlanacaktı?

Bu anlamıyla benim için 1 Mayıs günü, sabah 8.00’da metrobüse bindiğim andan itibaren, hiç tanımadığım ama birbirimize gülümseyerek baktığımız onlarca göz, günün sonunda çok daha anlam kazanacaktı.

Hepimizin bildiği, ortak bir aidiyet duygusuyla, birazdan -hiç tanışmasak da- tam da birazdan kolkola girmeye, birlikte gaz ya da tazyikli su yemeye, belki bir cop saldırısını birlikte karşılamaya hazır olduğumuzu söyleyen onlarca göz....

Mecidiyeköy’e vardığımızda, **meydanda tek bir slogan sesini bekleyen yüzlerce insan vardı. Bir slogan atıldığında bir araya gelerek, pankartların arkasında barikata doğru yürüyen yüzlerce insan...** Ve her saldırıda yeniden yeniden toplanarak yürüyüşe geçen yüzlerce adım... **Toplamda yayana geleme-se de o gün o barikatı zorlayan binlerce dirençli, iradeli ve bilinçli yürek...**

1 Mayıs “birlik mücadele ve dayanışma” günü ilan edilen bir gün, tanımını daha iyi nasıl bulabilirdi ki başka? “*O gün ben de oradaydım*” demenin daha haklı, daha gururlu bir karşılığı nasıl olabilir ki başka?

Her bir pankart açıldığında, slogan seslerine doğru yürüyen ve arkasına siper olan o coşkun ve dirençli kalabalık, yine o sloganlar patladığında bir polis müdahalesini kadrına yakalamak için koşuşturan onlarca gazeteci, yine o sloganı duyup, pankartı gören yüzlerce polisin öfkeli, saldırgan koşuşturması. Taksim 1 Mayıs iradesinin fotoğrafı olsa bu olurdu sanırım.

O gün oraya emek veren, o iradeyi gösteren, barikatı zorlayan ve tüm gözaltılarla beraber yine adliye önünde sloganlarla buluşan devrimci irade, bugün değilse de yarın, Taksim meydanını halkıyla buluşturacaktır elbet.

Ve o gün geldiğinde, hep birlikte yılları bulan direnişlerin haklı gururuyla halaya duracağız.

1 Mayıs Alanı Taksim'dir!

Geleceği de belirleyecek bir direniş

19 Mart'ta başlayan sokak hareketi, kısa sürede büyüyerek ülkedeki birçok hukuksuzluğa karşı biriken öfkenin sokağa taşmasına neden oldu. Bu dalga, yalnızca İmamoğlu'na yönelik siyasi operasyonlara karşı değil, genel olarak adaletsizliğe, hukukun araçsallaştırılmasına ve temel hakların gaspına karşı bir tepki haline geldi.

Bu toplumsal hareketliliğin yansıması, 1 Mayıs'ta da kendini gösterdi – ve göstermeye devam ediyor. DISK, KESK, TMMOB ve TTB 1 Mayıs'ta Kadıköy'de olacaklarını ilan ettiler. Ancak hem bazı sendikal yapılar hem de örgütsüz bireyler ve çeşitli siyaset çevreleri, 1 Mayıs'ın asıl alanının Taksim olduğunu ve kutlamaların

orada yapılması gerektiğini yüksek sesle dile getirdiler.

1 Mayıs alanı, 1977'den bu yana hafızalarda direnişin, yasaklara karşı mücadelenin simgesi oldu. **Her yıl Taksim'e gitme iradesi gösteren sol-sosyalist yapılar bu geleneği sürdürdü.** Ancak 2025 1 Mayıs'ı, önceki yıllardan farklı bir tabloya işaret etti. Bu kez yalnızca örgütlü yapılar değil, halk da açık biçimde Taksim'i işaret etti. **Devletin koyduğu yasakları tanımayan, hukuksuzluğu reddeden bir toplumsal irade ortaya çıktı.** Bu irade, görmezden gelinemezdi.

AKP hükümeti de bu iradenin farkındaydı. Bu nedenle **1 Mayıs günü yalnızca Taksim'e çıkan yollar değil, Topkapı'dan Eminönü'ne, Beşiktaş'tan Okmeydanı'na kadar çok geniş bir alanda yollar kapatıldı**, toplu taşıma kaldırıldı, trafik felç edilerek ulaşım imkansız hale getirildi. Taksim 1 Mayıs'ı'nı tamamen yok etmeye çalışan devlet, İstanbul Valiliği'nin izin verdiği Kadıköy'e ulaşımı bile zorlaştıran önlemler almıştı. Böylece devlet, baskıcı tutumu ve yasaklarıyla toplumsal muhalefeti bastırmaya çalıştı.

1 Mayıs sabahı, Taksim Tertip Komitesi'nin kararı doğrultusunda Şişli Camii'nde buluşacaktık. **Önümüze konan engellere rağmen, gözaltına alınmadan Mecidiyeköy Meydanı'na ulaşmayı başardık.** Ancak alınan yoğun güvenlik önlemleri, yalnızca Taksim'e değil, buluşma noktalarına ulaşmayı da neredeyse imkânsız hale getirmişti. Birçok arkadaşımız daha yoldayken gözaltına alındı ya da ortak noktaya ulaşamadı.

Meydanda parça parça bir araya gelen gruplar bir anda polis ablukasına alındı. Hiçbir “dağılın” uyarısı yapılmadan, küçük bir alana sıkıştırıldık. Ardından polis, gözüne kestirdiği kişileri tek tek almaya çalıştı. Arkadaşlarımızı vermediğimiz için, sert şekilde müdahale edildi; insanlar yerlerde sürüklendi, şiddete maruz kaldı. **Karşılarında güçlü bir irade vardı ama fiziksel üstünlük onlardaydı.** Sonunda hepimiz gözaltına alındık.

Yaklaşık 450 kişi gözaltına alındı. Kimimiz Vatan Emniyet'e, kimimiz Gayrettepe Emniyet'e götürüldük. Gözaltılar sırasında ters kelepçe yapıldı, vücutlarımızda darp izleri oluştu. **Hastanede darp gördüğümüzü beyan ettik fakat doktorun tuttuğu rapor bize gösterilmedi.** İşkence sadece fiziksel değildi; sabah 10.30'da gözaltına alındık, tüm gün boyunca aç ve susuz şekilde gözaltı aracında bekletildik. **1 Mayıs sona erene kadar ifadelerimiz alınmadı – bu da başka bir işkence biçimiydi.** Gece yarısından sonra ifade işlemleri başladı, sabaha karşı birçok arkadaşımız serbest bırakıldı.

Gözaltından çıktıktan sonra, Taksim'e çıkan birçok yolda hâlâ oraya ulaşma iradesi gösteren arkadaşlarımız olduğunu görmek bize güç verdi. Bu, yalnızca bir günü değil, geleceği de belirleyecek bir direnişin işaretiydi.

Bu yıl 1 Mayıs'ta yaşananlar, yalnızca bir günün öfkesi ya da coşkusu değildi. Sokaklara taşan bu irade, uzun süredir biriken toplumsal adaletsizliklerin, baskıların ve umutsuzluğun içinden çıkan ortak bir sesin yankısıydı. Taksim yalnızca bir alan değil; yasaklara, inkâra ve sindirme politikalarına karşı halkın hafızası ve hak talebidir. Bu hafızayı bastırmaya çalışanlara karşı söylenecek söz açık:

Bizi birbirimize bağlayan yalnızca öfkemiz değil, ortak geleceğimizdir. Taksim'i savunmak, bu geleceğe hep birlikte sahip çıkmaktır.

Üniversiteli gençliğin Taksim ısrarı

Bizim coğrafyamızda her 1 Mayıs kendine özgü koşullar içerisinde kutlanır. 2025 1 Mayıs'ına gençlerin kitleleri de arkasına alarak büyüttüğü bir demokrasi hareketiyle girildi. 19 Mart'ta Beyazıt'ta barikatları aşarak başlattığımız demokrasi mücadelesi ya sönümlenip gidecek ya da devrimci bir sıçramaya dönüşüp işçi sınıfının ideolojik öncülüğüyle buluşacaktı.

Gençlik için Taksim'in özgürleştirilmesinin iki anahtarı vardır: Birincisi, tüm üniversitelilerin tek ve merkezi örgütlülüğünün sağlanması. İkincisi ise sendikaları Taksim iradesine sahip çıkmaya zorlamaktır.

Günler öncesinden mahalleli ve üniversiteli gençliğe afiş, bildiri ve ajitasyonlarımızla çağrı yapmaya başlamıştık. Taksim çağrısı yapan bir bildiriye ilk kez ellerinde gören üniversiteliler, “*Taksim'e gidenler de varmış*” diyerek şaşkınlıklarını ifade ettiler. Reformist partilerde örgütlü gençler ise “*Biz Kadıköy'e gideceğiz, Taksim'e zaten giremeyeceksiniz*” diyerek bağlı oldukları kurumların geri tutumlarını yansıtıyorlardı.

Bu durumu yadsımamak gerekiyor tabi. Artık ML olduğu iddiasını taşıyan gençlik örgütleri bile rahatça girip çıkılabilen birer öğrenci kulübüne dönüşmüş durumda. Kitle örgütlerinin eylem çağrıları sosyal medya hesaplarından yapılıyor. Üniversiteleri temsil iddiasıyla hareket eden birbirinden bağımsız gruplar mevcut. Bu gruplar bazı reformist partilerin taban örgütleri gibi çalışıyor. Dar grupçu anlayışlarından kaynaklı gençliğin demokratik merkezi yapısını kurma sorumluluğu ile hareket etmiyorlar. Gençliğin dinamizmini kendi değirmenlerine taşımak istiyorlar, fakat bu dinamizm düzen dışına çıkmakta ısrar gösteriyor. Bu ısrar mücadelenin her bir eşiğinde, devrimciler ve reformistler arasındaki ayrımı daha net biçimde ortaya koyuyor.

Bu ayrım bugün sıra arkadaşları Mecidiyeköy'de direnirken, işkenceyle gözaltına alınırken, Kadıköy'de devrimciliğin kolayına kaçanlar için bir utanç tablosuna dönüşmüştür. Kavganın en önüne atılmak isteyen gençler bu yapılardan birer birer istifa ederken, onların yerini lümpen gençlik dolduruyor.

6 Mayıs'ta Denizleri andığımız günlerdeyiz. Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının parlamentarizme karşı verdikleri mücadeleyi, TİP'in içinden nasıl DÖB ve Dev-Genç gibi bütün bir kuşağa mal olmuş gençlik örgütlerini çıkardıkları tekrar hatırlanmalıdır.

“Düşmesin bizimle yola / Evinde ağlayanların gözyaşlarını / Boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar.”

Üniversite öğrencileri olarak DISK'i Kadıköy'den vazgeçirmek için yoğun çaba sarf ettik. **24 Nisan günü toplantılarının olduğu saatte DISK Genel Merkezi'nin önünde bir araya geldik.** “İşçi Gençlik El Ele Genel Greve” diyerek göstermelik iş durdurmayı yeterli bulmadığımızı, **üniversiteliler olarak genel direniş için hazır olduğumuzu ve öncü sınıftan gelecek işareti beklediğimizi haykırdık.** “1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı” ve “Öğrenciler Taksim'de DISK Nerede” sloganlarıyla sendika bürokrasisine karşı, devrimci sendikalardan yana tavrımızı ortaya koyduk. İlerleyen süreçte onlara “Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu” ibaresindeki “devrimci” sözcüğünü hatırlatmak için toplantılarına katıldık.

19 Mart'ta öğrencilerin, gençliğin ve halkın barikatları aşarak başlattığı bu mücadele sürecini, ancak barikatları yeniden aşarak büyütebileceğimizi, Kadıköy'ü asla kabul etmeyeceğimizi ve hiçbir koşulda oraya çekilmeyeceğimizi açıkça ilan ettik. Karşılığında ise Taksim için valilik izni olmadığı ve kitlesel 1 Mayıs için Kadıköy'e gidilmesi gerektiğine dair palavralarla karşılaştık. İşin komik kısmı ise söylediklerine kendileri dahi inanmıyordu. Kadıköy'e gösterilen katılım, hiçbirimizi yanıltmaya-caktı. Biz toplantıdayken arkadaşlarımızın polis ablukasına alındığı haberi geldi. Arkadaşlarımızın yanına gitmek için ayağa kalktığımızda, Silivri'den henüz çıkmış yoldaşlarımızın gözlerinin içine baka baka “*gözaltından korkmayın*” diyebilecek kadar alçaldılar.

Yarının Proleter Devrimcileri olarak ilan ediyoruz; biz bu ülkenin geleceği ve aydınlık yüzüüz! Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin mirasçısıyız! Gördüğümüz muameleleri unutmayacağız, affetmeyeceğiz!

1 Mayıs’a hazırlık süreci

Her yıl 1 Mayıs yaklaşırken, 1 Mayıs’ın nerede kutlanacağına dair tartışmalar başlar. Bu tartışmaların merkezinde Taksim vardır. Aralarında PDD’nin de bulunduğu bazı devrimci kurumlar, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamayı önerirken, sendika konfederasyonları, reformist partiler ve bazı devrimci, demokrat kurumlar yasal bir mitingten yana görüş bildirirler.

2025 1 Mayıs’ına da bu tartışmalarla girildi. Fakat bu yıl 19 Mart direnişinin de itilimiyle “Taksim” diyenlerin sayısı artmıştı. Buna rağmen başta sendika ve meslek örgütleri (4’lü) olmak üzere birçok parti ve kurum, Kadıköy’de miting yapma kararı aldı. Yine “kitlesellik” adına yasal miting tercih edildi.

Her tercih, bir vazgeçişti. Sözde ne söylenirse söylenin, gerçekte Taksim’den vazgeçmekti. Her yıl başka alanlarda 1 Mayıs kutlamaları yaparak Taksim kazanılmaz! Sınıf mücadelesinin defalarca kanıtlandığı gerçekler ortadayken, bu tür demagogilere başvurmak, sadece kendini kandırmaktır. Ayrıca “ha Kadıköy, ha Taksim, önemli olan 1 Mayıs’ı kutlamak” ya da “her ikisi de aynı şekilde değerlidir” şeklinde eşitleyici yaklaşımlar doğru değildir.

Sonuçta İstanbul’da üç 1 Mayıs yapıldı. Gerçekte “iki 1 Mayıs” demek daha doğrudur. Biri yasalıcı-icazetçi 1 Mayıs mitingleri, diğeri Taksim’dir. 40’dan fazla kurum biraraya gelerek ‘Taksim Halkındır’ dediler ve 1 Mayıs günü Mecidiyeköy’den Taksim’e çıkmak için eylemler yaptılar.

Nisan ayının başında itibaren 1 Mayıs tartışmalarına dair görüşlerimizi ortaya koyduk. Birer belge niteliği taşıdıkları için, geleceğe kalması bakımından bazı bölümleri aşağıda yayınlıyoruz.

Direnışin gücüyle 1 MAYIS’TA TAKSİM’E!

1 Nisan 2025 (PDD’nin Nisan sayısının başyazısı) Gezi Direniş’inden 12 yıl sonra yeni bir halk hareketi ile karşı karşıyayız. İlk haftası ağırlıklı olarak gençlik eylemleri ve Saraçhane buluşmaları şeklinde geçen direniş, ivmesi düşmekle birlikte

devam ediyor. (...)

Önümüz 1 Mayıs! 2025 1 Mayıs’ına direnişin gücüyle giriyoruz. 1 Mayıs’a kadar geçen süreyi ilmek ilmek örmekle karşı karşıyayız. Direniş her alanda büyötmek, 1 Mayıs’a en güçlü şekilde hazırlanmak anlamına gelmektedir.

Saraçhane’de ve gençlik eylemlerinde, kitlelerin Taksim talebi gür bir şekilde ifade edildi. Bu tazyik karşısında Özgür Özel bile, Taksim’in 1 Mayıs’la özdeşleştiğini ve 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkılacağını söylemek zorunda kaldı. Böyle bir ortamda 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama talebini net bir biçimde bugünden ilan etmemek, yine zamana yaymak çok geri bir tutumdur.

Diğeri yandan 1 Mayıs kutlamasını DİSK’in inisiyatifine bırakmak kabul edilemez. DİSK’in geçen yıl CHP ile birlikte Saraçhane’de kitleyi polisle başbaşa bırakıp çekip gittiği unutulmamalıdır. Direniş boyunca DİSK’in pratiğı de ortadadır. İlk günden itibaren yükselen “genel grev genel direniş” talebine ancak bir hafta sonra, 28 Mart’ta “genel eylem” kararı ile yanıt verebildiler. “Bayram tatili”ne girmeden önceki son işgününde birkaç yerde basın açıklaması yaptılar. Oysa DİSK başkanı, örgütlü oldukları işyerlerinde “bir günlük iş durdurma” yapacaklarını açıklamıştı; ama böyle olmadığı göröldü. Basın açıklamaları bile son derece zayıf geçti.

1 Mayıslar artık DİSK’in tekelinden çıkarılmalıdır. 1 Mayıs, sarı-uzlaşmacı sendikaların değil, komünist ve devrimci kurumların önderlik etmesi gereken bir gündür. Enternasyonaldir, mücadele gündür. Onun ruhuna, tarihsel anlamına uygun şekilde 1 Mayıs’a hazırlanmalı ve 2025 1 Mayıs’ında Taksim başta olmak üzere tüm meydanlar zaptedilmelidir.

PDD, DSB, PDG 1 Mayıs bildirisi

İşçiler, emekçiler gençler!

2025 1 Mayıs’ına 19 Mart direnişinin gücüyle giriyoruz. Sokakları, meydanları dolduran milyonlar, bu şekilde yönetilmek istemediklerini net biçimde ortaya koydu.

19 Mart direniş, açlığa, işsizliğe, adaletsizliğe, geleceksizliğe karşı biriken öfkenin patlamasıydı. Başta gençlik olmak üzere toplumun tüm kesimleri, bu ağır sömürü ve

zu-

lüm koşullarına “artık yeter” dedi.

Polisin copuna, biber gazına, gözaltı ve tutuklamaya rağmen mücadele devam ediyor...

İşte bu yüzden tutsakları peyderpey tahliye etmek zorunda kaldılar.

Ardından lisele gençlik, öğretmenlerine sahip çıktı; “bu kavgada ben de varım” dedi.

Artık sadece tepki göstermek, protesto etmek değil, sonuç almak, kazanmak zamanı... Taleplerimizi elde edene kadar direnme zamanı...

Şimdi sıra Taksim yasağını yıkmaya geldi. Yıllardır keyfi biçimde işçi ve emekçilere kapatılan Taksim Meydanı artık açılmalıdır! 2025 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlanmalıdır!

Bunu başaracak olan biz işçi-emekçilerin mücadelesidir!

1 Mayıs bütün ülkelerde kutlanan enternasyonal bir gündür! Ve her ülkede şehrin en merkezi meydanlarında kutlanmaktadır.

Ülkemizde bu meydanın adı Taksim’dir! 1977 1 Mayıs’ından itibaren Taksim, “1 Mayıs Meydanı” adını almıştır.

Bugüne dek yasaklara, engellere rağmen komünist ve devrimciler, öncü işçiler, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak için kıyasıya mücadele verdi. Binlerce gözaltı, tutuklama, katliama rağmen 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama iradesini gösterdi. Taksim’i kan ve can pahasına kazandı.

Bir kez daha direne direne kazanacağız!...

Saraçhane’de toplanan milyonlar, her gece “Taksim” diye haykırdı. Gençler Taksim’e gidebilmek için Bozdoğan Kemerı önünde polisle çatıştı. Özgür Özel bile 1 Mayıs’ta Taksim’de olma sözü verdi.

2025 1 Mayıs’ını Taksim’de kutlamak, herkesin boynunun borcudur artık.. Kimse bundan kaçamaz, kaçmamalıdır...

Hayatı yaratan, üreten biz işçi ve emekçileriz. Ama bir avuç zengin dışında hepimiz açlık, yoksulluk çekiyoruz. Üstelik iş cinayetlerinde ölüyor ya da sakat kalıyoruz. Depremlerde, sellerde, yangınlarda ölen ve acı çeken, yine biziz!

1 Mayıs, işçi sınıfının yaratan ve kahreden gücünü gösterme günüdür! Bu gücü gösterelim!

Bir kez daha engelleri aşıyaşı 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamaya! 1 Mayıs’tan aldığımız güçle, direniş büyötmeye! Sokağa, eyleme, genel greve!...

-Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!
-Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
-Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Bir kez daha yineliyoruz:

Direnışin gücüyle 1 Mayıs’ta Taksim’e!

21 Nisan 2025

1 Mayıs’ın nerede, nasıl kutlanacağı, Türkiye’de yıllardır tartışma konusudur. Bu yıl da öyle oldu.

4’lü olarak bilinen sendika ve meslek örgütleri, (DİSK, KESK, TMMOB, TTB) önce 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak istediklerini belirtip, 14 Nisan günü İstanbul Valisi ile görüşme yaptılar. Vali, topu İçişleri Bakanı’na attı ve Taksim’in verilmesinin “sıfır ihtimal” olduğunu söyledi. Ardından aralarında Kadıköy’ün de geçtiğı farklı meydanların isimlerini sayarak, buralara izin çıkabileceğini bildirdi.

DİSK 15 Nisan günü tüm kurumları çağırıldığı toplantıda, Vali ile yapılan görüşmeyi aktardı. Reformist partilerin ve kurumların hemen hepsi, bildik “kitlese 1 Mayıs” nakaratı ile Taksim dışında bir alanın olabileceğini; özellikle Kadıköy’ün iyi bir seçenek olduğunu söylediler. Aralarında PDD’nin de bulunduğu bazı devrimci kurumlar ise, her koşulda Taksim’de ısrar edilmesini, 2025 1 Mayıs’ının mutlaka Taksim’de kutlanması gerektiğini belirttiler.

4’lü bunları değerlendirip yeniden Vali ile görüşeceklerini bildirdi. Ve iki gün sonra 1 Mayıs’ın Kadıköy’de yapılacağını açıkladı. Tabi CHP de, “sendikalar nerede derse, orada olacağız” diyerek, Saraçhane’de verdiği sözü, sendikaların arkasına sığınarak geçiştirmiş oldu.

Sadece CHP mi? **Reformist partilerden devrimci-demokrat kurumlara kadar pek çok kurum, bir kez daha sendikaların kuyruğuna takılıp Kadıköy’de olacaklarını açıkladılar. DİSK’i uzlaşmacılıkla suçlayan, 1 Mayıs’ı sendikaların örgütlemesine karşı çıkan kurum ve partiler de DİSK’in arkasına dizildiler.** Bu eleştirilerinin pratikte hiçbir kıymeti harbiyesi olmadığını bir kez daha sergilediler. Üstelik DİSK’e kendini aklama olanağı yaratmış oldular.

Daha geçen yıl 1 Mayıs kitesini Saraçhane’de bırakıp giden DİSK değilmiş gibi, bu yıl da DİSK “öncülüğü”nde 1 Mayıs’a gidiyor. “**1 Mayıs Taksim’de kutlanmalıdır**” sözünü genel bir doğru olarak her yıl yineleyip duranlar, hatta bir ajitasyon sözü olarak “**bu yıl Taksim’de olacağız**” diyenler, günler yaklaştıkça “**vuslat başka bahara**” diyerek, Taksim dışında bir meydanda kutlamaya razı geliyorlar.

“Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz” sözü, en çok da 1 Mayıslar’daki duruşlar için geçerlidir. Başta 4’lünün Vali ile görüşmesindeki Taksim istemi,

“dostlar alışverişte görsün” kabilinde, dil ucuyla söylenen bir sözdür. Onlar Taksim’den vazgeçmeye dünden razıdır. Nitekim Vali’nin “Kadıköy” sözü üzerine atlamışlar ve toplantıya bu düşüncüyle gelmişlerdir. **Zaten birçok parti ve kurumun Taksim konusunda kararlı ve ısrarlı olmadıklarını bildiklerinden “suç ortakları”nı çoğaltmışlardır. Böylece “1 Mayıs’la ilgili kararı tüm kurumlarla birlikte aldık” diyerek sorumluluktan kaçmak kolay olmaktadır.**

Tabi ki, bu zemini başta reformist partiler olmak üzere Taksim konusunda titrek davranan devrimci-demokrat kurumlar veriyor. **İşçi-Emekçi Birliğı (İEB) bileşenleri arasında bile, buna tanık olduk. Öyle ki, ilk kez bu yıl İEB imzalı 1 Mayıs bildirisi yayınlanmadı.** “Taksim hedefiyle çalışma yürütölmesi” konusunda bile bir hemfikirlik sağlanamadığı için bildiri çıkartılamadı.

Uzlaşmacı sendikaların da söylediğı “*1 Mayıs Taksim’de kutlanmalıdır*” gibi genel-geçer, basmakalıp bir ibare ile yetinmek, öncü, devrimci bir duruş değildir, olamaz. 1 Mayıs’ın sahipleri, en başta işçi ve emekçilerin öncülüğünü üstlenen komünist ve devrimcilerdir. 1 Mayıs’la ilgili her talep onları doğrudan ilgilendirir. O talebin gereğini yerine getirmek de ilk önce onlara düşer. Ortaya öylesine söyleyip bırakılamaz. **Grev yasaklarına karşı işçilere “fiili grev” çağırısı yapanlar, Taksim yasağının da ancak fiili eylemlerle açılacağını bilmezmiş gibi davranamazlar.** 1 Mayıs’ta Taksim yasağı, dün olduğu gibi bugün de fiilen Taksim’e girilerek kırılacaktır.

Üstelik bu yıl, bunun nesnel ve öznel zemini çok daha elverişli hale gelmiştir. 19 Mart direnişinde Saraçhane’ye toplanan yüzbinler, 2025 1 Mayıs’ında Taksim’de olmak istediğini ilan etti. Özellikle de gençler, bir hafta boyunca “*Özgür bizi Taksim’e götür*” sloganlarıyla, CHP başkanını sürekli açıklama yapmak zorunda bıraktı, en sonunda “*1 Mayıs’ta Taksim’e gireceğiz*” sözünü söyledi.

Hatırlanacağı gibi 2024 1 Mayıs’ında kitle, DİSK’in çağırısıyla Saraçhane’de toplanmış, ardından Bozdoğan Kemerı’ndeki polisin saldırısı ile karşı karşıya kalınca, DİSK bırakıp gitmişti. Sonrasında yüzlerce kişi gözaltına alınıp tutuklanmıştı. 19 Mart ve sonraki günlerde Saraçhane’de toplananlar, adeta o günün rönvanşını almak istediler. Her gün yükselen “Taksim” sloganları ve Taksim’e gitme çabası, bunun göstergesiydi.

Gençlik hala 1 Mayıs’ta Taksim’de olacağını söylüyor. Bu kararlılıklarını, en son 19 Nisan’da Beyazıt gösterisinde yinelediler. Lenin’in de belirttiğı gibi gençler her zaman olaylara “*babalarından başka türlü, başka biçimlerle*” yaklaşıp “*başka yollar*” denerler. Ve tarihte bütün kritik aşamalarda gençlik, partilerin merkezi yapılarından daha ileri, devrimci bir çizgi izlemiştir. Onun için Lenin,

gençliğin ayrı örgütlenmesinden yana olmuş, “*gençliğin bağımsızlığından yalnızca oportünistler korkar*” demiştir.

Hangi yaşta olursa olsunlar, yürekleri ve bilinçleri daima genç kalan komünistler ve devrimciler, gençlerle birlikte 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama kararlılığı ile yürüyecektir. İcazetli 1 Mayıs kutlamalarını reddedecek, kendi iradelelerini ortaya koyacaklardır.

Önceki yıllarda Maltepe veya Yenikapı dışında bir seçeneğın sunulmadığı koşullarda, 1 Mayıs’ta Kadıköy’de olmak, ileri bir adım sayılabilirdi. Fakat bugün, tüm ülkeyi saran 19 Mart direnişinin ardından Kadıköy’e razı gelmek, geri bir tutumdur. Çünkü 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak milyonların talebi olarak meydanlarda haykırılmış, yasaklar aşılmış, başta gençlik olmak üzere kitleler ayağa kalkmıştır. Dolayısıyla bu yıl 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak çok daha meşru, olanaklı hale gelmiştir. **Bu koşullarda Kadıköy’e gitmek, kitlelerin gerisine düşmek demektir.**

Devlet de bu durumu çok iyi bildiğı için daha önce hep reddettiğı Kadıköy’ü 1 Mayıs’a açmıştır. Aksi halde kitlelerin yığınlar halinde Taksim’e açacağını ve bunu durduramayacağını farkındadır. Ne yazık ki, başta sendikalar olmak üzere birçok parti ve kurum devletin işini kolaylaştırmıştır.

PDD olarak bulunduğumuz platformlarda ve katıldığımız her toplantıda, yukarıda özetlediğimiz tabloyu ortaya sererek 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak gerektiğini ve kendi adımıza Taksim’de olacağımızı söyledik. Başta emekçi semtler olmak üzere caddeleri ve merkezi yerleri “1 Mayıs’ta Taksim’e” yazılı afişlerimiz, stikirlarımızla donattık. PDD, PDG, DSB imzalı “Direnişin gücüyle 1 Mayıs’ta Taksim’e” başlıklı bildiriler, kuşlar dağıtılmaya başlandı.

Bulunduğumuz her yerde işçi ve emekçileri militan, meşru ve kitlese 1 Mayıs gösterilerine çağırıyoruz. İstanbul’da bunun adı Taksim’dir! **Sendikaların ve onların arkasına takılan kurumların Kadıköy kararına rağmen 1 Mayıs’ta Taksim’de olacağımızı bir kez daha yineliyoruz!** 1 Mayıs’ta Taksim’de olmayı savunan tüm kurumları da birlikte hareket etmeye çağırıyoruz!

Egemenlere 1 Mayıs korkusunu yaşatmaya devam edelim! Uzlaşmacılığa, icazete, reformizme karşı, devrimin kararlı sesini yükseltelim! Düşmanımıza korku, dostlarımıza güven vermeyi sürdürürelim!

Siyasette güçlölük; dürüstlüğü, açıklığı, sözle eylemin bir olmasını gerektirir. Her zaman olduğu gibi bu gereğı yerine getireceğiz!

Artvin'de 1 Mayıs! Daha kitlesel ve coşkulu...

1 Mayıs'a bu yıl her zamankinden daha farklı hazırlanıyorduk. Genelde 19 Mart darbesi ile başlayan süreç, özelde bölgemizde aldığımız darbe... Buna ve-rilecek en iyi yanıt "Kavga Bayrağı Daha Daha Yukarı!" olabilirdi ancak...

Baskında devlet tarafından el ko-yulan pankart ve flamalarımızı yeniden tedarik ettik ve sayısını artırdık. Yanı sıra temel ve güncel sloganlarımızı içeren dövizler hazırladık. Görsel açıdan daha donanımlı; bileşim olarak öğrencisinden çiftçisine, işçisinden memuruna tüm emekçi-leri kapsayan bir kortej olmalıydık.

Bu yılki içeriğin zenginleşmesinde bazı yoldaşlarımızın önerilerinin belirleyici oldu-ğunu söylemezsek olmaz. Tam da olması gerektiği gibi...

Kitlelerle kurduğumuz bağ en başta güven içeriyor. Bu kuşkusuz samimiyet ve emekle tuğla tuğla örülen bir güven. Şimdi sıra bunu alanlara yansıtabilmek... Geçen yıl olduğu gibi planımız, Artvin'deki eyleme katılıp oradan Rize-Fındıklı'dan yoldaşlarımızla ve dostlarımızla Hopa'da buluşmaktı.

Hazırlıklarımızı yaptık. Flama ve pankar-tımız, dövizlerimiz, sloganlarımız... Ayrıca hem Artvin de hem Hopa da alanda dergi dağıtımı yapacağız. Bunlar, yoldaşlarımız-dan gelen öneriler doğrultusunda yaptığımız ve kitleden karşılığını aldığımız şeyler oldu.

Sabah erkenden kalkıp köylerden gele-cek arkadaşları almaya koyuluyoruz. Acele etmemiz lazım. Ama 12 Eylül'de işkencede katledilen Ensar Karahan'ın önünden öylece geçmek olmaz. "Ensar abi; sen kavgamızın en dövüşken neferlerinden birisin. Senin ruhunu kuşanmadan kavgalara düşülür mü hiç..."

Daha önce herkes kendi imkanlarıyla geliyordu. Bu defa artan sayıyla da beraber bir minibüs tuttuk. Toplu ulaşım işin ruhuna daha uygun. Giderken, gelirken günün anlamına uygun konuşmalar yapmak, şiirler okumak, marşlar söylemek mümkün oluyor ve bunlar kitlenin moralini, coşkusu arttırıyor.

Alana "Her Yer Taksim Her Yer

Direniş" sloganıyla giriyoruz. Daha kortej-ler oluşmamış. Bir yandan kortej düzenini oluştururken diğer taraftan diğer kurumların temsilcileriyle ayak üstü sohbetler ediyoruz.

Yürüyüş başlıyor. Bir yandan önümüz-deki ve ardımızdaki kortejlerden gelen ortak sloganlara eşlik ederken, diğer yandan kendi sloganlarımızı hep bir ağızdan haykırıyoruz; "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Birleşe birleşe kazanacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "HES'lere, GES'lere, RES'lere, madene geçit yok!"

Alana girerken sahneden şu sözlerle selamlanıyoruz: "Önümüze tek umut diye seçimlerin sunulduğu günümüzde, biz biliyoruz ki; işçi sınıfı ve emekçiler üretim-den gelen gücünü ortaya koymadıkça hiçbir kazanım elde edilemez. O yüzden diyoruz ki; SANDIKTA DEĞİL, SOKAKTA KAZA-NACAĞIZ! diyen Proleter Devrimci Duruş, hoş geldiniz" Biz de onlara "Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!" sloganımızla karşılık veriyoruz.

Hopa'da eyleme de katılacağımız için erken ayrılıyor alandan. Cankurtaran Geçidi'nden gidiyoruz Hopa'ya. Yoldaşlara Reşit Kibar'ın vurulduğu yeri gösteriyorum...

Biz Hopa'ya vardığımızda Fındıklı'dan gelen yoldaşlar yürüyüşün başladığını bildirince, güzergah üzerinde pankartımızı ve flamaları açıp gelen kortejleri selamladık. Kortejler de sloganlarla bizi selamladılar. Fındıklı'dan gelen yoldaşlarla buluşarak kortejdeki yerimizi aldık. Geçen yıla göre hem biz, hem Fındıklı'dan gelen dost ve yoldaşlarımız daha kalabalık ve görkemli bir kortejle dikkat çektik.

Yine burada da ortak ve birleştirici sloganları öne çıkarmaya özen gösterdik. Birbirimize seneye daha da kalabalık olma sözünü vererek alandan ayrıldık. Dönüş yolunda minik bir piknik yaparak günü de-ğerlendirdik. Kulağımız ve yüreğimiz İstanbul-Taksim'deydi!

Artvin PDD

Adana'da yağmur altında 1 Mayıs

Adana'da 1 Mayıs yoğun olarak yağan yağmurun altında başladı. İşçi ve emekçiler, toplanma yeri olan Kasım Gülek Köprüsü'ne ulaşmak için önce yağmurla mücadele etti. Buna rağmen binlerce insan aktı kendi öz bayramını kutlamak için...

Olağan şekilde toplanıp Uğur Mumcu Alanı'na doğru kortejler halinde yürüyüşe ge-çen kitlelerin yüreği, bir yandan da İstanbul-Taksim'de atıyordu. "Her yer Taksim her yer direniş" en çok atılan slogan oldu.

Sendikalar, odalar, partiler, kitle örgütleri, avukatlarının meslek örgüt-leri, devrimci dergiler, emekli sendikaları ve dernekleri taleplerini haykırdı. Özgür ve bağımsız bir Türkiye isteği ortak bir özlem olarak dile geldi. Su-avi sahne aldığında bu özlem "devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı" olarak güldü.

Alandan ayrılanlar sömürsüz, savaşırsız bir dünyayı kurmak için kendi gücünü görmenin mutluluğunu taşıdı.

Adana PDD

Samsun'da coşkulu 1 Mayıs

Samsun'da KESK, TÜRK-İŞ, DİSK, TMMOB, TTB ve Birleşik Kamu-İş'ten oluşan tertip komitesinin çağrısıyla 1 Mayıs kutlandı.

Çiftlik Caddesi üzerin-de buluşan yürüyüş kolları Shell Kavşağı'ndan Cum-huriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. 1 Mayıs Tertip Komitesi'ni oluşturan yapıların dışında, Samsun Üniversite Öğrencileri, Karadeniz İşçi Derneği, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, sol partiler ve emekli sendikaları da pankart ve flamalarıyla katıldılar.

Yürüyüş güzergahı boyunca "Her yer Taksim her yer direniş", "Yaşa-sın 1 Mayıs", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "İş ekmek yoksa barış da yok", "İşçilerin ateşi sermayeyi yenecek", "Laik bi-limsel demokratik eğitim", "Direne direne kazanacağız" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı.

Cumhuriyet Meydanı'nda saygı duruşuyla başlayan kutlamada, Tertip Komitesi adına KESK Dönem Sözcüsü Uğurcan Albak ortak basın açıklamasını okudu. Albak basın açıklamasında 1 Mayıs'ın mücadele ve hesaplaşma günü olduğunu belirtti.

Üniversite gençliğinin uzun yıllardan sonra "Samsun Üniversite Öğ-rencileri" pankartıyla kitlesel bir şekilde 1 Mayıs'a katılması alandakiler tarafından sloganlarla ve alkışlarla karşılandı.

Samsun'dan PDD okuru

Bursa-Mudanya'da 1 Mayıs

Mudanya'da 1 Mayıs, yurdun pek çok yerinde olduğu gibi yağmur

altında geçti. Buna rağmen yak-laşık 300 kişi 1 Mayıs'ı kutlamak için yürüdü. Mudanya'da bu-lunan sendikalar, kitle örgütleri ve partiler pankartları, flamaları, dövizleriyle katıldılar. Sloganlarla caddede yürüyüp alanda toplan-dılar. 1 Mayıs Mudanya'da da coşkulu geçti.

Mudanya'dan PDD okuru

Antakya 1 Mayıs'nda Alevi katliamı protesto edildi

Bu yıl Antakya'daki 1 Mayıs'ta, Suriye'de yaşanan Alevi katliamı öne çıktı. Geçen yıllara göre kitlesel katılımı düşüş vardı, fakat devrimci gruplar coşkulu kortejleriyle alana geldiler.

Yunus Emre Parkı'nda saat 11.00'de toplanan yürüyüş kolu, gecikmeli bir şekilde saat 12.30 da alana girdi. Son kortej ise, 13.30'da varabildi. En önde yürüyen DİSK ve KESK'in alandan hemen ayrılması ve kendileri dışında kimseye söz hakkı tanımayan tutumları tepki çekti.

Devrimci grupların ve siyasi partilerin pankart ve dövizlerinde 1 Mayıs olsa da, ortaklaşabildikleri en önemli gündem, Suriye'de süren ve dünyanın izlemekle yettiği Alevi katliamıydı. Hatay'da yaşayan ve Suriye'de yakın akrabaları bulunan insanlar; özellikle deprem bölgesinde OHAL ilan edilerek, 6 Şubat'ta yalnız bırakılmanın, horlamanın, enkaz altından kurtarılabilecek iken kepeçlerine, jeneratörlerine, enkaz kaldırmaya yarayacak ne varsa el koyulmasına karşı yaşadığı çaresizliği hatırlayarak; HTŞ ve uzantılarının aleni bir şekilde 37 köyü -kimi iddialara göre Türkiye'nin yardımıyla- yakmasından sonra, üstelik köyden kaçanları da sığındığı dağlarda, dağları ateşe vererek canlı canlı katletmesi, insanları dehşete düşürmüştü. BOP projesinde Suriye haritasında olduğu bilinen Antakya'nın insanının bu durumdan duyduğu endişe devam ediyor. İşte ne kadarının gerçeği yansıttığını bilmediğimiz bu haberlerin tepkisiyle 1 Mayıs'ta önemli bir kitle, sesini duyurmaya çalıştı. Nerdeyse TÖB-SEN'in dışında ana talep olarak kimsenin işlemediği bu konu, sloganlarda ortaklaştı.

Dikkat çeken diğer bir konu ise, depremlerde belediye personeli Tahsin Nihadioğlu'nun başına gelenlerdi. Belediyenin çağırması üzerine, şehir dışından evine dönen ve evinden battaniye almak isteyen belediye işçisi Nihadioğlu, hırsızlık şüphesiyle kolluk kuvvetleri tarafından öldüresiye dövülmüştü. OHAL'in kendilerine tanıdığı imtiyazla pervasızca saldıran kolluk kuvvetlerinin elinden, aralarında Barış Atay'ın da olduğu depremliler onu kurtarmıştı. Ertesi gün bir televizyon kanalında canlı yayına çıkan Nihadioğlu, kendisine yapılan işkenceleri anlatmış, bunun üzerine Hatay Belediyesi "biz seni izne çıkaralım, burada yapacağın iş yok" diyerek göndermişti. O da Antakya'dan ayrılmak üzere bir otobüse biniyor, yanlış yere gittiğini farkedince, Topboğazı Jandarma Karakolu'nun bulunduğu noktada iniyor. Karşıdan karşıya geçerken Koç Holding'e ait Otokoç servis aracının çarpması sonucu ağır yaralanıyor ve kaldırıldığı hastanede ölüyor. Bu olay 6 Şubat depreminden kısa bir süre sonra yaşandı. Yakınları dava açtılar, aradan iki yıl geçmesine rağmen "kamera kayıtlarına ulaşılamadı" denilerek dosya kapatıldı. Bunun üzerine Nihadioğlu ailesi, çeşitli eylemlerle sesini duyurmaya çalıştı. Ve 1 Mayıs'a da bu pankartla gelmek istediler. Belki de engellenmek istenen tek pankart bu oldu. Pankarta el koymaya çalışan polis, ailenin direktmesi üzerine vazgeçmek zorunda kaldı.

Nihadioğlu ailesinin öfkeli sesiyle birlikte, deprem döneminde "baraj patladı, kaçın" "sel geliyor, kaçın" naralarıyla, enkazın başında aç-susuz birilerinin hayatını kurtarmaya çalışan insanları panikleterek kaçırmaya çalışanları hatırladık. "Kepçe önce bu apartmanda çalışacak yoksa mazot vermem" diye tehdit edenleri hatırladık.

Devrimci demokrat gruplar 2023 1 Mayıs'ında Dikmece köylülerinin el konulan mülklerine karşı direnişini taşımıştı kürsüye. O dönem PDD temsilcisinin tavrı ve diğer devrimci-demokrat kurumların tutumuyla bu gerçekleşmiş ve Dikmece direnişinde yer alan bir köylü kürsüden nasıl direndiklerini anlatmıştı. Bugün ise, DİSK ve KESK dışında kimseyi konuşturmadılar. Son olarak PDD'nin pankartını soran insanlar da oldu alanda. 1 Mayıs çalışması yaparken de karşılaştık bu sorularla.

Gün kavga günüdür! 1 Mayıs bugün! Öyle bir günde bizi arıyorsa dostlarımız, cevabı bırakalım Adnan Yücel versin:

Yaşanan günde aranmaz her şey / Öyle ezbere değil bu devinme / Gün olur vurulur şarkılar / Gün olur sevinçle dolar ezgiler / Çevrilir geçmişin tozlu yaprakları / Yığılır yıllar yıl üstüne / Devrilir yeniler eski üstüne / Hep aynı yol aynı uçurum serüveni / Her doğum yeni bir ölüm üstüne... / Solan güllerin kökleri yine toprakta / Yine dimdik ve tomurcuğa durmakta... / Bitmedi daha sürüyor o kavga / Ve sürecek / Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek...

Antakya'dan PDD okuru

İsviçre'de 1 Mayıs yürüyüşü

İsviçre Sendikalar Birliği'nin çağrısıyla ülke genelindeki 50 farklı merkezde 1 Mayıs, Emek Dayanışma ve Mücadele Günü kutlandı.

1 Mayıs'ın resmi tatil olarak kutlandığı Zürih, Basel ve Solothurn'da kutlamalar sabah saatlerinde yapılırken, diğer kantonlardaki halk akşam saatlerinde alanlara çıktı. Kutlamalara Kürdistanlı örgütler de katılarak kendi taleplerini ve renklerini alanlara taşıdı.

Basel'de saat 11'de kortejler oluşturularak, önde "Anti-kapitalist Blok" İsviçreli gençlik örgütleri; arkasından Proleter Devrimci Duruş, Unia sendika ve yasal partiler, Messe Platz'dan Barfüze Platz'daki 1 Mayıs alanına yürüyüş düzenlendi.

Yürüyüş boyunca Almanca konuşmalarla kapitalizmin çürütücü yanı, savaşın vahşeti, hak gaspları anlatılıp özgürlüklere dönük mücadelenin ve örgütlenmenin devam edeceği vurgulandı. 29 Nisan'da İstanbul'da yapılan ev baskınlarında gözaltında alınanların derhal bırakılması istendi. PDD Yazışleri Müdürü Çağdaş Büyükbaz ve tüm gözaltıların bırakılması ve polis baskısı protesto edildi. Çağdaş Büyükbaz'ın resminin bulunduğu dövizle pankartımız ilgi odağı oldu.

Geçen yıllara göre coşku azdı. Bunun da nedeni, İsviçreli kimi grupların PDD'nin de ortaklaşıp tek platformla 1 Mayısı hazırlamada ortak olunmamasıydı. Geçen seneye başlayan kimi rahatsızlıklar giderilememiş, bütünlüklü örgütlenip 1 Mayıs'a hazırlanılmamıştı. Kendi içlerinde yapılan kimi etkinlikler, iki yıl öncesi coşku, özellikle gençliğin kitlesel katılımından uzaktı bu 1 Mayıs.

Herşeye rağmen duyarlı olan kişiler, işçiler, devrimci demokrat kurumlar pankartları ve firmalarıyla 1 Mayıs alanında buluştular ve 1 Mayıs'ı kutladılar.

İsviçre PDD

Fransa'da gençlik eylemi

Türkiyeli gençler Paris'te seslerini yükseltiyor. 9 Nisan günü Paris'te çeşitli üniversitelerde ve okullarda okuyan gençlerin oluşturduğu "Direniş Sans Frontier" (Sınırsız Direniş) hareketinin çağrısıyla bir miting düzenlendi. Sorbon Üniversitesi'nin önündeki Place de Sorbon meydanında gerçekleştirilen eyleme anti-emperyalist, anti-faşist Fransız ve Türkiyeli devrimci-demokrat kurumlar da katılarak destekledi.

Akşam okul kapanış saatinde (18.00) gerçekleşen eyleme, 300 civarında bir katılım oldu. Eylemde Türkiye'de 19 Mart'tan buyana gelişen direnişin, 22 yıldır devleti yöneten Erdoğan hükümetinin baskı ve zora dayanan ekonomi-politikalarından kaynaklandığı ve halkın yıllardır biriktirdiği öfkenin dışa vurması olduğu ifade edildi. İÜ ve ODTÜ'lü öğrencilerin direnişe geçmesiyle birlikte eylemlerin Türkiye'nin dört bir yanına yayılmasının, yıllardır işçiler, emekçiler ve gençliğin üzerinde yaratılan korku duvarlarının aşılmasının bir göstergesi olduğu vurgulandı. Eylemlerde polisin gençlere yönelik saldırıları, çoğu öğrenci yüzlerce kişinin işkence ile gözaltına alınması, keyfi tutuklamalara maruz kalması "Direne direne kazanacağız", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "İşçi gençlik elele, genel greve" sloganları coşkulu biçimde atılarak protesto edildi.

Ayrıca 40 yıldır Fransa'da tutuklu olan Lübnanlı devrimci George Abdullah'ın serbest bırakılması için kampanya yürüten arkadaşları adına, bir Fransız konuşma yaptı. Konuşmasında Abdullah'ın devrimci ve enternasyonalist bir savaşçı olduğunu vurguladı; gençlerin eylemlerini desteklediklerini, Türkiye'de devletin saldırılarını kınadıklarını söyledi.

Bir Fransız müzisyen de, spontane olarak saksafonuyla 1985 yılında Lionel Richi'nin Afrika'daki aç çocuklar için bestelediği "We are the World-Biz dünyayız" ve Çav Bella parçalarını çalarak eyleme ayrı bir renk kattı.

Eylemde Erdoğan'ın istifası, tutuklanan gençlerin serbest bırakılması istendi. Eylemlerin sürdürüleceği söylendi ve çekilen halaylarla eylem bitirildi.

Fransa PDD

Fransa 1 Mayıs'nda sınıfa karşı sınıf

Yaşamın ve doğanın tahribatına dur de-
menin, emeğin geleceğine sahip çıkmanın
günü oldu 1 Mayıs. Bir kez daha sömürücü-
lere korku saldı. Emperyalist kapitalistlerin
politikalarına kitlelerin gittikçe daha fazla
tepki yükselttiği ve bir anlamda hesap sor-
ma günüydü 1 Mayıs... Aynı zamanda her
türden reformistlere, oportünistlere karşı da
sürdürülen, sürdürülmesi gereken bir kavga
günüdür 1 Mayıs...

Bu yılki 1 Mayıs'ta Paris sokakları da
böyle bir güne şahit oldu. İşçiler, emek-
çiler, oturumu olan-olmayan binlerce
göçmen, anti-kapitalist gençler yek vücuttu.
Fransa'da yaşayan Amerikalılar bile Trump
ve politikalarına karşı olduklarını, açtıkları
pankart ve sloganlarıyla dile getiriyorlardı.
Son yıllarda Avrupa'nın birçok ülkesin-
de faşist partiler yabancılara karşı ırkçı
söylemler ve saldırılarla yükselişe geçmişti.
Buna karşın yerlisi-yabancı anti-faşist
güçler, daha örgütlü ve birlik içinde eylem-
lilikler organize etmeye başlamıştı. Yürüyüş
sırasında görülmeyen anti-faşist gençler,
birden bire beşer-onar gruplarla çıkıverdiler
ve zenginlik abidesi kurumları tahrip ettiler.
Polisin gazlı saldırısı ve gözaltılara karşı
daha organize hareket ederek polisi de ya-
nıltılar. Adeta "Örgütlüyüz daha güçlüyüz"
diyorlardı devlete ve kitleye...

Sendikalar, özellikle sola yakın olan-
lar, (CGT FO SOLIDER gibi) Macron ve
hükümetinin sürdürdüğü ekonomi ve savaş
politikalarını protesto ederken, kortejler
kitlelilikleriyle coşkularıyla geçmiş yıllara
nazaran daha güçlüydüler.

Bu seneki toplanma alanı olan Place
De Italy meydanı, büyük bir alan olmasına
rağmen toplanmak için uygun değildi, ama
yürüyüş güzargahı daha uzundu.

Aslında biz Türkiyeli ve Kürdistanlılar
bakımından da bu 1 Mayıs, özgün ol-
malıydı. Çünkü AKP- MHP yönetiminin
emperyalistlerle işbirliği içinde 22 yıldır
terör, baskı ve zora dayalı politikaları halkta
hoşnutsuzlukları ve tepkileri büyötmüştü. 16
Mart direnişi bu birikmiş öfkeyi ortaya
çıkardı. Toplumun her kesimi, özellikle
üniversite gençliğinin polis barikatlarını
aşarak ortaya koydukları direnç, morallerin

yükselmesine vesile oldu. Ülke dışında ya-
şayan Türkiyeliler de bulundukları yerlerde
sokaklara ve meydanlara çıkarak Erdoğan
yönetimine karşı gösteriler yaptılar. Bu
eylemler birçok yeni gelişme imkanlarını
da bağrında taşıyordu. 1 Mayıs'a toplum-
sal muhalefet ve ilişkilerin güçlendirilmesi,
birleşik mücadele alanlarının yaratılması
perspektifiyle yaklaştık.

Nisan ayının başından itibaren diğer ku-
rumlara çağrıda bulunduk. Çalışmalarımızı
dünyada ve ülkemizde yaşanan süreç ve
çözümleri üzerinden sürdürürken, yürüyüş,
panel gibi toplantılara da katıldık. Son
hafta biraraya geldiğimiz kurumlarla birçok
kararlar aldık.

Bu seneki toplanma alanının ortasında
büyük bir havuz vardı, park olan yerin ise
etrafı çitlerle çevrilmişti. Bu durum kitlenin
toplu biçimde bir arada buluşmasını orta-
dan kaldırıyordu. Stantlar dar kaldırımlara
bir ip gibi dizilmiş şekilde kuruldu. Komi-
tenin kitleyi toparlaması ve okunan ortak
metnin hedefine ulaşması zor oldu. Tüm bu
olumsuzlukların yanında, yürüyüş güzér-
gahının daha uzun olması en iyi yönüydü.
Devlet önemli giriş-çıkışları, birçok yolu ka-
patmıştı, hatta ara sokaklarda park edilmiş
araçları dahi çekme tehdidinde bulunmuş-
tu. Ayrıca havanın mevsim normallerinden
yüksek olması, 1 Mayıs gününün hafta içine
denk gelmesi, sonraki günün çalışma günü
olması katılımın az olma ihtimalini güçlen-
diriyordu. Bu endişelere karşın, kitlemel bir
katılım gerçekleşti.

Yürüyüş saat 14.00'te başlayacaktı. Biz
Türkiyeli kurumlar her zamanki gibi erken
saatlerde alana geldik. Pankartlarımızı,
flamalarımızı stantlara uygun bir şekilde
yerleştirdik. Miting saatinde sakin olan alan,
birden bire ikiyüz bin kişilik kitleyle doldu
taştı ve tüm canlılığıyla 1 Mayıs gösterisi
başladı.

Akşam saatlerine gelmesine rağmen
alandan halen kortejler yürümek için bekl-
yordu. Kortejin başı Nations Meydanı'na
varmıştı. Bazı yoldaşlarımız beklemekten
yorulmuş olduklarından önceden yürü-
me kararı aldık. Zaten Türkiyeli kurumlar
olarak birlikte yürüme olanağı kalmamıştı.
Yürüyüş o kadar canlı ve özgür bir ruh hali
içinde geçti ki, kitleler geç saatlere ve tüm
yorgunluklarına rağmen varış alanını terk
etmediler. Kesilmeyen sloganlar, politik
şarkılar, özgün danslar, atılan havai fişekler
ve renkli sis meşaleler ile ortalık şenlendi.
Yaşlısından gencine, işçisinden emeklisine,
oturumu olandan-olmayana, renk, dil ırk
farkı gözetmeksizin herkes kapitalizme ve
faşizme isyanını haykırdı. İnsanlığa reva gö-
rülen yaşam koşullarına, savaşımlara, sömü-
rüyeye karşı öfkesini ortaya koydu yüzbinler.

Fransa PDD

İstanbul Depremi ve yaşananlar

Deprem yine tüm şiddetiyle varlığını hissettirdi. Hem de uzun süredir beklenen İstanbul'da!..

23 Nisan günü Marmara Denizi'nde yaşanan 6.2 şiddetindeki deprem, başta İstanbul olmak üzere çevre illeri salladı. Ve her depremde yaşanan sorunlar bir kez daha kendini gösterdi. Çekmeyen telefonlar, trafiğin kısa sürede kilitlenmesi, sığınacak yer sorunu vb...

Neyse ki, deprem denizin onlarca kilometre altında olduğundan karaya yansıyan şiddeti zayıflamıştı, dolayısıyla yıkıcılığı fazla değildi; ölü yoktu mesela, yaralananların çoğu da pencereden dışarı atlayanlardı. Elbette çürük binalardan yıkılanlar ya da hasarı artanlar oldu.

Bu kadar kolay atlatılmasına rağmen, depremin yarattığı sorunlar yakıcı bir şekilde hissedildi. Kendini evin dışına atanlar, bırakalım "toplanma alanı"nı, otu-
racakları bir bank, bir park bulmakta zorluk çektiler. Çünkü buralar ya AVM ya da rezidans, site vb. binalarla dolmuştu.

İnsanlar yol kenarlarına, meydanlara toplanmak zorunda kaldı. Ama İstanbul'un en büyük meydanlarından Çağlayan Adalet Sarayı'nın önü, yine polis bariyerleriyle çevriliydi; Gezi Parkı'nda çadır kurmak isteyenlerin çadırlarını polis kaldırmıştı. Halk yine kendi kaderiyle baş başa bırakıldı. Birkaç yerde belediyeler çorba ve çay dağıttılar, o kadar... İstanbullular geceyi sokaklarda, parklarda, kendi çabalarıyla oluşturduğu derme-çatma çadırlarda geçirdi. Ya da yer bulamamaktan veya soğuktan dolayı önemli bir kısmı da hasarlı da olsa evlerine yeniden girdiler.

Her krizi fırsata çevirmekte ustalaşan, halkın yaşadığı felaketleri rant ve kar kapısı haline getiren AKP-MHP yönetimi, tüm maharetiyle yine işbaşındaydı. Bahçeli arka arkaya yayınladığı açıklamalarda, yaşananların tek sorumlusunu, şu anda Silivri'de hapis yatan İmamoğlu'ymuş gibi gösteriyor, İstanbul Belediyesi'ne kayyum atamanın yollarını düzlüyordu. Erdoğan başkanlığında toplanan Afet Merkezi'nde ise, İstanbul Belediyesi'nden tek bir görevli yoktu, buna karşın AKP il başkanı da orada bulunuyordu.

Bir de hiç sıkılmadan "el ele vererek bunların üstesinden geleceğiz" mesajları verdiler. Yine halk can derdindeyken, onlar siyasi ve ekonomik çıkar derdindeydi!..

Deprem ertesi günü çadır fiyatları, kiralık ve satılık evlerin fiyatları neredeyse ikiye katladı. Hem depremin korkusuyla, hem de okulların iki gün tatil edilmesiyle, İstanbul'dan uzaklaşmak isteyenlerin sayısı artınca, uçak ve otobüs fiyatları fırladı. Kapitalizmin her şeye kar gözüyle bakan insanlık-dışı iğrenç bir sistem olduğu bir kez daha görüldü.

Bu kadarla da kalmadı. O andan itibaren "beklenen deprem bu muydu" tartışması başladı. Deprem uzmanları yine birbirinden çok farklı açıklamalar yaptılar. Kimisi İstanbul'da bir daha deprem olmayacağını, tehlikenin geçtiğini söylerken; kimisi 7'nin üzerinde şiddette bir depremin mutlaka olacağını, bu depremin o deprem olmadığını söylüyordu. Bildik "depremde yapılması gereken şeyler" üzerine etkili ve yetkili kişilerin nasihatlarını dinledik yine... Sanki halk duyarsızlığından, vurdumduymazlığından dolayı hasarlı evlerde oturuyormuş, depremde yaşananlar halkın cehaletinden kaynaklanıyormuş gibi...

AKP-MHP yönetimi her zaman yaptığı gibi suçu CHP'nin üzerine atarken, CHP'li belediyeler ve CHP yönetimi de hükümete veryansın ediyordu... "Tencere dibin kara, seninki benden kara" misali onlar söz dalaşı ederken; her defasında ölen, acı çeken, ezilen yine halktı.

1999 Gölcük Depremi'nden bu yana aradan geçen 26 yılda, işbaşına gelen hükümetler ve belediyeler bugüne dek ne yaptı? Kesilen deprem vergilerini kapitalistlerin cebine aktardılar. Yeşil alanları betonla doldurdular. "Kentsel dönüşüm" adı altında vahşi kapitalizmin rant sistemi işledi; çoğu insan evinden yurdundan oldu.

En son Hatay Depremi sonrasında yapılanlar ortada! Depremzedeler günlerce enkaz altında kaderine terkedildi. Halkın yardım seferberliği engellendi, Kızılay parayla çadır sattı! Arkasından "rezerv alan" adı altında halkın evine, toprağına çöktüler!

Ne sözde bilim insanları ne de burjuva siyasetçiler, hiçbirini doğruyu söylemiyor! Depremde, selde, yangında, her doğa olayını bir felakete çeviren bu sistemin kendisidir. Halkın örgütlenmekten, öz savunma birimleri yaratmaktan başka çaresi yoktur. Sadece ve sadece örgütlü gücüyle ayakta kalabilir, taleplerini dayatabilir ve yaşama geçirebilir.

Son İstanbul Depremi'nin bir kez daha gösterdiği gerçek budur.

Tüpraş'ta TİS direnişi

Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşlarından biri olan Tüpraş'ta çalışan binlerce işçi, TİS görüşmelerindeki tıkanma nedeniyle 21 Nisan'dan buyana eylemdeydi. Sendikanın 7 Mayıs gece yarısı patronla imzaladığı sözleşme, işçilerin büyük tepkisini topladı.

Tüpraş'ta Koç Holding'in yüzde 28 zam ve 3 yıllık sözleşme dayatmasında 13 oturum boyunca bir ilerleme kaydedilmeyince, Petrol-iş sendikasında örgütlü işçiler 21 Nisan günü direnişe başladılar. Kocaeli, İzmir, Batman ve Kırıkkale tesislerindeki yaklaşık 3 bin 500 işçi, bir hafta boyunca günde 2 saat iş durdurma eylemi yaptılar.

İşçiler Tüpraş rafinerilerinde kimi zaman günde 16 saate varan sürelerde ve çok ağır koşullarda çalışıyorlar. Ayrıca geçen yıllar içinde, kazanılmış pek çok haklarını da kaybetmiş durumdalar. Şimdi ise çok daha kötü koşullar dayatılıyor işçilere.

Bu koşullarda işçiler, 20 güne yakın bir süre boyunca çeşitli eylemler yaptılar. Ancak 7 Mayıs gecesi, sendikanın yüzde 35 zam teklifine imza attığını öğrenince, bu defa sendikaya tepki gösterdiler. Kocaeli rafinerisindeki işçiler akşam dolum tesisine girmedi, sabaha kadar nöbet tuttular.

Tüpraş'ta patronla anlaşarak işçilerin istemediği bir sözleşmeyi imzalayan Petrol-iş sendikası, İzmir'deki üç büyük fabrikada greve başlanacağını duyurdu. Rüzgar türbini üretimi yapan TPI Composites'in iki fabrikası ile DYO Boya'nın bir fabrikasında toplam 2 bin 500 işçi grev ilan etti. TPI fabrikalarında 13 Mayıs günü, DYO'da ise 22 Mayıs günü işçiler greve çıkacak.

Erlau işçileri direniyor

Gebze'de kurulu bulunan Alman sermayeli Erlau Metal'de sendikalı işçilerin işten atılmasına karşı direniş başladı.

İşçiler Birleşik Metal-İş sendikasına üye olduktan sonra Çalışma Bakanlığı'na yetki için başvurmuş, patron ise yetki tespitine itiraz ettikten sonra, sendika üyesi Abdullah Özkoç'u, 14 Nisan günü işten atmıştı. İşçiler, işten atılan arkadaşlarının işe iade edilmesi için eylem yapmaya başlayınca, patron 18 Nisan günü sendika üyesi 22 işçiyi daha işten attı.

Fabrikada üretimde ve ofis bölümünde toplam 60 kişi çalışıyor. Asıl işi yapan, üretimde olan bütün işçiler işten atıldı. Şu anda içeride sadece 6 kadın işçi çalışıyor; onlar da sadece montaj ve paketleme yapıyorlar.

Yaşanan işçi kıyımına ve sendikalaşma hakkının gaspına karşı Birleşik Metal-İş üyesi

işçiler fabrikanın önünde eylem yaptılar. Eylemde Birleşik Metal-İş şu açıklamayı yaptı: *"Pes etmeye hiç niyetimiz yok! En temel, evrensel, anayasal hakkımız olan sendikalı ve toplu sözleşmeli çalışma hakkımız için mücadelemizi yükselterek sürdüreceğiz! Patronların bu pervasızlığına, hukuk tanımazlığına asla teslim olmayacağız!"*

Tutsak öğrencilerle dayanışma konseri

Eylemleri ve boykot çağrıları devletin tutuklama terörü ile karşılaşan öğrenciler, İstanbul Kadıköy'de 8 Nisan günü "tutsak öğrencilerle dayanışma festivali" örgütledi. İstanbul'daki devlet ve özel üniversitelerin içinde olduğu 17 üniversiteden öğrencilerin çağrısı ile, gençler Söğütözü metro durağı ve Süreyya Operası önünde toplandılar. Metrobüs yönünde toplanan öğrenciler ablukaya alındı ve yürüyüşe izin verilmedi. Süreyya Operası önünde toplanan öğrenciler ise, sloganlarla iskeleye kadar yürüdü. "Zıplamayan Tayyip'tir" sloganı atılırken, polis saldırı tehdidinde bulundu.

Saat 18'de kortejler oluşturan öğrenciler Festival alanına sloganlarla yürüdüler. Program ortak basın metninin okunmasıyla başladı. Metinde öğrencilerin verdiği mücadelenin tüm saldırılara rağmen devam ettiği ve edeceği belirtildi. Tutsak öğrencilerin aileleri de konuşmalar yaptılar. Festivalde sanatçılar şarkıları ile destek sundu. Eylemde "Diktatör Erdoğan" dövizini açan 3 öğrenci ise 9 Nisan'da Bilgi Üniversitesi yurdunda yapılan baskında gözaltına alındı ve tutuklandı. Proleter Devrimci Gençlik'ten öğrenciler de eyleme katıldı.

Şişli Belediye işçileri kayyuma karşı ve alacakları için eylem yaptı

İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu, Şişli Belediye Başkanı Resul Emrah Şahan ve diğer belediye çalışanlarının tutuklanmasının ve Şişli Belediyesi'ne kayyum atanmasının ardından, işçiler çeşitli eylemler yaptılar.

Genel-iş sendikası 3 No.lu şubede örgütlü olan Şişli Belediye işçileri, 19 Mart günü gerçekleşen gözaltıların duyulmasının ardından, aynı gün Şişli Belediyesi önünde toplanarak gözaltıları protesto etti.

Valilik 19-23 Mart tarihleri arasında "eylem yasağı" kararı açıklamış olmasına rağmen, belediye önünde toplanan işçiler, "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını attılar. Sendika şube başkanı Zeynel Yiğit, burada yaptığı açıklamada, bu hukuksuz uygulamaları kabul etmediklerini, anti demokratik uygulamalara karşı olduklarını, gözaltıların derhal serbest bırakılması gerektiğini belirtti. Eylemin valiliğin yasak kararına rağmen yapılmış olması çok önemliydi.

23 Mart günü Şişli Belediyesi'ne kayyum atanması kararı gelince de eylemlerine devam eden işçiler, bayram öncesi alacaklarını istedi. Kayyum olarak atanan kaymakamla alacakları için görüşmek isteyen işçiler, görüşme talebi kabul edilmeyince eylemi sürdürdüler. Belediye önünde yapılan ajitasyon konuşmaları ile, yaşanan durumu teşhir ettiler; alacaklarının derhal verilmesini istediler. İşçiler, karşılarında kayyum da olsa taleplerinden ve haklarından vazgeçmeyeceklerini belirttiler; eylem boyunca taleplerini ifade eden sloganlar attılar.

Bayramdan önce işçiler, bu defa da bayramlaşmak için yine belediye önünde toplandılar. Ve taleplerini bir kere daha haykırdılar. İşçilerin bu eylemlerinin ardından alacaklarının bir kısmı hesaplarına yatırıldı. Kalan kısmın yatırılması için de eylemlerin devam edeceği belirtildi.

Şişli Belediyesi'nden konuştuğumuz bir temsilci ve bir işçi, yaşanan süreçle ilgili mücadelenin devam edeceğini, yaptıkları eylemlerin çok ses getirdiğini anlattılar. İşçiler kayyum atanması gibi anti-demokratik uygulamalara karşı olduklarını, ancak bu süreçte işçilerin haklarının korunması için de mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini söylediler. Yaklaşık bir yıldır belediyeden alacakları olduğunu, bu alacakların yatırılmadığını anımsatan işçiler, bununla ilgili 14 Mart'ta, daha belediye operasyonu başlamadan önce de eylemde olduklarını anlattılar. Keza bu mücadele ve tepkilerinin özellikle Sanatçı Suavi'nin X paylaşımından sonra daha çok görünür olduğunu da belirttiler.

Kayyum atanan Şişli Belediyesi'nin işçileri, Şubat ve Mart aylarına ait mesailerini, bayram ikramiyelerini ve sözleşmeden doğan haklarını istemek için, 24 Nisan günü yine eylemdeydi.

Genel-İş 3 Nolu Şube'de örgütlü Şişli Belediyesi işçileri saat 12.30'da belediye önünde toplanarak taleplerini haykırdı. Eyleme katılan yüzlerce işçi adına yapılan açıklamada; enflasyonun işçileri sürekli fakirleştirdiği bir ortamda, alacaklarının verilmemesinin yaşamı daha da zorlu hale getirdiği, faturalarını dahi ödeyemez hale geldikleri belirtildi.

Eylemde "Birikmiş işçi alacakları ne zaman ödenecek!" pankartı açan işçiler, "Belediye işçisi köle değildir", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız" sloganlarını attılar.

İşçiler talepleri şöyle sıralıyorlar: Alacaklarının derhal, eksiksiz ve düzenli olarak

ödenmesi;
ikramiyelerinin verilmesi;
Kent-Yol'dan emekli olan işçilerin kıdem tazminatlarının ödenmesi.

Şimdi sıra liseli gençlikte!

Liseli gençlik de mücadeledeki yerini alıyor. 19 Mart direnişinde üniversiteli gençlik uzun yıllardan sonra toplumsal mücadelenin önemli bir parçası olduğunu ortaya koymuş ve kendinden söz ettirmeye başlamıştı. Halen üniversitelerde boykotlar, eylemler sürüyor.

Liseliler de 19 Mart direnişinin parçası oldular, fakat sınırlı bir katılımdı bu. **Şimdi liseliler eylemleriyle önplana geçiyorlar. Adeta “sıra bizde” diyorlar...**

Bunu tetikleyen olaylar zinciri, “proje okulları”nda yaşanan son gelişmeler üzerine gerçekleşti. Nisan ayı ortasında açıklanan yeni yönetmelikle öğretmenleri değiştirilen bu okullarda, hem öğretmenler hem de öğrenciler ve veliler ayaklandı.

Proje Okul nedir?

AKP hükümetlerinin bakan ve müfredat değişikliğiyle en fazla tahrip ettiği alanlardan biri eğitimidir. “Dindar ve kindar bir gençlik” yetiştirmek için, eğitimin içeriğini sürekli gericileştirtiler. **Önce İmam Hatip Liseleri çoğaldı, sonra tüm okullar İmam Hatip’leşti. İşçi-emekçi çocukları bu okullara mahkum edildi.**

Ardından sınavla öğrencilerin alındığı, dolayısıyla başarılı öğrencilerin okuduğu Fen ve Anadolu Liselerine göz dikildi. İstanbul Erkek, Kabataş, Kadıköy Anadolu, Vefa gibi Türkiye’nin en başarılı okulları “Proje Okulu” ilan edilerek hedefe çakıldı.

Mevcut Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, 2014 yılında Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşarı iken onun özel çalışmasıyla yürürlüğe giren “Proje Okulu” kavramı; ulusal veya uluslararası proje yürüten okul ve kurumları tanımlamak için kullanılıyor. 2014 yılında 44 okul ile başlatılan “proje okul” uygulaması, 2024 yılına gelindiğinde 2318 okula ulaştı. Bu okullarda 5 binin üzerinde yönetici, 79 bin 268 öğretmen bulunuyor.

İlk olarak bu okulların yöneticileri görevden alınmıştı. Sonra öğretmenler yasal olmayan bir şekilde atıldılar. **Öğretmenlerin birçoğu açtıkları davaları kazandı ve okullarına geri döndüler. Bunun üzerine MEB, proje okulları için “öğretmen atama ve yönetici görevlendirme yönetmeliği” çıkardı.** Bu yönetmelik, AKP’nin dönemsel çıkar ve beklentilerine göre sürekli değiştiriliyor. Son değişiklik 2023 yılında yapıldı.

Devlet okullarında öğretmen atamaları, görev yaptıkları süre ve bölgeye göre değişen hizmet puanı esasına göre yapılırken; proje okullarında öğretmen ataması ve yönetici görevlendirmesi, Öğretmenlik Meslek Kanunu’nda belirtildiği haliyle doğrudan Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yapılıyor.

Proje okullarında görev yapan öğretmenlerin çalışma süresi daha önce 15 yılın üzerindeyken, artık 4+4 yıl olmak üzere en fazla 8 yıl ile

sınırlandırılıyor. Aynı proje okulunda 4 yıl görev yapan bir öğretmenin çalışma süresi sadece bakan onayı ile 4 yıl daha uzatılabilir.

Son yapılan değişiklikle **buralarda görev yapacak yönetici ve öğretmenlerde aranan tüm kriterler ortadan kaldırıldı ve her şey Bakan’ın onayına bağlı hale getirildi.** Şeffaflıktan ve liyakatten uzak, keyfiyete dayalı bir şekilde, hiçbir somut kriterle dayanmadan işletilen bu süreç, AKP’nin eğitim alanına önceki “projeleri” gibi, muhalif öğretmenlere saldırı ve yandaş sendika üyesi olmayan öğretmenleri tasfiye etmek anlamına geliyor.

Bunun son örneğini, Nisan ayı ortasında yapılan düzenleme ile gördük. **20 binden fazla öğretmen “norm fazlası” gösterilerek kadro dışı bırakıldı, başka okulları tercih etmeye zorlandı.** Üstelik atıldıklarına dair yasal bir tebliğ yapılmadığı gibi, hangi okulu tercih edecekleri de belirsizleşince, birçok öğretmen işsiz kaldı.

Diğer yandan atanan öğretmenlerin hangi kriterlere göre atandığı bilinmiyor. Tamamen keyfi bir uygulama söz konusu. AKP-MHP yandaş öğretmenleri atayarak bu liseleri de tamamen kendilerine bağlamayı amaçladıkları belli oldu. Çünkü “norm fazlası” denilerek atılan öğretmenlerin muhalif sendikaların üyesi, devrimci, demokrat, laik görüşte oldukları ortaya çıktı.

Tepkiler isyana dönüştü

Hükümetin son dönemde yoğunlaşan saldırılarının son halkası olan ve özellikle Türkiye’nin köklü liselerindeki muhalif öğretmenleri hedef alan, dönem ortasında acele ile açıklanan norm fazlası öğretmen atamaları Türkiye genelinde ciddi bir tepki ile karşılaştı.

CHP belediyelerine soruşturma ile başlayan, üniversite öğrencilerini harekete geçiren ve son olarak köklü liseleri hedef alan saldırı dalgası, yeni bir mücadele cephesi daha açtı.

Eğitim-Sen ve Eğitim-İş sendikaları eylemler yaparak, bu duruma tepkilerini ortaya koydu. Yaptıkları açıklamalarda, proje okullarında atama borsası kurulduğunu, yandaş sendikalar için üye devşirme aracı kullanıldığını söylediler.

Sendikaların eylemlerinden sonra, öğrenciler

de okullarda eylemlere başladı. “Öğretmenime Dokunma” diye başlayan eylemler hızla yayıldı. Mezun derneklerinin, velilerin de desteklediği eylemler, okullardan meydanlara taşdı.

Başta İstanbul olmak üzere Türkiye’nin pek çok şehrinde liseliler oturma eylemleriyle bu uygulamayı protesto etti. “Susma, sustukça sıra sana gelecek”, “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!”, “Ders yok direniş var” sloganlarıyla eylemler yapan liseliler, okul boykotlarına başladılar.

14 Nisan günü Lise Komiteleri’nin çağrısıyla İstanbul-Beşiktaş’ta toplanıp Sultanahmet’e yürümek isteyen öğrencilerin önü polis tarafından kesildi. Bunun üzerine liseliler meydana oturma eylemi gerçekleştirdi. “Öğretmenime dokunma”

pankartı açan liselilere, aileleri ve üniversite öğrencileri de destek verdi.

Öğretmenler yaşanan durumu “sürgün” olarak niteliyor. Eğitim Sen’li bir öğretmen, “*bizim isteğimiz liyakata dayalı atamaların yapılması. Kapalı kapılar ardında listeler belirlenmesi değil. Bu atamanın sebebi yandaş sendikadır. Bu bir sürgündür*” dedi. Öğrenciler ise, öğretmenlerinin gerekçesiz bir şekilde görevden alınmasını kabul etmiyor. “*Taleplerimiz; tayinlerin şeffaf, adil ve liyakata dayalı olarak yapılmasıdır*” diyorlar.

Eylemlere katılan öğrenciler, okul yönetimi tarafından disipline verilmekle tehdit ediliyor. Buna rağmen liseli gençler artan sayıda eylemlere katılıyor.

Bilimsel demokratik eğitim

Son dönemde her saldırısında bir tepki ve mücadele ile karşılaşan AKP yönetimi, geçtiğimiz günlerde norm fazlası öğretmen atamalarının durdurulduğunu açıkladı. Ancak **atamaların durdurulması geçici bir kazanımdır, bir çözüm değildir. Öncelikle “Proje Okul” uygulaması derhal son bulmalıdır.** Proje okullarındaki atamaların liyakate ve mesleki birikime dayalı olarak tekrar yapılması gerekmektedir. Emekçilerin en etkili gücü, örgütlü mücadeledir ve toplumsal mücadelenin bu denli yükseldiği bir aşamada öğretmenler de örgütlü mücadelesini sürdürmelidir.

AKP-MHP gerici-faşist yönetimin eğitimi gericileştirme faaliyeti, ilk kez bu kadar kitlesel ve yaygın eylemlerle protesto ediliyor. Başta liseli gençlik olmak üzere öğretmenler ve velilerin birleşik biçimde başlattıkları eylemler sürdürülmeli; ilerici, devrimci tüm güçler buna destek vermelidir. Eğitim alanında yaşanan büyük gerilemeyi durduracak olan da budur.

Şimdi “bilimsel, demokratik, laik eğitim” talebiyle direniş büyütme zamanı...

Öğrenciler tartışıyor: Nasıl ilerleyeceğiz?

İstanbul Öğrenci Meclisi'nin İstanbul'daki tüm üniversitelere yaptığı çağrı ile toplanan öğrenciler, 6 Nisan'da forum düzenlediler. Forumun Beşiktaş'ta belediyeye ait kültür merkezinden düzenleneceği duyurulmuştu; ancak **Beşiktaş Belediyesi'nin engel çıkarması üzerine, forum İstanbul Tabip Odası'na taşındı.**

Salona tutuklanan öğrencilerin resimleri asıldı. Açılış konuşmasında *"Her birimiz, bu karanlık düzeyin baskılarına karşı sesimizi yükselterek, geleceğimizi ellerimizle inşa etmenin mücadelesini veriyoruz. Bu sürecin her anı, bizlerin emeğiyle, cesaretiyle, kararlılığıyla şekillendi. Ve bugün, kol kola yürüdüğümüz bu umut dolu yolculuğun bir parçası olarak buradayız"* denildi. Dünyadaki gençlik mücadelesi örnekleri üzerine konuşulurken, her birinin bugünkü Türkiye'de yaşanan direnişlerin bir parçası olduğu vurgulandı. Tutsak öğrencilerden, yaralananlardan bahsedilirken, bu bedellerin de mücadelenin birer parçası olduğuna değinildi.

Ardından İstanbul Tabip Odası sekreteri Ertuğrul Oruç konuşma yaptı. Oruç, öğrenci gençliğin kendi sorunlarını toplumun sorunlarıyla birleştirdiğine ve meşru bir mücadele verdiğine, tutsak öğrencilerin de derhal serbest bırakılması gerektiğine değindi.

Çeşitli üniversitelerden öğrenciler yaptıkları konuşmalarda 19 Mart'ta barikatları aşan öğrencilerin topluma umut taşıdığına; eylemlerin burjuva düzen içi partiler ve reformist partiler eliyle söndürülmek istenmesine karşı devrimci öğrencilerin müdahalesinin önemli olduğuna vurgu yaptı.

Maçka'da devrimci kurumların sembollerine yapılan saldırıları ve Cevahir'deki örgütsüz tablonun nasıl bir sonuç çıkardığını yaşayarak gördüklerini anlatan öğrenciler, örgütlü bir mücadelenin önemine işaret ettiler.

İkinci bölümde ise öğrenciler ağırlıklı olarak boykot ve direnişin nasıl devam etmesi gerektiğini konuştular. Üniversitelerde, forumlar ve meclisler kurulması, yürüyüşlerin ve eylemlerin kitlesel şekilde devam etmesinin yanı sıra, sendikalara genel grev çağrısı yapmak, **1 Mayıs'ta Taksim hedefli bir çalışma yürütmek önerileri de tartışıldı.**

Forum, Bandista'nın müzik dinletisiyle bitirildi. Foruma Proleter Devrimci Gençlik'ten öğrenciler de katıldılar.

19 Mart'ın 1. ayında, Üniversiteliler yeniden Beyazıt'ta

Bugün 19 Nisan; eylemlerin başlaması-nın üzerinden 1 ay geçti. Üniversiteliler 19 Mart günü yaptıkları gibi bugün de Beyazıt Meydanı'ndan Saraçhane'ye yürüyecek.

Saat 17.00'a çağrı yapıldı. Yapılan çağrı metninde sadece 9 üniversitenin imzası var ve bunların içinde İstanbul Üniversitesi bile bulunmuyor. **Bu durum üniversite öğrencilerinin henüz merkezi bir örgütlülüğe kavuşmadığının göstergesi olarak birleşik mücadelenin gerekliliğini yakıcı şekilde ortaya koyuyor.**

Saatler 17.00'i gösterdiğinde 150 kişilik bir öğrenci grubu alandaydı. Polis, bir hafta önce Beşiktaş'ta halk tarafından ablukaya alındığını hatırlamış olsa gerek önce Beyazıt Meydanı'nın bütün girişlerini kapattı, daha sonra öğrenciler ablukaya alındı. Meydanın dışında birikmeye başlayan Boğaziçi öğrencileri "Öğrenciye Kalkan Eller Kırılсын" diyerek direndi ve "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Yaşasın Öğrenci Dayanışması" sloganlarıyla bu ablukayı da dağıtarak alana giriş yaptı. Galatasaray Üniversitesi öğrencilerinin de alana girişi benzer şekilde olacaktı.

Birçok öğrenci ilk kez eylemlere katılıyor, devletle doğrudan yüz yüze geliyor ve onun faşist yüzünü tanıyor. "Zindanlar Yıkılсын Tutsaklara Özgürlük" diyerek keyfi şekilde tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılmasını talep ediyor, "Hatay'da Depremde Neredeydiniz" "Bolu'da Yangında Neredeydiniz" sloganlarıyla devletin ikiye bölünmüşlüğüne teşhir ediyorlar. Devrimci mirasına denk düşecek şekilde Beyazıt Meydanı "Faşizme Karşı Omuz Omuza" ve Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarıyla inliyor. Önceki eylemlerde de olduğu gibi gençlik Gezi Direnişine atıfta bulunarak "Gezide Düşene Dövüşene Bin Selam", "Ali İsmail Kavgamızda Yaşıyor", "Berkin Elvan On Beşinde Bir Fidan" sloganlarıyla Gezi direnişini, Gezi şehitlerini sahipleniyor ve yeni Gezilerin habercisi olduklarını müjdeliyorlar.

Dakikalar ilerledikçe kitle büyüyor, kol kola giriyor ve polis ablukasını genişlemeye zorluyor. **Alanın büyüklüğünden kaynaklı polis toparlanmakta zorlanıyor ve üstünlük öğrencilerin eline geçiyor. Barikatlar zorlanıp aşılabilecekken eylem komitesi atıl kalıyor** ve yürüyüş çağrısı basın açıklamasına dönüşüyor. Levent ve Şişli eylemlerinde olduğu gibi eylem komitesine olan eleştiriler artıyor ve devrimci öncülüğe ihtiyaç daha da belirgin hale geliyor.

Basın açıklamasında ise 21 Nisan'da Genel Boykot'a çağrı yapıldı ve talepler şu şekilde sıralandı:

•İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun ve siyasi

tutsakların serbest bırakılması, haklarındaki davaların düşürülmesi.

•Kayyum atanan belediyelerin seçilmiş başkanlarına iadesi.

•Eylem hakkını engelleyen, işkence ve orantısız şiddet uygulayan polis memurları ile emirleri veren başta İstanbul, Ankara Valileri olmak üzere görevden alınması.

•Eyleme katıldıkları gerekçesi ile gözaltına alınanların serbest bırakılması, haklarında soruşturma açılmayacağına dair güvence verilmesi. Taksim, Saraçhane, ODTÜ, Kızılay, Çağlayan gibi alanlardaki polis ablukaların kaldırılması ve ifade özgürlüğündeki tüm baskıların son bulması.

•YÖK'ün aldığı diploma kararlarının iptali, özgür ve özerk üniversite taleplerinin kabul edilmesi.

•Lise öğrencilerine uygulanan baskının kaldırılması, sürgüne gönderilen öğretmenlerin eski görevlerine iade edilmesi.

•Samandağ'daki vatandaşların arazilerinin geri verilmesi, yaşadıkları haksızlıklar konusunda soruşturmanın başlatılması.

•HÜDA PAR'ın 18 Nisan tarihinde verdiği kanun teklifinin geri çekilmesi.

•Rant ve talan için başlatılan Kanal İstanbul projesinden vazgeçilmesi.

Bu eylemi öncekilerden ayıran nokta ise, **Üniversite Öğrencileri kendi kurtuluşlarını işçi sınıfının kurtuluşunda görüyor.** "İşçi Gençlik El Ele, Genel Greve", "Genel Grev, Genel Direniş" sloganlarını her geçen gün daha da kitleselleştirerek, sendikaları Genel Greve çağırıyor. Bir başka ifadeyle **Genel Direniş (yine) Genel Grevini arıyor.** Üniversite öğrencileri kavgamızın günü olan 1 Mayıs'ı sahipleniyor ve "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" diyerek "İcazetli 1 Mayıs"lara karşı Taksim Meydanı'nı işaret ediyorlar.

Eyleme katılan Proleter Devrimci Gençlik de 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırarak kuşlamalar yaptı.

İstanbul PDG

Tutuklanan öğrenciler için Samsun'da eylem

Samsun Emek ve Demokrasi Güçleri, "ÖĞRENCİLERİMİZ, GENÇLERİMİZ, ÇOCUKLARIMIZ SERBEST BIRAKILSIN!" talebiyle 12 Nisan Cumartesi günü saat 17.00'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı EDG adına Uğurcan Albak okudu. Üniversite öğrencilerinin de kitlesel katıldığı açıklama sırasında sloganlar atıldı.

Selçuk Kozağaalı yeniden tutuklandı

Çağdaş Hukukçular Derneği'nin (HD) Onursal Genel Başkanı Selçuk Kozağaalı, 16 Nisan günü Silivri'deki Marmara Cezaevi'nden tahliye edildi.

8 yılın ardından tahliye olan Selçuk Kozağaalı *"Hapishanede veya dışarıda mücadele durmaksızın devam ediyor, edecek. Bize yapılan kötölük son bulacak, zulüm bitecek. Onurlu bir yaşamı hep birlikte var edeceğiz. Haklıyız! Biz Kazanacağız!"* dedi. Tahliyenin ardından Taksim'deki İstanbul Barosu'na giden Kozağaalı'yı burada avukatlar karşıladı.

2017 yılında HD ve HHB (Halkın Hukuk Bürosu) avukatlarına açılan dava nedeniyle gözaltına alınıp tutuklanmıştı. Mahkeme Kozağaalı'ya 12 yıl hapis cezası vermiş; 3. Ceza Dairesi ise 12 yıllık cezayı 10 yıl 5 aya indirip onamıştı. İnfaz savcısı, yattığı süre infaz yasasına göre yeterli olduğu için "koşullu salıverme" ile tahliye kararı vermişti. Ancak Bakırköy savcısı, çeşitli bahanelerle bu karara itiraz etti. **Kozağaalı, 17 Nisan günü sabah saatlerinde yeniden gözaltına alındı ve aynı gün tutuklanarak yeniden cezaevine gönderildi.**

HD'nin çağrısıyla, akşam saatlerinde İstanbul Barosu önünde bir araya gelen avukatlar Kozağaalı'nın cezaevine gönderilmesini *"Bize böyle davranmalarına izin vermeyeceğiz. Selçuk Kozağaalı'ya özgürlük"* pankartıyla protesto etti.

Kozağaalı, Somalı madencilerden Berkin Elvan'ın katledilmesine kadar pek çok toplumsal olayda görev almış devrimci bir avukattır. Onun yeniden tutuklanması, onun mücadelesine duyulan öfkenin ve korkunun ifadesidir.

Kayyum atanan Şişli Belediyesi önünde miting

Saraçhane mitinglerinin bitmesinin ardından, CHP her hafta sonu bir ilde, her arşamba İstanbul'un bir ilçesinde miting yapacağını duyurmuştu. İlk miting, kayyum atanan Şişli Belediyesi'nin önünde, 9 Nisan akşamı yapıldı.

Saat 20.30'da Şişli Belediyesi önünde onbinlerce kişi toplandı. Öylesine büyük bir yoğunluk oluştu ki, ses aracının iki tarafı da doldu taşıtı. Mitingde ilk olarak Şişli CHP İlçe Başkanı konuştu. Mahir Polat'ın hapisten çıktığı haberini verince, kitle çok büyük bir coşkuyla "Direne direne kazancağız" sloganını attı. Ardından İl Başkanı Özgür elik, Ekrem İmamoğlu ve Resul Emrah Şahan'ın mektuplarını okudu. Öğrenciler adına yapılan konuşmada tutuklanan öğrencilerin serbest bırakılması istendi. Konuşma "Yaşasın öğrenci dayanışması" sloganı ile selamlandı. Ardından CHP Genel Başkanı Özgür Özel konuştu. Özel konuşmasında Tayyip Erdoğan'ın cuntacı olduğunu ve bunu söylemekten geri adım atmayacağını belirtti. Özel, ispatlayabilecekleri hiçbir şeyin olmadığı, tamamen bir darbe süreci olduğunu ve bu darbe sürecini kitlelerin püskürttüğünü belirtti. Tutuklanan öğrencilerin derhal serbest bırakılmasını isteyen Özel, bu saatten sonra geri adım atmayacaklarını söyledi. Boykot listesini de açıklayan Özel, NTV televizyonu ve Doğuş grubuna yönelik, "batarlarsa batsınlar. Bizi görmeyenlerin siz de görmeyin" dedi. Haftalık miting programının duyurusunu da yapan Özel, ilk mitinglerinin Samsun'dan başlayacağını açıkladı.

Mitinge Proleter Devrimci Duruş, TİP, Sol Parti, HKP, EHP, Halkevleri, KESK, DİSK de katıldı.

Saraçhane'den sonra Samsun'da...

CHP'nin Saraçhane'den sonra diğer illere taşıyacağını açıkladığı mitinglerin ilki 12 Nisan günü Samsun'da yapıldı.

CHP Genel Başkanı Özgür Özel'in katılımıyla Samsun Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlenen "Millet İradesine Sahip Çıkıyor" mitingine yaklaşık 75 bin kişi katıldı. Soğuk ve yağışlı havaya rağmen, saat 14.00 olduğunda Cumhuriyet Meydanı tıklım tıklım doldu. Alana giremeyen binlerce kişi mitingi meydanın karşısında ve yan taraflarında bulunan sokak ve cadde aralarından izlemeye çalıştı.

19 Mart sürecindeki eylemlerde tutuklanan gençleri temsilen, "Her şey çok güzel olacak" sloganının esin kaynağı CHP Parti Meclisi üyesi Berkay Gezgin; meydanı dolduran katılımcıları selamlayarak, bu süreçte tutuklanan başta üniversite öğrencileri olmak üzere herkesin ve İmamoğlu'nun serbest bırakılmasını istediklerini ifade etti.

Gezgin'in ardından CHP Samsun İl Başkanı

Mehmet Özdağ, İmamoğlu'nun mektubunu okudu.

Ardından CHP Genel Başkanı Özgür Özel konuştu. Özel konuşmasında *"Hep birlikte bu tek adam düzenine, bu cuntaya başkaldırıyoruz. Sayın Erdoğan, Samsun'da Cumhuriyet Meydanı'ndayım. Senin çevrelediğin alana sığmadık, taşıtık yan meydanlarda miting yapıyoruz. Samsun inliyor, seni bir şeye davet ediyor. Var mısın, sandığa var mısın? Millet erken seçimin ilk adımını yine Samsun'dan atıyor. Millet artık başına emekliyi aç bırakan, asgari ücretliyi sürdüren, gençleri işsiz bırakan, gençlerin gelecek umudunu söndüren ve seçimi kazanamayacağını anlayınca geldiği demokrasi treninden inen, sandıktan kaçan, sandıktan korkan bir otokrat istemiyor. Millet, demokratlar seçim istiyor"* diyerek cuntaya karşı bütün toplumsal kesimlerle birlikte mücadele etmeye devam edeceklerini ve cuntayı mutlaka püskürteceklerini söyledi. Özel konuşmasının devamında *"Akademisyenlerin, sanatçıların, sivil toplum üyelerinin, her siyasi partiden belediye meclis üyelerinin, siyasetçilerin tutuklu bulunduğu Esad'ın Sednaya Hapishanesi'nin bir benzeri olan bu Silivri zindanını, muhalifleri susturmak ve sindirmek için kurulmuş olan o Silivri zindanını bir özgürlük müzesi yapana kadar biz durmayacağız."* dedi. Özgür Özel'in konuşmasından sonra miting sona erdi.

Miting başlamadan önce KESK, Emek ve Demokrasi Güçleri, üniversite öğrencileri Samsun'un en merkezi caddesi olan iftlik Caddesi'ni trafiğe kapatarak yürüyüş yaptı. Eğitim-Sen Samsun Şubesi önünde başlayan yürüyüş, CHP yönetiminin caddelerden, kamпусlerden, alanlardan, fabrikalardan yükselen tepkileri "miting" adı altında meydanlarda "semenleştirme" adımına karşı önemli bir adım oldu. Alana da toplu halde giren yürüyüş kolu, miting boyunca attığı sloganlarla emek ve demokrasi güçlerinin taleplerini haykırdı.

Samsun'dan PDD okuru

Samsun Üniversite Öğrencileri çocuk işçiliğine karşı eylemde

Samsun Üniversite Öğrencileri 21 Nisan'da Atakum Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yaptıkları basın açıklaması ile, çocuk işçiliğinin yasaklanması ve MESEM'in iptal edilmesini talep ettiler.

Okunan açıklamada Samsun'da Atakum'da 12. sınıf öğrencisi 17 yaşındaki Necip Fazıl ırak'ın, 17 Nisan günü, stajyeri olduğu firmanın elektrik işlerini yaptığı inşaatta, seyyar merdivenle çalışırken, 2. kattan düşerek hayatını kaybetmesi protesto edildi ve çocuk işçiliğinin yasaklanması istendi.

Açıklamada şunlar söylendi:

Samsun Üniversite Öğrencileri olarak, "çocukların ölmelerine, sakat kalmalarına, yaralanmalarına izin vermeyeceğiz; çocuklara yaşanacak bir ülke bırakmak istiyoruz" diyen sendikalara, meslek örgütlerine, eğitim

emekçilerine, demokratik kitle örgütlerine, siyasi partilere ve tüm işçi sınıfına, halkımıza bir çağrımız var: Hep birlikte mücadele edelim! 2025 yılını 'Çocuk işçiliği ile mücadele yılı' ilan etmeliyiz. Son on yılda yaklaşık bin çocuk iş cinayetlerinde hayatını kaybederken, bizler MESEM başta olmak üzere, 'Çocuk işçiliğine, gençlerin güvencesiz çalıştırılmasına, iş cinayetlerine HAYIR' demek için ortak mücadele etmeliyiz!

Basın açıklamasından sonra Nazım Hikmet'in "Kız çocuğu" şiirinin okunmasıyla eylem sonlandı.

Samsun'dan PDD okuru

9 Mayıs 1945- Kızıl Bayrak Berlin’de!

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı, resmi olarak Almanya’nın Polonya’ya saldırmasıyla 1 Eylül 1939’da başladı. Hitler asıl hedefi olan Sovyetler Birliği’ne saldırıyı, 22 Haziran 1941’de başlattı. 9 Mayıs 1945’de Kızıl Ordu, Berlin’e sosyalizm bayrağını dikti ve insanlık tarihinin en kanlı savaşı, sosyalizm karşısında diz çöktü.

Kızıl Ordu, Berlin’in şehir merkezine kadar gelmişti. Hitler, 30 Nisan’da intihar etmişti,

ancak geride kalan Alman generaller, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerle anlaşma yapmak ve sosyalist SB’ye karşı savaşa devam etmek için hazırlık yapıyorlardı. Bu süre içinde Nazi generallerin ve Gestapo şeflerinin önemli bir kısmı ABD’ye teslim olmak için yarışa girmişlerdi.

Berlin’i ilk giren Sovyet ordusuydu, bu nedenle Nazi ordusu adına teslim anlaşmasının da SB ile imzalanması gerekiyordu. Naziler bu anlaşmayı, ancak Stalin’in zorlaması ve her türden manevralarını boşa çıkarması ile 7 Mayıs günü imzalamak zorunda kaldılar.

Ve 9 Mayıs 1945, insanlık tarihine savaşın bitimi, faşizmin yenilgisi ve sosyalizmin kazanımı olarak kazındı. Ancak emperyalistlerin sosyalist SB’ye ve savaşın komutanı Stalin’e saldırıları bitmedi. Burjuvazinin ve tüm anti-ML akımların Stalin’e dönük iftira ve karalama kampanyalarının en önemli sebebi, emperyalistlerin sosyalizmi yenmek için devreye soktuğu faşizmi Stalin’in yerle bir etmiş olması ve tüm dünyada sosyalizmi kitleler için umut haline getirmesidir.

☆ **3 Mayıs 1962- Aclar Yürüyüşü** yapıldı
Yapı-İş Sendikası’nın Ankara’da düzenlediği yürüyüş, işsizliği protesto amacı taşıyordu. 5 bin kadar işçi ve işsiz katıldığı yürüyüşte, Meclis hedeflendi ve polislerle çatışma yaşandı. 300 kişinin gözaltına alındığı eylem, ‘60’lı yıllardaki yükselişin habercisiydi.

☆ **4 Mayıs 1937- Dersim Katliamı** başladı

☆ **5 Mayıs 1818- Karl Marks doğdu**
Komünizm teorisinin mimarı ve örgütleyicisi olan Marx için, ölene kadar onun yanında olan yoldaşı Engels şöyle diyordu: *“Marks, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini, kendisine ilk onun vermiş bulunduğu proletaryanın kurtuluşuna yardımda bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngilik ve başarı ile savaştı O.”*

☆ **5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands ölüm orucunda öldü**
İrlanda’nın bağımsızlığı için mücadele eden İRA militanı Bobby Sands ve arkadaşları, başta siyasi tutukluluk hakkı olmak üzere, yaşam koşullarının iyileştirilmesi için ölüm orucuna başladılar. 217 gün süren eylemde, Bobby Sand ile birlikte 9 arkadaşı öldü. Eylem dışarıda da çok büyük bir kitle desteği almasına rağmen, “Demir Lady” lakaplı Thatcher Hükümeti geri adım atmadı. Fakat Baby Sans ve arkadaşlarının bu eylemi, tüm dünyaya yayıldı ve esin kaynağı oldu.

☆ **6 Mayıs 1972- Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan idam edildi**

☆ **9 Mayıs 1974- Almanya’da Kızıl Ordu Fraksiyonu RAF liderlerinden Ulrike Meinhof, Stutgard’daki hücrelerinde öldürüldü**

☆ **11 Mayıs 2013- Reyhanlı’da IŞİD katliamı**

☆ **13 Mayıs 1974- Kürt kadın savaşı Leyla Qasım, Irak Baas rejimi tarafından katledildi.**

☆ **13 Mayıs 2014- Soma katliamı**
Soma’da maden ocağında meydana gelen patlamada 301’den fazla madenci hayatını kaybetti. Bu katliam, devlet-sendika-patron işbirliği ile oluşturulan güvencesiz çalışma koşulları altında gerçekleşmişti.

☆ **17 Mayıs 2002- Büyük halk ozanı Aşık Mahzuni Şerif öldü**

☆ **17 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde “Dörtler’in gecesi”**
12 Eylül sonrası Diyarbakır zindanındaki insanlık dışı uygulamaları protesto etmek için dört PKK’li tutuklu, Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık, 17 Mayıs gecesi, bedenlerini ateşe verdiler. Ardarda yapılan direnişler sonucu cezaevindeki koşullarda kısmi düzelmeye oldu. Kürt hareketinin ‘84 atılımında, bu direnişlerin etkisi büyüktü.

☆ **18 Mayıs 1973 - İbrahim Kaypakkaya işkencece katledildi.**
TKP-ML’nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya, Vartınik’te yaralı olarak yakalandıktan sonra, Diyarbakır Cezaevi’nde gördüğü işkencelerle katledildi.

Mao’nun fikirlerinden etkilenen Kaypakkaya, Türkiye’yi tıpkı Çin gibi “yarı-feodal, yarı-sömürge” olarak değerlendirip, devrimin “kırsal şehirli kuşatması” ile başlayacak “halk savaşı” stratejisiyle gerçekleştireceğini savundu. Bu doğrultuda kırsal bölgelere çekildi ve köylülük içinde faaliyete başladı. Bu faaliyetler esnasında polislerle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçti. Çok vahşi işkencelere maruz kaldı ve büyük bir direniş sergiledi. Kaypakkaya’nın adı “işkencece ser verip sır vermemek”le özdeşleşti. İhtilalci komünistler 12 Eylül yıllarında işkencehanelerde direniş destanları yazarak Kaypakkaya’nın bu mirasını sahiplendiler ve ileriye taşıdılar.

☆ **19 Mayıs 1895- Kübalı devrimci ve şair Jose Martí öldürüldü**

Küba’nın İspanya’ya karşı bağımsızlık mücadelesinin simgesi olan Jose Martí, Küba Devrimci Partisi’nin kuruluşunda yer aldı. Aynı zamanda “partili sanatçı” olan ve şiirlerinde yalın bir dil kullanan Martí, çatışmada öldü. *“Aynı yalınlıkla ölmek isterim”* şiiri ülkemizde en çok bilinen şiiridir.

☆ **31 Mayıs 1971- Nurhak Direnişi**
20 kişilik THKO grubu, Malatya-Kürecik’te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere hareke geçtiler. Askerler tarafından kuşatılınca girdikleri çatışmada THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü.

☆ **31 Mayıs 2013- Haziran Ayaklanması** başladı.

Mayıs ayında şehit düşen ihtilalci Komünistler

☆ **Mayıs 1980- Serdar Yılmaz**

Örgütçü özellikleriyle öne çıkan, işçi ve emekçilerle ilişki kurmada ve onları örgüte kazanmada örnek bir yaşam süren Serdar, Kartal’da yıldırım düşmesi sonucunda öldü.

☆ **18 Mayıs 1976- Fevzi Aslansoy**

12 Mart sonrası Ankara öğrenci gençlik hareketinin önde gelen militanlarından. Onun bu karakterini iyi bildiklerinden, polis ile sivil faşistler işbirliği içinde kurdukları kalles bir pusuda onu kurşunlayarak öldürdüler.

Devrimci avukat Erhan Erel'i kaybettik

Devrimci sendikacı ve avukat Erhan Erel, 17 Nisan günü kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Cenazesi 19 Nisan'da Zincirlikuyu'dan kaldırıldı ve Ayazağa Mezarlığı'na defnedildi. Sevenleri, yakınları ve mücadele arkadaşları bu son yolculuğunda da onu yalnız bırakmadılar.

Erhan Erel, 1960'lı yıllardan itibaren mücadelenin içinde yer almış, etrafında büyük bir sevgi-saygı

halesi oluşturmuş ender insanlardandı. **Hikmet Kıvılcımlı'dan Denizlere, oradan '70'lere uzanan devrimci kuşaklara yoldaşlık yapmış, aralarında Osman Yaşar Yoldaşcan ve M. Fatih Öktülmüş gibi komünist önderlerin de olduğu sayısız devrimciye emek vermiş, örnek olmuştur.**

Uzun yıllar YSE-İş'in başkanlığını yapar. Devrimci bir sendikacı olarak öğrenci gençlik önderleriyle ilişki kurar, onların "abisi" olarak yol gösterir.

Erhan Erel'in ihtilalci komünistlerin yanında ayrı bir yeri vardır. 1968'lerden itibaren, "grup" döneminde, "Basın-Yayın Komünü" içinde birlikte olmaları, yaşamı paylaşmaları ve birçok eylemi birlikte örgütlemeleri, uzun yıllar sürecektir kuvvetli bir bağ oluşturur.

Türkiye tarihine kazınan 1971 yılındaki Denizli Ziraat Bankası aracının soygununun örgütlenmesinden yapılışına kadar Erhan Erel'in büyük rolü olmuştur. Yapıldığı dönemde "İstanbul'da 80 daire alınacak meblağ" olan 4 milyon liranın kamulaştırılması, devleti tüm ülkede teyakkuza geçirir; Erhan Erel dahil, eyleme katılanların birçoğu yakalanırlar. 1974 Affı ile tahliye olduktan sonra mücadeleye kaldığı yerden devam edecektir.

Erhan Erel, avukat olmasına rağmen uzun yıllar mesleğini yapmamış, kimi zaman bir örgüt militanı olarak çalışmış, asıl olarak da devrimci sendikacılık yapmayı tercih etmiştir. 12 Eylül sonrası, M. Fatih Öktülmüş başta olmak üzere ihtilalci komünistlerin avukatlığını da üstlenmiştir.

Fatih Öktülmüş'ün mücadelesini konu alan "Kutup Yıldızı" belgeselinde Erhan Erel de yer aldı. Yıllar sonra Fatih'in yoldaşlarıyla karşılaşmak onu çok mutlu etti. Fatih gibi önderlerin belgeselinin yapılmasını sevinçle karşıladı ve ona katkı sunmaktan memnun oldu.

'68 ve '78 devrimci kuşağının yetişmesinde büyük emeği olan, birçok eylemde yeralan ve devrimci bir sendikacı örneği yaratan Erhan Erel'i saygıyla anıyoruz.

Sırrı Süreyya Önder sonsuzluğa uğurlandı

DEM Parti milletvekili Sırrı Süreyya Önder 3 Mayıs günü hayata gözlerini yumdu. 15 Nisan günü kalp krizi geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştı. 18 gündür yoğun bakımda yaşam savaşı veriyordu. Doktorlar "çoklu organ yetmezliği"nden öldüğünü açıkladılar.

4 Mayıs günü Atatürk Kültür Merkezi'nde ilk tören yapıldı.

Törende kızı Ceren Önder duygusal bir konuşma yaptı. Ayrıca DEM Parti başkanları ve Pervin Buldan konuşma yaptılar. Konuşmalarda Sırrı Süreyya Önder'in "barış elçisi" olduğu özellikle vurgulandı. Bir Kürt anası da Kürtçe konuşma yaptı.

Sırrı Süreyya Önder 2013-2015 arasındaki "çözüm süreci"nde ve son dönemde başlatılan yeni süreçte Öcalan'la görüşen "heyet"in içinde yer almıştı. Pervin Buldan ve Sırrı Süreyya Önder, bu görüşmelerin değişmez isimleri oldular. Gerek Kürt hareketi gerekse devlet yetkilileri onu "elçi" olarak kabul ettiler. **Öcalan bu görüşmelerde, ona "kıymetlimiz" diyordu.** Öcalan'ın Newroz mesajı başta olmak üzere, mesajlarını taşıyan ve okuyan biri oldu.

Önder'in cenazesi binlerce kişi tarafından kaldırıldı. AKM'den sonra Levent'teki Barbaros Camisi'nde cenaze namazı kılındı. Vasiyeti üzerine cenaze namazını "anti-kapitalist Müslüman" olarak bilinen İhsan Eliaçık kıldırdı. Ardından Zincirlikuyu Mezarlığı'na defnedildi.

Hem AKM'deki törende, hem de mezarlıkta onu sevenleri yalnız bırakmadılar. "Geri Dönüşüm İşçileri"nden gençlere ve kadınlara kadar toplumun değişik kesimlerinden onbinler, Sırrı Süreyya Önder'i son yolculuğuna uğurladı. Önder, nüktedan kişiliği, hazırcı cevaplığı, aksanlı şivesi ile de geniş bir hayran kitlesi yaratmıştı.

O, 1962 yılında Adıyaman'da Türkmen bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Küçük yaştan itibaren çeşitli işlerde çalışmaya başladı. Lise

yıllarında devrimci saflara katıldı ve 12 Eylül sonrası Mamak'ta 7 yıl hapis yattı. Sonrasında sinema yönetmenliği, senaristlik, oyunculuk yaptı. Ayrıca çeşitli gazetelerde köşe yazarlığı ve bir televizyon kanalında programlar yaptı. **2011 yılından itibaren önce "bağımsız aday" olarak sonrasında ise HDP ve DEM Parti'den milletvekili seçildi.** Son olarak TBMM Başkanvekili görevini yapıyordu.

Sırrı Süreyya Önder'in cenazesine TBMM Başkanı, CHP genel başkanı, bazı bakanlar, milletvekilleri ve sanatçılar da katıldılar. Ayrıca Erdoğan, Bahçeli ve MİT Başkanı İbrahim Kalın, taziye mesajları yayınladılar.

Diğer yandan Abdullah Öcalan'ın mesajı DEM Parti internet sitesinden yayınlandı. Öcalan, "çok değerli bir insan, halkların gerçek evladıydı... Onun anısına büyük saygı duyuyorum" diye yazmıştı. "Barışın ve barış sürecinin hepimize kazandıracağını çok iyi biliyordu... Bu umut asla yarım bırakılamaz" diyerek "bu ruhu barışa taşımak ve Sırrı Süreyya Önder'in adıyla taçlandırmak" gerektiğini belirtti. Ayrıca "27 Şubat'ta son görüşmemizde, yapacağımız çağrıya eklediğimiz son cümleyi elleriyle not almış ve bizzat okumak istemişti" diye belirtti.

DEM Parti yaptığı açıklamada taziye-leri İstanbul Şişli'deki Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde kabul edeceklerini duyurdu. DEM Parti milletvekilleri ve Sırrı Süreyya Önder'in kardeşi Ali Fuat Önder taziye-leri kabul etmeye başladılar.

Sevenlerine, dostlarına başsağlığı diliyoruz.

Reşit Kibar mahkemesi başladı

Yaşam alanlarını korurken 3 Eylül 2024'te katledilen Reşit Kibar'ın katillerinin

yargılanacağı duruşma için, 18 Nisan günü Artvin Adliye Sarayı'nda toplandık.

Kalabalık bir avukatlar grubunun yanısıra, dört bir taraftan gelen çevre örgütleri ve kitle örgütlerinin katılımıyla adliyenin önü doldu. Toplanan kitle "Reşit Kibar ölümsüzdür!", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "Reşit Kibar onurumuzdur!" sloganlarını attı. Duruşma, mahkeme salonunun fiziki şartları uygun olmadığı gerekçesiyle, 30 Mayıs'a ertelendi

Artvin PDD

Fındıklı'da Ayşe Gülen için anma

16-17 Nisan 1992'de İstanbul'da yapılan ev baskınlarında şehit düşen Ayşe Gülen (Ortaköy Kültür Merkezi çalışanıydı),

17 Nisan günü Rize-Fındıklı, Çınarlı Köyü'nde, mezarı başında anıldı.

Yapılan saygı duruşunun ardından şiirler okundu. Daha sonra Fındıklı Emek ve Demokrasi Güçleri adına, PDD temsilcisinin yaptığı konuşma ile anma tamamlandı.

Artvin PDD

Kürt Ulusal Konferansı ve Suriye'nin geleceği...

Kürt Ulusal Konferansı 26 Nisan'da Suriye'nin Kürt Bölgesi Rojava'nın Kamışlı kentinde gerçekleşti. 2012 yılından bu yana toplanması için çalışılan Kürt Konferansı, Suriye'de Esad rejimi yıkıldıktan sonra gerçekleşince, öne çıkan konu Suriye oldu.

Konferansa Suriye'de Barzani çizgisini temsil eden ENSK ile PYD ev sahipliği yaptı. ENKS ve PYD ilk kez yanyana gelerek ortak bir metinde anlaşılar. Rojava bölgesi dışında Şam, Halep, Bab ve Azez'den Kürt siyasiler ve aydınlar da toplantıya katıldı. Ayrıca Kürtlerin ulus olarak varlığını sürdürdüğü Türkiye başta olmak üzere Irak ve İran'dan da heyetler bulunuyordu. Irak Kürdistanı adına Mesut Barzani'nin temsilcisi, KYB adına bir heyet toplantıda yer aldı. Türkiye'den ise DEM Parti heyeti ile DBP temsilcileri katıldılar. Toplamda 400 delege, 200 kadar gazeteci vardı. Bir de Avrupa'dan gelen gözlemciler. Dikkat çeken iki ülke, ABD ve Fransa'ydı. Konferansın gerçekleşmesinde bu iki ülkenin aktif bir rol üstlendiği söyleniyor.

Konferans, Kürt ulusal marşı Ey Raqip ile açıldı. Açılış konuşması SDG Genel Komutanı Mazlum Abdi yaptı. Mazlum Abdi, "Kürtlerin birliği, aynı zamanda Suriye'nin birliğidir; Kürtlerin güçlenmesi Suriye'nin de güçlenmesidir" dedi. Ardından şunları söyledi: "Suriye'de birçok halk yaşıyor. Merkezi olmayan, demokratik, herkesi kucaklayan bir Suriye istiyoruz... Bütün çabamız yeni Suriye'de bölge olarak hak ettiğimiz yeri almaktır. Kürtler yıllardır mücadele verdi ve Suriye'nin en yurtsever halkı olduğunu gösterdi."

Konferansta DBP Eşbaşkanı Keskin Bayındır da konuşma yaptı. Öcalan'ın 27 Şubat'taki çağrısını hatırlattı. DEM Parti konferans sonrası yaptığı açıklamada, konferansı "Kürtler arası birliğin sağlanması açısından tarihi bir adım" olarak niteledi. "Ortadoğu'da yaşayan her halkın, inancın ve kültürün kendi kimliği ve statüsüyle yaşayabileceği demokratik bir Ortadoğu'nun kurulması için önemli bir fırsat"tır dedi.

Konferans, gerçekten Kürtlerin birliğini sağlayacak mı? Aldıkları kararları yaşama geçirebilecekler mi? Türkiye dahil, bulundukları ülkelerin egemenleri bu talepleri kabul edecek mi? Edilmediği koşulda ne olacak?

ABD ve Fransa'nın konferansı desteklemesi, işbirlikçileri üzerinde etkili olabilir. Fakat diğer emperyalistlerin ve her ülke burjuvazisinin çıkarları onlarla örtüşmüyor. En başta

Suriye'nin geleceği büyük bir belirsizlik içinde. Hem emperyalistler hem de bölge ülkeleri Suriye'de kendi amaçlarını realize etmek için uğraşıyor.

Konferansın "ortak tutum belgesi" de asıl olarak Suriye'nin geleceğine odaklanmış. "Suriye alanı" başlığı altında şu ifadeler yer alıyor: "Suriye yönetim sistemi siyasal çoğulculuğu, iktidarın barışçıl yollarla devredilmesini ve güçler ayrılığını benimseyen **iki meclisli bir parlamenter sistem olmalıdır. Ayrıca ademi merkeziyetçi bir sistem çerçevesinde bölgesel konseylere dayanmalıdır. Merkez ve bölgeler arasında adil bir güç ve zenginlik dağılımını içeren ademi merkeziyetçi bir Suriye.**" (abç)

Adem-i merkeziyetçilik, yerel yönetimlerin merkezi idare karşısındaki yetki ve özerkliğin genişlemesi anlamına geliyor. Konferansın yayınladığı "ortak tutum belgesi"nde ve "sonuç bildirgesi"nde sıkça bu kavrama rastlıyoruz. Daha açık biçimde "federasyon" tanımı da geçiyor. "Kürt bölgelerinin **federal bir Suriye çatısı altında bütünleşik bir siyasi ve idari olarak birleştirilmesi...**" deniyor mesela. Sadece Kürtler için değil, diğer ulusal, mezhepsel, kültürel farklılıkları da içeren federatif bir Suriye istedikleri belirtiliyor. Ve bunların "uluslararası antlaşmalar, sözleşmeler uyarınca ulusal haklarını anayasal olarak güvenceye alınması"nı şart koşuyor.

İşi sıkıya almak bakımından uluslararası kurumların, emperyalist devletlerin "garantör" olmasının istendiği söyleniyordu. Belgelerde bu konu, "uluslararası hakemlik denetiminde tüm Suriye bileşenlerinin temsilcilerinin yer aldığı bir kurucu meclis oluşturulması" şeklinde geçiyor. Keza konferansın kararları arasında tüm Kürt partilerinin bir araya gelerek ortak bir heyetle Şam'a gidecekleri de var. **Bundan sonra Şam ile görüşmeler sadece PYD ile olmayacak, tüm Kürt partileri temsil edilecek.**

HTŞ başkanı Colani ile Mazlum Abdi 10 Mart'ta görüşmüş ve 8 maddelik bir anlaşma imzalanmıştı. Kürt Ulusal Konferansı'nda alınan kararlar, bu anlaşmanın ilerisinde (federasyon ve "kadın-erkek eşitliği"ne vurgu yapılması gibi); dolayısıyla onu geçersiz hale getiriyor.

Tabi ki **bu durum, HTŞ'yi ve onu destekleyen devletleri (Türkiye başta olmak üzere) rahatsız etti.** Konferans sonrası HTŞ yaptığı açıklamada, SDG ile "ulusal çözüm ve barışa doğru bir adım" atıldığını, fakat konferansta "federalizmin" öne çıktığını, bunun da HTŞ ile SDG arasındaki anlaşma ile çeliştiğini ve "ülkenin bütünlüğünü tehdit ettiğini" ileri sürdü.

Benzer açıklamalar Türkiye'den de geldi. Konferans'ın Suriye için "federasyon" istemesini, "bölücü talep" olarak nitelendirdiler. Dahası, Suriye'de olduğu gibi Türkiye'ye de bu taleplerle gelineceği korkusunu yaydılar.

Türkiye'de Ekim ayından itibaren başlayan "yeni çözüm süreci"nin mimaarı Devlet Bahçeli, Kürt Konferansı'nın

kararlarını "Kamışlı provokasyonu" olarak niteledi ve "pişmiş aşı su katma rezaletidir" dedi. Dışişleri Bakanı Hakan Fidan da benzer şekilde tehditkar açıklamalar yaptı. "Suriye'de DEAŞ nasıl sistemden çıktıysa PKK de çıkacaktır. Ya kendi isteğiyle, barış içerisinde, ya da başka türlü..."

Adını "Terörsüz Türkiye" koydukları yeni sürecin odağında -2013-2015 yıllarında olduğu gibi- Suriye bulunuyor. **Türk egemen sınıfları, bir yandan Suriye'de Kürtlerin federal ya da bağımsız bir devlet konumuna gelmesini engellemeye çalışırken, bir yandan da besledikleri radikal İslamcı çeteler aracılığıyla Suriye üzerinde hakimiyet kurmak istiyorlar.** Burjuvazi açısından yıkılmış bir Suriye, iştah kabartan bir pazar alanı aynı zamanda. Yeni süreçle asıl meramları bunu hayata geçirmek. PKK'nin kendini feshetmesi, bu amaca giden yolda önemli yol alınması anlamına geliyor. O yüzden Bahçeli'den Erdoğan'a kadar hepsi bir an evvel PKK'nin kendini feshi üzerinde duruyor. "Demokratikleşme" yönünde en küçük bir adım atmak şöyle dursun, HDK operasyonları, belediyelere kayyumlar, kitle gösterilerine saldırılar tüm hızıyla devam ediyor.

PKK yıllar önce "bağımsız Kürdistan" hedefinden vazgeçmişti. Öcalan'ın tutsak alınması ile "paradigma değişikliği" adı altında Kürtlerin bulundukları ülkelerde bazı haklar elde ederek birarada yaşaması savunuldu. ABD'nin Irak işgaliyle birlikte her ülke için farklı çözümler ileri sürdüler. Türkiye'de AB reformları çerçevesinde "kültürel haklar" ile sınırlamaya kadar gerilediler. Öcalan'ın 27 Şubat'taki mesajında ise "idari özerklik, kültürel haklar" bile "aşırı milliyetçi savruluş" olarak nitelendirilmişti.

Fakat yaşam farklı akıyor. Zaten PYD, Öcalan'ın mesajının PKK için geçerli olduğunu, kendilerini bağlamadığını söylemişti. **Suriye için "federasyon" istemi, Öcalan'ın son mesajıyla ve Türkiye'nin beklentileriyle uyuşmuyor. Fakat bu kararın arkasında Barzani, Talabani gibi Türkiye'nin yakın ilişkileri olduğu Irak Kürt Bölgesi'nin yöneticileri de bulunuyor.** Özellikle Barzani'nin Türkiye'den habersiz böyle bir karara imza atması beklenemez. Daha önemlisi ABD ve Fransa'nın konferansa sunduğu destek var.

Bu koşullarda Türkiye, ellerindeki tüm kozları oynamaya devam etmekle birlikte, başaramadığında varolan durumu kabul etmek zorunda kalacaktır. Tıpkı Irak'ta olduğu gibi. Uzunca bir süre Irak'ta bir Kürt Federe Devleti'nin kurulmasını da "kırmızı çizgi" ilan etmişti, sonrasında en fazla ihracatı bu bölgeye yaptı. Sonuçta burjuvazinin azami karı, her tür "ulusal çıkar"ın üzerindedir. Daha doğru ifadeyle "ulusal çıkar" dedikleri şey, zaten kendi burjuvalarının çıkarlarından başka bir şey değildir.

Kürt halkı bulunduğu her ülkede kendi kaderini kendisi tayin edecektir kuşkusuz. Esasında "federasyon" veya "özerklik" **sosyalist ya da demokratik halk cumhuriyetlerinde olabilecek bir modeldir; faşist ve gerici devletlerle bu şekilde birliktelik, yeni çatışmalara gebe; bugüne dek öyle de olmuştur.** Bunun yasalara, hatta anayasaya geçirilmesi bile güvence teşkil etmez. Son tahlilde belirleyici olan her zaman halkın mücadele gücüdür. Kürt halkı bugüne dek olduğu gibi bundan sonra da haklarını direne direne, söke söke alacaktır.

"Düşmesin bizimle yola
Evinde ağlayanların gözyaşlarını
Boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar!
Bıraksın peşimizi
Kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar!
İşte
Şu güneşten düşen ateşte
milyonlarca kırmızı yürek yanıyor!
Sen de çıkar
Göğsünün kafesinden yüreğini;
Şu güneşten düşen
Ateşe fırlat;
Yüreğini yüreklerimizin yanına at!
Akın var akın, güneşe akın,
Güneşi zaptedeceğiz
Güneşin zaptı yakın!.."

KAVGAMIZDA YAŞIYORLAR!

